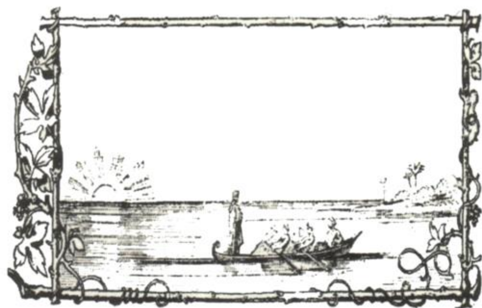
Christie
Volumul II
În slujba Regelui
O. F. Walton

Colecţia Cărţilor Rare

Editura Little Lamb
În slujba Regelui
Copyright © Constantine C. Coca, 2001

Primul tipar în limba română – Iunie, 2004
Publicată de editura Little Lamb, Suceava
Autor: O.F. Walton
Traducerea: Codruţa Iaţcu

Coperta: Liviu Bursuc

În slujba Regelui face parte din
Colecţia Cărţilor Rare a editurii
Little Lamb

În acest volum îl găsim pe Christi păstorind o biserică mică în Noua Anglie, unde o cunoştinţă veche apare din nou în viaţa lui. În acest orăşel ciudat unde oamenii prind peşte ca să supravieţuiască, lucrurile se precipită într-o dramă intensă de fiecare dată când vremea se pregăteşte de furtună. Veţi fi mişcaţi adânc şi umpluţi de compasiune când barca lui Duncan se va găsi sfărmată şi goală la câteva zile după ce cercetările se încheiaseră. Această pierdere va rămâne neuitată în inimile cititorilor.

Editura Little Lamb
C.P. 42, O.P. 6
Suceava, cod 720340
jud. SUCEAVA

Capitolul I
Golful Runswick

TREBUIE să fi fost din cauza acelor păpădii galbene! Descoperisem în sfârşit motivul. Toată noaptea m-am visat la golful Runswick. Mă căţăram pe stânci, stăteam de vorbă cu pescarii, îmi croiam calea printre algele lunecoase şi respiram aer curat de mare. Şi toată dimineaţa mi-am bătut capul zicând:

— Ce oare m-a făcut să mă visez la golful Runswick? Ce oare m-a făcut să-mi amintesc de scurta mea şedere în acel sătuc minunat?

Da, sunt convins de lucrul acesta. Trebuie să fi fost din cauza buchetului de păpădii galbene aşezate pe şemineul din dormitorul meu. Micuţa mea Ella le culesese dimineaţa trecută de pe pajiştea din spatele casei şi, triumfătoare, le aduse în casă, umplu cea mai bună vază cu apă şi puse buchetul în ea.

— Oh, Ella, zise Florence, sora ei mai mare, ce flori urâte! Cum ai putut să le pui în cea mai bună vază a mamei, tocmai în vaza pe care a primit-o cadou de ziua ei de la mătuşa Alice! O, ce copil prostuţ mai eşti!

— Ba nu sunt deloc un copil prostuţ, zise Ella răspicat, şi sunt convinsă că mamei îi vor plăcea, ştiu că îi vor plăcea. Ea nu le va considera nicidecum nişte „buruiene”. Mamei îi plac toate florile galbene. Aşa mi-a zis când i-am dăruit narcisele şi, după cum vezi, acestea sunt tot galbene.

Tocmai în acel moment intră în cameră mama ei şi, luând-o pe micuţa noastră fetiţă pe genunchi, îi spuse că avea dreptate. Pentru ea toate florile erau foarte frumoase, iar din acest motiv va pune păpădiile în camera ei, ca să se poată bucura pe deplin de ele.

Aşa se făcu că, ultimul lucru pe care-l văzusem aseară, înainte de a adormi, a fost buchetul de flori galbene al Ellei. Nu e de mirare deci că am adormit şi am visat golful Runswick.

Atât de bine îmi aminteam acel loc, de parcă ieri aş fi fost acolo şi nu cu douăzeci de ani în urmă. Bănuiesc că ar trebui să scriu o mică povestire despre vizita mea în golful Runswick şi să i-o dau Ellei, din moment ce florile ei galbene m-au dus cu gândul înapoi în acel loc pitoresc. Chiar dacă nu va înţelege acum tot ce-i voi spune, cu siguranţă, cu timpul, lucrurile se vor schimba.

Eram doar un tânăr atunci, un tânăr ce încerca să-şi facă o

carieră de artist – o muncă grea şi lentă la început. Până ce nu ţi-ai făcut un renume, toată lumea se uită cu un ochi critic la opera ta, dar odată ce eşti considerat un artist în ascensiune, atunci orice mâzgăleală a pensulei tale are o valoare mare pe piaţă. A trebuit să muncesc foarte mult şi iubeam ceea ce făceam, îmi iubeam meseria doar pentru ceea ce reprezenta ea şi nu pentru recompensele pe care mi le aducea. M-am dedicat acestei meserii cu răbdare şi perseverenţă şi, în momentul în care începe povestea mea, multe din tablourile mele se vânduseră la un preţ foarte bun, şi astfel speram să fiu acceptat cât mai curând în Academie.

Era o vară neobişnuit de caldă iar Londra se golea cu repeziciune. Toţi cei care îşi puteau permite, plecau fie la mare, fie la munte, iar eu doream să le urmez exemplul. Părinţii mei muriseră când eu eram foarte mic, iar mătuşa care mă crescuse, se stinse şi ea de curând. Am deplâns din toată inima moartea ei, mai ales că ea fusese pentru mine şi mamă şi tată. Simţeam că am nevoie de o schimbare în viaţa mea, o schimbare de decor. Am petrecut multe nopţi la căpătâiul mătuşii mele, în ultima fază a bolii ei, iar acum nu mai puteam să dorm şi eram departe de a fi sănătos. Mătuşa îmi lăsase mie mica ei avere, aşa că îmi permiteam o vacanţă undeva în afara Londrei. Problema era unde să merg? Doream, dacă se putea, să îmbin utilul cu plăcutul – altfel spus, doream să găsesc un loc liniştit unde să respir aer curat şi să mă relaxez, dar care, totodată să fie şi o sursă de inspiraţie pentru noul meu tablou prin care speram să-mi găsesc un loc în Academie.

Pe când căutam eu un loc cât mai potrivit, Tom Bernard, prietenul şi confidentul meu, găsise el unul pentru mine.

— Jack, prietene, zise el punându-mi un ziar rupt în mână, citeşte asta, bătrâne.

Ziarul era plin de mâzgăleli, iar o cruce mare şi roşie făcută de Tom îmi dădu de înţeles ce trebuia să citesc.

„Golful Runswick

Această încântătoare staţiune nu este cunoscută nici măcar pe jumătate din cât ar merita. Pentru iubitorul de frumos, pentru omul cu înclinaţii artistice, acest loc are un farmec aparte, farmec care nu se poate descrie în cuvinte. Micul golf este o staţiune favorită a artiştilor.

Cel puţin aceştia ştiu să aprecieze frumuseţile ei. Ar fi bine ca cei ce doresc să viziteze acest loc atât de minunat şi de pitoresc să-şi rezerve din timp o cameră la hotel sau la cabană, pentru că cererea este mult mai mare în august şi septembrie”.

— Ei, ce părere ai? întrebă Tom.

— Cred că e tocmai ce căutam, am zis eu. Aer curat şi foarte multe lucruri de pictat.

— Şi, mergi?

— Da, mâine, am răspuns eu. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Mi-am făcut bagajul, mi-am strâns şevaletul şi toate instrumentele de pictat, iar a doua zi dimineaţă mă aflam în drum spre Yorkshire.

Era seara când am ajuns la capătul lungii şi obositoarei mele călătorii cu trenul. Prăfuit şi transpirat, am coborât într-un sat situat cam la vreo patru kilometri de staţiunea respectivă. Nu vedeam nici măcar o urmă de frumuseţe în timp ce mă îndepărtam de gară. În general, privirea mea nu întâlni altceva decât o întindere mare de pământ, acoperită cu iarbă sau cu porumb. Pajiştile erau pline de margarete şi de ochiul-boului, dar în afară de asta nu era nimic măcar cât de cât atractiv şi, cu siguranţă, nimic ce putea fi pictat.

Cu acelaşi tren mai venise şi o familie din York, iar din conversaţia lor am înţeles că rezervaseră o cabană la Runswick pentru o lună. Copiii, doi băieţi de zece şi doisprezece ani, şi o fetiţă bălaie de vreun an sau doi, erau foarte agitaţi la sosire.

— Tată, unde este marea? se plângeau ei. Oh, noi vrem să vedem marea!

— Mergeţi drept înainte şi o să daţi de ea, zise tatăl lor.

Nici nu termină bine de spus, că am început toţi să alergăm, pentru că, privindu-i, mă simţeam şi eu din nou copil, iar dacă se întâmpla cumva să rămân în urmă, unul sau altul se întorcea şi striga:

— Hai, hai, o vom vedea imediat.

Apoi, brusc, ne-am trezit pe marginea stâncii, iar marea, în toată splendoarea ei, se întindea în faţa noastră. Micul golf era închis din toate părţile de stânci, iar la marginea falezei era aşezat micul sat de

pescari – cred că niciodată nu am văzut un loc mai drăguţ.

Copiii coborau deja poteca abruptă – nu pot să o numesc drum – care ducea către mare, iar eu mergeam în urma lor mult mai încet. Era cel mai ciudat loc făcut de mâna omului. Cabanele pescarilor erau construite pe stâncă, acolo unde se putea găsi un loc sau un pervaz mai lat. Poteci abrupte și înguste, sau scări cioplite în stâncă, făceau legătura între ele. În tot acest loc nu exista nici măcar o stradă; nu era niciuna pentru că nu găseai două case situate la acelaşi nivel. Să te plimbi în acest sătuc ciudat însemna de fapt să urci și să cobori trepte tot timpul.

În sfârşit, după o lungă și chinuitoare coborâre, m-am văzut ajuns pe ţărm, de unde m-am uitat înapoi către faleză şi către sătucul atât de uimitor construit. Nu m-a surprins să văd artiști acolo. Coborând dealul, am putut număra patru, cocoţaţi pe diferite platforme ale stâncii, toţi muncind din greu la şevaletele lor.

Cu siguranţă era un loc pitoresc, şi mă bucuram că venisem. Coloritul acelui loc era unul cât se poate de încântător și fermecător: undeva în spate, sau pe fundal, se puteau vedea stânci roșii, acoperite pe ici-colo cu iarbă și flori. Trandafiri sălbatici și maci, margarete albe sau colorate, toate acestea făceau ca bătrâna stâncă să arate foarte veselă. Dar, peste tot erau păpădii galbene, chiar și la marginea nisipului puteai vedea porţiuni galbene. Florile acestea dădeau acestui loc o tentă aurie. Peisajul acesta galben, alături de cabanele acoperite cu ţiglă roșie, de pescarii în haine albastre, de nenumăratele trepte cioplite în stâncă, toate acestea te făceau să crezi că eşti în faţa unui tablou splendid.

Da, eram convins că voi putea găsi ceva să pictez în golful Runswick. Eram cât se poate de mulţumit de ceea ce găsise Tom pentru mine.

Capitolul II
Micul John

DUPĂ ce am admirat o bună bucată de timp frumuseţile ce mă înconjurau, m-am gândit că ar trebui să-mi caut o locuinţă – un loc unde să stau. Voiam, dacă era cu putinţă, să mă cazez la una dintre aceste cabane, ca mai apoi, după o noapte odihnitoare, să încep să mă gândesc la un subiect cât mai potrivit pentru tabloul meu. Am bătut la mai multe case, unde vedeam scris în geam „Camere de închiriat”, dar de peste tot am primit acelaşi răspuns:

— Nu mai avem loc, domnule, e plin.

La o altă casă mi se oferi un pat în bucătărie, dar pentru că mirosea aşa de tare a scrumbie prăjită şi a ulei de peşte, m-am gândit că mai bine dorm pe plajă decât acolo, în atmosfera aceea atât de închisă şi de nesănătoasă.

După ce am tot umblat când sus, când jos, am trecut la un moment dat pe lângă o casă unde i-am văzut pe copiii cu care

călătorisem. Stăteau la masa din apropierea ferestrei deschise şi mâncau peşte, iar mirosul acela de mâncare îmi făcu şi mie foame. Simţeam că ar cam fi cazul să mănânc şi eu ceva şi m-am gândit că cel mai bine ar fi să mă târâi până la hotelul pe lângă care trecusem în drumul meu și care se afla tocmai sus pe faleză. M-am întors cu greu, gândindu-mă la cât aveam de urcat, pentru că eram foarte obosit şi foarte slăbit, iar ca să car după mine bagajul şi şevaletul trebuia să depun un efort foarte mare. Am observat că existau pe diferite platforme ale stâncii bănci de lemn şi am hotărât să mă odihnesc vreun sfert de oră pe una dintre ele înainte de a-mi continua drumul către hotel. Aproape toate erau însă ocupate de pescarii ce vorbeau între ei şi priveau plaja ce se întindea la picioarele lor. De jos, ei semănau cu nişte păsări albastre cocoţate pe stânca abruptă.

Am zărit o bancă liberă într-un colţ mai liniştit. Am mers într-acolo şi, punându-mi toate lucrurile lângă mine, m-am aşezat ca să mă odihnesc.

Însă nu aveam să mă bucur prea mult timp de acea singurătate liniştitoare. Nu trecu mai mult de un minut şi un tânăr pescar, îmbrăcat tot în albastru ca şi colegii lui, se aşeză la celălalt capăt al băncii mele.

— Bună ziua, domnule, zise el. Cum ţi se pare golful nostru?

— Este un loc drăguţ, foarte drăguţ, am zis eu. Îmi place destul de mult acum, dar cred că mâine îmi va plăcea chiar şi mai mult.

— Chiar şi mai mult mâine, repetă el. Este un loc fermecător, toată viaţa mi-am petrecut-o aici.

M-am întors să-l privesc în timp ce vorbea căci m-a şocat ideea că am dat peste unul din acei nobili ai naturii. Era cel mai bun exemplar de pescar englez, cu părul şi ochii negri, şi cu un zâmbet luminos pe faţa lui arsă de soare şi de vânt. Era suficient să te uiţi la acel om ca să-ţi dai seama că puteai să te încrezi pe deplin în el, şi că, asemenea lui Natanael, nu exista nicio urmă de vicleşug în el.

— Mă întreb dacă nu ai putea să mă ajuţi, am zis eu. Aş vrea să găsesc o cameră aici dacă s-ar putea, dar toate casele par deja ocupate.

— Da, domnule, e plin în august. Stai să mă gândesc – este familia Brown, dar e plin la ei. La Robinson, Wilson şi Thomson tot e

plin. Am impresia că familia Giles au o cameră liberă – ei nu sunt prea curaţi, dar poate nu vă interesează prea mult lucrul acesta.

— Ei bine, am zis eu, îmi place ca lucrurile să fie curate. Nu mă prea interesează altceva atâta timp cât ei sunt curaţi.

— Ah, zise el, cu o sclipire în ochi, v-ar plăcea dacă o singură tigaie ar fi folosită pentru toate treburile din casă – în ea să se fiarbă atât rufele murdare, cât şi peştele, cât şi desertul pentru cină – fără a se acorda o prea mare atenţie curăţirii ei, nu-i aşa?!

— Nu, am răspuns eu râzând. Cu siguranţă nu mi-ar plăcea aşa ceva.

— S-ar putea ca desertul să capete o aromă nu prea îmbietoare şi să aibă un sos cu gust de ulei de peşte, continuă el. Ei bine, domnule, aveţi dreptate, nici mie nu mi-ar plăcea. Părerea mea e că după bunătate, curăţenia e cea mai importantă calitate a unui om. Ei bine atunci, ştiind cum stau lucrurile, nu v-aş trimite la familia Giles.

— Bănuiesc că nu-mi mai rămâne altceva de făcut decât să mă târăsc până la hotelul din vârful dealului, am zis eu.

— Ei, domnule, zise el, ezitând puţin, eu şi soţia mea… avem noi o cameră pe care o mai închiriem din când în când, dar este un loc sărăcăcios, domnule, chiar urât aş putea spune. Nu ştiu dacă l-aţi găsi potrivit pentru dumneavoastră.

— Pot să merg să-l văd? am întrebat eu.

— Desigur, domnule; nu este frumos, dar este curat. Vă putem garanta o tigaie curată. Soţia mea e o gospodină desăvârşită; îi place curăţenia, nu-i una dintre acelea care-şi pierd timpul stând degeaba. E o nevastă foarte bună, Polly a mea. Ei, ca să vezi, uite-l pe micul meu John cum urcă treptele ca să ajungă la tatăl său!

Se ridică zicând acestea şi fugi în jos pe scări. Nu trecu mult şi se întoarse cu un băieţel de vreo doi anişori în braţe.

Pe cât era tatăl său de negricios, pe atât era copilul de bălai. Era un băieţel simpatic, cu părul blond şi ochi albaştri, cu o şepcuţă roşie pe cap şi îmbrăcat cu o salopeţică albă, extrem de curată.

— Ceaiu-i gata, tati, zise băiatul; hai acasă.

— Sper că nu ai să refuzi o cană de ceai, domnule, zise tatăl întorcându-se spre mine. O să vă înzdrăvenească puţin după călătoria

dumneavoastră, şi sunt convins că vom avea şi scrumbie la masă. Aici, trăim mai mult cu scrumbie, domnule, şi apoi, veţi putea vedea şi camera de care v-am vorbit. Mă scuzaţi dacă am fost poate prea îndrăzneţ, adăugă el în timp ce mângâia mâna subţire a micului John.

— Aş fi foarte bucuros să vă însoţesc, am zis, fiindcă mi-e cam foame, iar dacă e aşa cum cred eu, camera va fi numai bună pentru mine.

Începu să meargă înaintea mea, urcând şi coborând mai multe trepte, până când, la o oarecare distanţă, la baza dealului, se opri în faţa unei mici cabane. Bineînţeles că erau scrumbii ce se prăjeau şi sfârâiau în foc, iar Polly, cu un şorţ alb în faţă, le întorcea cu o furculiţă. Fereastra şi uşa erau larg deschise, ceea ce făcea ca locul acela să pară mai frumos şi mai curat. O măsuţă de lemn era aşezată chiar lângă foc, unul sau două scaune erau lângă perete, iar scăunelul micului John era chiar lângă fotoliul tatălui său. O mică poliţă situată deasupra şemineului forma biblioteca familiei – o Biblie, o carte de cântări, precum şi multe alte cărţi, care, după cum se putea observa, erau folosite în mod frecvent. Deasupra unui dulap din lemn de stejar (în care erau toate hainele familiei) erau aranjate diferite pietre şi scoici rare, dar şi alte comori maritime în mijlocul cărora se afla podoaba cea mai de preţ a casei, mândria lui Polly, o barcă, cioplită şi şlefuită de însuşi noul meu prieten, Duncan.

Polly mă întâmpină cu bucurie, iar după aceea ne-am aşezat toţi la micuţa masă rotundă. Duncan, cu micul John pe genunchii săi, rosti o rugăciune.

Cu cât stăteam mai mult cu acei oameni, cu atât îi îndrăgeam mai mult şi mă încredeam pe deplin în ei. După ceai, m-am dus cu Polly să văd camera de care-mi pomenise soţul ei. Era o cameră joasă, în pod, cu un pat de lemn, un scaun, un mic suport pentru spălat pe mâini şi o oglindă pe perete. Vreun alt obiect de mobilier nu mai era, şi nici vreun alt fel de ornamente, cu excepţia a trei sau patru tablouri cu rama neagră, agăţate pe peretele din faţa patului. Dar camera era foarte curată şi aşternutul alb al patului era impecabil.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule, zise Duncan, pentru că am îndrăznit să vă ofer o cameră atât de sărăcăcioasă.

— Dar, Duncan, îmi place, am răspuns eu. Îmi place şi de tine, îmi place şi de familia ta, şi, dacă nu ai nimic împotrivă de a mă găzdui, aş fi foarte bucuros să stau.

După ce toate lucrurile au fost dezbătute şi stabilite, condiţiile puse au fost mulţumitoare ambelor părţi. În timp ce Polly merse să-l culce pe micul John, eu împreună cu Duncan am mers să-i văd barca.

Era o barcă veche ce aparţinuse mai întâi tatălui său şi ce înfruntase multe furtuni de-a lungul anilor. Visul de-o viaţă al lui Duncan era să-şi cumpere una nouă, iar el şi Polly economisiseră aproape suficienţi bani ca să achiziţioneze una.

— Acesta este motivul pentru care eu şi doamna mea închiriem cu bucurie camera respectivă din când în când, zise el. Tot ce primim de la chiriaşi, fiecare bănuţ, îl punem deoparte. Vrem să o numim *„Micul John”*, pentru că el, cu voia lui Dumnezeu, va fi într-o zi căpitanul ei.

Era o seară liniştită şi frumoasă; marea era precum sticla – strălucitoare şi calmă, abia dacă mai venea vreun val până la ţărm. Soarele apunea în spatele stâncii, iar satul de pescari avea să se cufunde curând în întuneric. Pescarii ieşeau din casele lor şi se îndreptau spre ţărm. Unele bărci erau deja în larg, iar oamenii îşi aruncau năvoadele şi pregăteau undiţele pentru a prinde peşte. Îl priveam pe noul meu prieten pregătindu-se de pescuit. Cei trei colegi ai săi scoaseră năvoadele, iar el, pe un ton de comandă, le spunea ce să facă. El era proprietarul şi totodată căpitanul bărcii *„Mary Ann”*, iar ceilalţi erau obişnuiţi să-i asculte ordinele.

Abia după ce toţi ceilalţi erau în barcă, Duncan sări şi el în ea, dând ordin să se îndepărteze de mal. Îmi ură noapte bună, dar nu se îndepărtă prea mult că-l văzui fluturându-şi şapca către cineva de sus de pe stâncă.

M-am uitat într-acolo şi am văzut-o pe Polly, cu micul John în braţe. El îşi flutura şepcuţa către tatăl său, şi făcu lucrul acesta până ce barca nu se mai văzu.

Capitolul III

Muzică stranie

Am dormit bine în micul meu dormitor, cu toate că am fost

trezit foarte devreme de razele soarelui ce băteau drept în fereastră. Am sărit din pat şi am privit afară. Soarele răsărea peste mare, iar lumina lui aurie o acoperea.

M-am îmbrăcat repede şi am ieşit afară, dar nu erau prea mulţi oameni, pentru că pescarii nu se întorseseră încă de la pescuit. Faleza arăta mai frumoasă decât în seara precedentă, în lumina soarelui fiecare pată de culoare era mai intensă şi mai vie.

— Am să obţin cele mai bune rezultate dimineaţa, mi-am zis în sinea mea, aşa că trebuie să-mi aleg un subiect imediat, ca după micul dejun să mă şi apuc de treabă.

Câte trepte am urcat şi câte am coborât până să iau o decizie, mi-ar fi imposibil să spun; dar găsisem în sfârşit un loc care mi se păru a fi giuvaierul acelui sat. În prim plan era o barcă nefolosită, peste care era întins un năvod mare pentru a se usca. În spatele ei se zăreau stâncile acoperite cu smocuri de iarbă, flori înalte de muştar şi păpădii aurii, iar la capătul unor scări era o cabană albă acoperită cu ţiglă roşie, iar mica grădină din faţa ei înveselea peisajul prin nalbele şi dăliile sale. Mai mulţi copii desculţi se puteau zări la poartă hrănind găinile şi raţele, un câine mare dormea la marginea treptelor, iar o pisică neagră stătea încolăcită pe gardul grădinii încălzindu-se la soare. Era, după părerea mea, un peisaj foarte drăguţ, şi am fost multă vreme ocupat din cauza lui.

M-am grăbit să ajung înapoi la cabana mea şi am găsit-o pe Polly preparându-mi micul dejun, iar pe micul John uitându-se la ea. Era încă în cămaşa lui de noapte şi stătea în fotoliul tatălui său.

— Eu sunt tati, îmi spuse în timp ce intram.

O mică masă rotundă era pregătită pentru mine. Era acoperită cu o faţă de masă albă, foarte curată; pe ea era un ceainic negru micuţ şi o cană cu o farfurioară alb-aurie, pe care am văzut scris: „Un cadou din Whitby”, iar farfuria mea era împodobită cu o remarcabilă imagine a bisericii Whitby pe timp de furtună.

Polly m-a servit, bineînţeles, cu scrumbie, dar şi cu nişte bulci fierbinţi (bulci ce nu existau în altă parte decât în Yorkshire). Acestea erau deja unse cu unt şi stăteau lângă foc, învelite într-un prosop curat de bucătărie. Cum am intrat în casă, Polly puse de ceai, iar mai apoi se

retrăsese în dormitor cu micul John în braţe, lăsându-mă să mă bucur în liniște de micul meu dejun.

Încă nu-mi terminasem masa, când am auzit un mare zgomot venind dinspre ţărm. Femeile şi copiii, băieţii şi fetele alergau strigând:

— Bărcile! Bărcile!

Polly intră repede în bucătărie, luă şepcuţa roşie a lui John, i-o puse pe cap şi fugi pe scări în jos. I-am urmat şi eu, fără a mai aştepta să termin de mâncat.

Nevestele, copiii, precum şi cei veniţi în vacanţă acolo, se adunaseră la micul loc de debarcare. Majoritatea aveau farfurii sau platouri în mâini, pentru a putea cumpăra scrumbiile direct de la bărci. Familia aceea din York era şi ea prezentă acolo şi, văzându-mă, mă salutară ca pe un vechi prieten.

După ce micul sat a fost aprovizionat cu peşte, scrumbiile rămase au fost împachetate şi trimise cu trenul pentru a fi vândute în altă parte. Era o imagine foarte animată, şi-mi păru rău că nu-mi luasem cu mine caietul meu de schiţe. Gândeam că sosirea bărcilor de pescuit ar fi fost un subiect foarte bun pentru un tablou.

Duncan era atât de ocupat încât nu mă văzu decât după ce peştele fu descărcat, cântărit şi vândut, dar avu totuși timp să vorbească cu micul John. În timp ce-mi terminam dejunul, el intră în bucătărie cu băieţelul cocoţat pe umerii săi.

— Bună dimineaţa, domnule, zise el. Şi, cum vi se pare micul nostru golf în această dimineaţă?

Răspunsul meu îl încântă pe deplin şi, în timp ce el se aşeza jos pentru a-şi servi micul dejun, eu am plecat să mă apuc de lucrul meu. Era o zi absolut încântătoare, iar eu m-am bucurat pe deplin de ceea ce vedeam în faţa mea. Găsisem un loc umbros, chiar sub peretele unei case, un loc ideal, unde priveliştea ar fi fost chiar sub directa lumină a soarelui, iar eu cu şevaletul meu în umbră. Îmi plăcuse acel loc chiar mai mult decât cel ales înainte de micul dejun, şi astfel mă şi apucasem de treabă.

Îmi schiţasem întâi tabloul şi tocmai mă pregăteam să încep să-l pictez când am devenit conştient de sunetul unor voci de deasupra capului meu, şi curând mi-am dat seama că vorbeau despre mine.

— E exact ca ea, zise o voce. Priveşte – hai, vino şi priveşte. Este chiar cabana lui Betty Green, şi pisicuţa Minnie, şi banca, şi vechea barcă.

— Lasă-mă să văd, Marjorie, zise o altă voce. Cine e? Cel bătrân cu părul alb şi barbă lungă, lungă?

— Nu, e unul chiar tânăr; are părul negru şi nu are barbă deloc.

— Lasă-mă să mă uit şi eu. Da, îl văd. Îmi place mai mult decât cel bătrân. Nu-i aşa că are nişte obraji roşii frumoşi?

— Sst! Te va auzi, zise cealaltă voce. Oh, băiat neastâmpărat ce eşti! Cred că te-a şi auzit; l-am văzut râzând.

Auzind acestea, m-am ridicat, m-am uitat în sus, dar nu am putut vedea nimic altceva decât un gard de grădină şi un copac gros şi stufos care creştea în interiorul ei.

— Hei, cine-i acolo? am strigat eu.

Dar nu se auzi niciun sunet. Şi, cum nimeni nu se arătă şi nimic altceva nu se mai întâmplă, m-am aşezat din nou jos şi mi-am văzut în continuare de pictură.

Mulţi trecură pe acolo în timp ce eu pictam şi încercară să vadă ce făceam. Unii trăgeau cu ochiul în timp ce mergeau, alţii însă, se opreau în spatele meu şi mă urmăreau în linişte, iar alţii făceau şi unele comentarii cu privire la tabloul meu, unul sau doi îmi dădură chiar şi sfaturi cum că aş avea o privelişte mai bună de la poalele dealului sau sperau că voi folosi nişte culori mai vii şi mai atrăgătoare. Copiii cu care călătorisem se simţeau părtaşi, oarecum, la tabloul meu.

— Hai să mergem şi să ne uităm la artistul nostru, îi zise Bob lui Harry. Tabloul lui va fi cel mai frumos dintre toate.

Le plăcea foarte mult să mă privească şi erau foarte încântaţi de ceea ce făceam, încât, de multe ori mă vedeam obligat să le spun să se mute în altă parte deoarece mă încurcau – aşa de nerăbdători şi curioşi erau să vadă următoarea trasare a pensulei mele.

M-am bucurat pe deplin de munca mea în acea dimineaţă şi m-am întors acasă foarte flămând şi gata pentru gustoasa cină ce-o pregătise Polly pentru mine. După-amiaza lumina ar fi fost total nepotrivită pentru tabloul meu, dar mă hotărâsem să schiţez câte ceva şi să pregătesc totul pentru lucrul din dimineaţa următoare.

Eram foarte preocupat cu lucrurile acestea când, deodată, am auzit muzică, dacă se putea numi așa. Era cel mai ciudat sunet şi, pe moment, nu-mi puteam da seama de unde vine. Cu siguranţă nu era niciun instrument de suflat. Eram sigur că nu era nici armonică şi nici acordeon. Sunetul acesta se făcu auzit vreun minut sau două, după care se întrerupse brusc, doar pentru a începe din nou, mai tare, câteva secunde mai târziu. Din când în când distingeam câteva măsuri dintr-o melodie, iar mai apoi doar note fără legătură între ele. Să fie oare un copil ce zdrăngăneşte aiurea la o muzicuţă? Dar nu, nu părea a fi vreun instrument de felul acesta. Era un sunet supărător și deranjant și se auzi atât de mult timp că începusem să fiu iritat de el şi să bat nervos din picior când, după scurte pauze, îl auzeam din nou. Sunetul acela părea că vine din spatele gardului casei lângă care stăteam, și se auzi din nou şi din nou pe parcursul întregii după-amiezi.

De la un moment dat, cu trecerea timpului, am început să-mi dau seama care erau melodiile respective. Puteam distinge o măsură sau două dintr-un vechi imn, „Te-adorăm în fericire”, ca mai apoi să fiu surprins de ceea ce urmă, pentru că era vorba de o melodie pe care o ştiam de mic copil. Se chema „O, ţara mea, frumoasă eşti”, şi era melodia preferată a mamei mele; de fapt, niciodată nu o ascultasem fără să mă gândesc la ea. De atâtea ori mă adormise ea cântându-mi melodia aceea! La vârsta de cinci ani mă îmbolnăvisem foarte tare iar ea mă îngriji pe parcursul întregii boli şi când eram obosit şi agitat, începea să-mi cânte – draga şi dulcea mea mamă. Chiar aflându-mă în faţa şevaletului meu, puteam să o văd cum stătea la capătul patului meu, arătând, după mintea mea de copil, ca un înger frumos, datorită razelor de soare ce se revărsau asupra ei prin fereastra pe jumătate închisă a camerei. Puteam să-i aud chiar şi vocea, şi notele acelea dulci în care îmi cântase acel cântec, „O, ţara mea, curând voi fi, printre ai tăi sfinţi voi locui”.

Îmi amintesc îndeosebi de o noapte când ea îngenunchease lângă patul meu şi se ruga să-şi întâlnească copilul în cetatea strălucitoare, scumpa casă din ceruri, cea mai bună şi mai luminoasă dintre toate.

— Mă întreb oare ce-o crede ea acum despre mine, îmi zisei eu

în sinea mea, şi dacă oare mă va vedea acolo. Mă îndoiam de lucrul acesta foarte tare; mi se părea că sunt la o foarte mare depărtare de „Cetatea mult dorită”.

Mama mea muri curând după acea boală a mea, şi ştiam că ea mersese să locuiască în acea casă frumoasă despre care îmi vorbise. Eu rămăsesem în urmă, iar mătuşa care mă crescu nu avea cunoştinţă de lucrurile acestea. Eu învăţasem să privesc lumea şi viaţa din punctul ei firesc de vedere, uitând să caut mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu.

— Oh, dacă ar şti mama mea lucrurile acestea, scumpa şi frumoasa mea mamă, mi-am zis în acea zi. Apoi îmi veni însă un gând în minte – poate că ea ştie – şi acel gând mă nelinişti profund. Îmi doream, mai mult ca niciodată, ca acel vechi instrument, oricare ar fi fost el, să înceteze a mai cânta.

Dar, în ciuda dorinţelor mele, sunetul acela ciudat se tot auzi, şi a trebuit să ascult „O, ţara mea, frumoasă eşti” iar şi iar şi iar. Şi de fiecare dată îmi aducea aminte de cuvintele şi lucrurile pe care le credeam uitate. Mai mult chiar, de fiecare dată melodia aceea trezea în mine o voce care mă acuza, nu atât de faptul că mi-am uitat mama, cât de faptul că L-am uitat pe Dumnezeul mamei mele.

Începusem să regret din toată inima că-mi alesesem acel loc pentru tabloul meu. Mergea însă atât de bine încât simţeam că aş face cea mai mare greşeală dacă aş alege altceva şi aş pleca în altă parte. Aşa că, speram ca acel individ – bărbat, femeie sau copil – care făcea acel zgomot îngrozitor, să-şi găsească altceva de făcut şi să mă lase în pace pe viitor.

Dorinţele mi se împliniră în ziua următoare, pentru că nu am mai fost deranjat, şi în afară de faptul că progresam foarte mult cu pictura mea, altceva nu se mai întâmplase. Urmară apoi două zile ploioase şi am fost nevoit să lucrez în mica mea cameră.

În timpul acelor zile am stat mai mult cu Duncan. El venea şi stătea lângă mine când pictam, îmi spunea întâmplări despre furtuni şi naufragii, despre barca de salvare şi despre câte vieţi salvase ea.

— Aţi văzut-o, domnule? Trebuie să mergeţi să vedeţi barca noastră. Se află lângă o casă de la malul mării; o barcă aşa de curată şi de îngrijită cum nu aţi mai văzut nicăieri!

— Bănuiesc că ai avut şi tu de înfruntat multe furtuni, Duncan, am zis eu.

— Furtuni, domnule? Mai bine zis am trăit în ele de când m-am născut. De foarte multe ori nici nu mai speram să văd pământul din nou. Când eram tânăr nici nu-mi prea păsa de lucrul acesta. Vedeţi dumneavoastră, părinţii mei erau morţi şi dacă s-ar fi întâmplat să mă înec, nu era nimeni care să-mi simtă lipsa; dar vedeţi, domnule, acum lucrurile s-au schimbat.

— Da, am spus eu, acum este Polly şi micul John.

— Întocmai cum aţi zis, domnule, Polly şi micul John, binecuvântaţi fie ei. Ori de câte ori suflă vântul iar valurile vin peste barcă, mă gândesc la sărmana mea doamnă de acasă, cum fiecare rafală de vânt îi chinuie inima şi cum îngenunchează ea lângă patul micuţului John, rugându-se Domnului să-l aducă pe tatăl lui acasă în siguranţă, din nou. Şi ştiu, domnule, la fel de bine ca orice altceva, că atunci când Dumnezeul Atotputernic ascultă şi răspunde la rugăciunea ei aducându-mă sănătos la mal, ştiu că Polly şi micul meu John vor sta pe stâncile acelea de acolo, aţintindu-şi privirile către bărci şi că vor alerga apoi în jos, aproape până în apă, ca să mă întâmpine. Da, cu siguranţă lucrurile stau altfel pentru un om căsătorit, nu-i aşa domnule? Acum nu mă mai gândesc la cei morţi, înţelegeţi, ci la cei vii care ar rămâne în urma mea. Nu mi-e frică să mor, adăugă el umil şi respectuos scoţându-şi şapca de pe cap. Eu ştiu cine este Cel în care mă încred.

— Eşti un om tare curajos, Duncan, am zis eu, dacă spui că nu ţi-e frică să mori. Nu demult eram la patul unui muribund şi…

— Şi ai simţit că nu ţi-ar plăcea să fii tu acolo, continuă Duncan în locul meu. Ei, probabil că nu, e ceva cât se poate de natural; ne naştem cu acest sentiment, aşa gândesc eu, şi nu avem ce să-i facem sau cum să-l schimbăm, la fel cum nu poţi să schimbi niciun alt lucru cu care te naşti. Dar ceea ce vreau de fapt să spun e că nu mi-e frică de ceea ce vine *după* moarte. Poate fi un tunel întunecat, domnule, dar eu sunt încredinţat că la capătul lui este lumină!

Capitolul IV

***Ce eşti tu*?**

În sâmbăta acelei săptămâni soarele strălucea şi mai puternic. Mă trezisem foarte devreme, mâncasem ceva pe fugă şi m-am pus pe treabă imediat. Nu pictam de prea mult timp când am auzit din nou voci deasupra mea, aceleaşi voci de copii pe care le auzisem şi înainte.

— Ai să i-o dai tu, zise o voce.

— Nu, Marjorie, nu îndrăznesc; ia-o tu.

— Nu ai voie să-ţi fie teamă, doar eşti băiat, zise prima voce. Tata spune că băieţii trebuie să fie întotdeauna curajoşi.

— Dar tu eşti mai mare, Marjorie, iar oamenii mari trebuie să fie mai curajoşi decât cei mici!

Conversaţia continuă apoi, dar în şoaptă, şi eu nu am mai putut înţelege nici măcar un singur cuvânt din ceea ce vorbeau. Dar, imediat după aceea, o bucăţică de hârtie roz a fost aruncată peste gard şi ateriză chiar pe acuarelele mele. Am ridicat-o repede ca să nu se murdărească cu vopsea şi am văzut că era scris ceva pe ea. Spunea aşa:

„Duminică dimineaţă la ora 11 va avea loc pe ţărm un scurt serviciu religios, unde am dori să fiţi şi dumneavoastră prezent.

Subiectul: *CE EŞTI TU*?”

— Mulţumesc, am zis eu cu voce tare. Cine mi-a trimis invitaţia?

La început nu am primit niciun răspuns, dar mai apoi, o voce de deasupra mea spuse:

— Noi doi, domnule.

— Haideţi jos să vorbiţi cu mine, am zis eu; nu pot vorbi cu nişte copii pe care nu-i văd. Haideţi, veniţi să-mi vedeţi tabloul.

Nu trecu mult şi coborâră, ţinându-se de mână, o fetiţă de vreo cinci ani, cu o pălăriuţă albastră pe cap, o rochiţă roz deschis şi un şorţuleţ alb, şi un băieţel de vreo trei ani, cel mai vesel şi mai grăsuţ omuleţ pe care-l văzusem vreodată. Faţa lui era rotundă şi roşie precum un măr, ochii lui de culoare albastru închis erau cei mai jucăuşi şi mai vioi posibili. Ori de câte ori copilul râdea (dar când nu râdea el oare?) fiecare părticică a feţei lui râdea – începeau ochii, urmau buzele, chiar şi nasul lui era implicat în râsul lui. Dacă o rază de soare ar putea fi prinsă şi îmbrăcată ca un copil, atunci cred că ar arăta exact ca acel băieţel.

— Ei, am zis eu, aşa mai merge. Îmi place să-i văd pe cei cu care vorbesc şi, pentru început, spuneţi-mi şi mie numele voastre.

— Eu sunt Marjorie, domnule, zise fetiţa, iar el e Jack.

— Jack?! am spus eu. Ăsta e şi numele meu. E un nume frumos, nu-i aşa, micuţule Jack? Hai să-mi vezi tabloul, micuţule Jack şi să-mi spui ce crezi, dacă marele Jack ştie sau nu să picteze.

Treptat le mai trecură din emoţii şi începură să discute fără reţineri cu mine. Marjorie îmi spuse că tatăl ei îmi trimise hârtia. El avea să predice duminica aceea, ca şi-n celelalte duminici, când se adunaseră mulţi oameni pe ţărm. Jack era în cor.

— O, ce corist mic şi scump, mai bine zis, un îngeraş mic şi durduliu!

— Vei veni, domnule Jack? zise el lovindu-mi mâna cu pumnul lui micuţ şi puternic.

— Nu ştiu, am răspuns. Dacă mâine e o zi tot aşa de frumoasă, poate am să continui să-mi pictez tabloul.

— Duminica? zise copilul cu o voce uimită. Tatăl meu predică doar duminica iar tu nu cred că poţi să pictezi duminica, nu-i aşa?

— Ei bine, voi vedea, am continuat eu. Poate am să vin să te aud

cântând, micule Jack.

— Mulţumesc, domnule Jack, zise el cu ochii sclipindu-i de bucurie.

— Ce e cu slujba aceasta de pe ţărm, Duncan? am întrebat eu.

— Oh, pastorul nostru, zise el, e un om tare bun și a făcut un lucru cât se poate de bun pentru satul nostru. Vedeţi dumneavoastră, biserica e mult prea departe ca oamenii să poată merge acolo. Așa că, el locuieşte aici cu noi şi organizează întâlniri – iarna în sala aceea de acolo, iar vara, de ce nu, chiar pe ţărm, unde pot veni chiar şi turiştii. Nu vin toţi, dar marea majoritate da. E tare plăcut, avem nişte cântări frumoase – chiar și eu sunt în cor, domnule, zise el. Ştiu că nici măcar nu bănuiaţi, dar e adevărat, şi am o voce destul de puternică.

Cred că merită văzut un astfel de cor, gândeam eu, mai ales dacă are două persoane atât de diferite în componenţa sa: un pescar solid şi un copilandru mititel ce m-a invitat să particip.

Nu eram convins dacă să merg. Nu mai fusesem la o slujbă de luni de zile, aş putea spune chiar ani. Mă gândeam că, dacă aş merge, m-aş simţi ca un peşte pe uscat. Totuși, în ziua următoare, toţi erau convinşi că voi merge și eu. Polly se trezise și-l îmbrăcă pe micul John cu cele mai bune haine.

— O să-l vedeţi azi la biserică, domnule, îmi zise ea în timp ce-mi pregătea micul dejun. Îi place să meargă la biserică şi e așa de scump, ca aurul, Dumnezeu să-l binecuvânteze!

Duncan plecase înainte ca eu să mă trezesc, și-l văzusem, în timp ce mă îmbrăcam, împărţind pescarilor hârtii roz, la fel ca cea pe care o primisem eu. Da, simţeam că se aştepta ca să merg şi ar fi fost foarte greu să încerc să mă ascund și să nu merg. Și, dacă aş mai fi avut cumva vreo îndoială în privinţa aceasta, cu siguranţă ar fi dispărut când, exact la ora zece și jumătate, un cuplu mititel, ţinându-se de mână, urcară treptele ce duceau la uşa lui Duncan şi o anunţară pe Polly că veniră să-l ia pe domnul Jack la biserică.

Nu erau alţii decât Marjorie şi frăţiorul ei, iar micul Jack, punându-și mânuţa grăsuţă în cea a marelui Jack, îl luă cu ei.

Era o imagine tare frumoasă să vezi toţi enoriaşii adunaţi pe plaja nisipoasă. De la cabanele pescarilor cobora către ţărm un râu de

oameni – mămici cu bebeluşi în braţe şi ţinându-i pe cei puţin mai mari de mână; băieţii şi fetiţele care mai toată săptămâna umblaseră desculţi, aveau acum ciorăpei şi pantofiori în picioruşe; pescari şi marinari, tineri şi bătrâni. Turiştii coborau şi ei de pe stânci, dar aceştia se aflau undeva în spate, pe fundal, privind, la început, această forfotă, fără a avea parcă curajul să i se alăture. Prietenii mei din York erau totuşi în prim plan, iar copiii îmi făcură semn şi zâmbiră văzându-mă condus ca un miel de cei doi mici păzitori.

Era o zi încântătoare, nisipul era uscat, iar enoriaşii se aşezară pe iarbă sau pe dunele de nisip din jur. Cât despre barcă, ea era ocupată de corişti, iar micul Jack, după ce mă văzu ajuns în siguranţă acolo, urcă în ea şi stătea fericit la pupă. Avea o carte de cântări în mână dar ştiam că nu poate citi din ea, în primul rând pentru că o ţinea invers, însă se uita la ea cu o aşa mare seriozitate ca şi cum ar fi înţeles fiecare cuvinţel. Marjorie se aşeză lângă mine, cred că mai mult de teamă ca nu cumva să plec înainte de a se termina slujba.

Chiar înainte de ora unsprezece sosi tatăl ei. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, iar faţa lui spunea că cunoscuse necazul şi durerea, dar uitându-mă mai bine, am realizat că necazul, oricare ar fi fost el, luase sfârşit. Îl asemănam cu un om care reuşise să treacă de o furtună îngrozitoare şi ancorase într-un port liniştit. Şi, în timp ce descifram pe chipul său urmele unor suferinţe groaznice, în acelaşi timp îmi dădeam seama că arăta mai fericit şi mai plin de pace decât toţi cei din jurul lui. De fapt, era cel mai liniştit chip pe care-l văzusem vreodată. Nu era o persoană educată şi nici nu era ceea ce oamenii numesc „gentleman”, dar totuşi avea un anumit rafinament care te făcea să simţi că nu era un om oarecare, cu o viaţă oarecare. Îl găseam atât de interesant încât, trebuie să recunosc că, în loc să caut în carte cântarea cerută, stăteam şi-l priveam îndelung. Am fost trezit la realitate de mica lui fiică care, găsind cântarea pentru mine, mi-o indică cu degeţelul ei.

Era o cântare de laudă, cântată pe un ton cât se poate de nepotrivit. Pot spune că aş fi râs dacă aş fi auzit-o în altă parte, dar în acea dimineaţă, în acel loc, nu se putea râde. Uitându-mă la pescarii negricioşi ce-şi scoaseră şepcile, zărind chipul pastorului, realizând că

până şi copiii, ca şi mica Marjorie de lângă mine, cântau din toată inima şi cu tot sufletul acele cuvinte simple, mă simţeam solemnizat în mod ciudat.

Urmă apoi rugăciunea şi, în timp ce pastorul se rugă, simţeam că Cel pe care nu-L puteam vedea, era prezent acolo printre noi. Era o rugăciune simplă, dar izvorâtă din inima lui către Dumnezeu şi pescarii nu putură decât să fie toţi în asentimentul pastorului şi să-l aprobe cu un „Amin" unanim.

Urmă predica. Să-i spun predică? A fost mai degrabă un apel decât o predică. Nu se putea desluşi vreun stil anume, nu existau fraze lungi şi stilizate; era exact ca şi rugăciunea lui – cuvinte simple, izvorâte din adâncul inimii sale. Dacă rugăciunea a fost o eliberare a sufletului către Dumnezeu, o conversaţie cu Dumnezeu, predica a fost o revărsare a sufletului său către noi, o conversaţie cu noi, fraţii şi surorile lui de pe pământ.

În timp ce pastorul vorbea, se lăsă o mare linişte între enoriaşi. Mămicile îşi linştiră bebeluşii, iar copiii stăteau cu ochii pironiţi către cel ce vorbea, chiar şi turiştii, care stăteau la margini, veniră mai aproape ca să asculte.

— Ce sunteţi voi, prieteni scumpi? începu el. Acesta este subiectul din această zi. Ce eşti tu? Oh, cât de diferite sunt răspunsurile pe care le daţi în inimile voastre!

Ce sunt eu? veţi spune voi. „Sunt un pescar, un bărbat puternic şi harnic, obişnuit cu munca şi cu pericolele". „Sunt o mamă cu mulţi copii mici, ce lucrez de dimineaţa până seara". „Sunt un elev ce-şi învaţă lecţiile ce-mi vor deschide calea în lume". „Sunt un comerciant ocupat, trudind din greu să câştig un ban, fiind nevoit să vin aici, în acest loc liniştit, ca să mă odihnesc". „Sunt un artist ce speră să aibă succes în viitor şi să devină vestit". „Sunt un bătrân ce a avut de înfruntat multe furtuni în viaţa lui, dar munca mea a luat sfârşit acum, că sunt prea bătrân să mai pescuiesc şi prea obosit să mai trudesc". „Sunt un nobil fără ocupaţie, pierzându-mi vremea într-o lume mult prea ocupată". „Eu" – şi-şi îndreptă privirea către micul Jack de la pupa bărcii – „sunt un copil micuţ, ce nu ştie ce-i va aduce ziua de mâine".

Dragii mei, aşa sună unele din răspunsurile voastre la

întrebarea mea. Aş putea eu oare găsi un singur răspuns, o singură descriere care să se potrivească tuturor a-şi pescarilor, şi mămicilor, şi artiştilor, şi afaceriştilor, şi nobililor, şi bătrânilor, şi copiilor? Ce spuneţi, credeţi că este posibil aşa ceva? Da, cu siguranţă că da. Dacă v-aş înmâna acum câte un creion şi o bucăţică de hârtie, aţi putea să-mi scrieţi acea descriere, acea ocupaţie comună tuturor a, atât bogaţilor cât şi săracilor, atât bătrânilor cât şi tinerilor. Fiecare dintre voi, fără nicio excepţie, ar putea scrie aceasta: „Eu sunt un slujitor".

Eu, cel care vorbesc, sunt un slujitor. Voi, cei care ascultaţi, voi toţi sunteţi slujitori.

— Hai că sunt foarte curios să văd cum o scoate la capăt, mi-am zis eu. Credeam că va zice că toţi suntem păcătoşi, şi asta chiar aşa e, dar slujitori?! Nu cred că sunt robul cuiva.

— Toţi suntem robi, continuă el, dar nu toţi avem aceeaşi slujbă. Dacă Dumnezeu şi Îngerii Săi s-ar uita în jos către această plajă, ar vedea adunaţi aici o întreagă armată de slujitori, dar ar mai vedea că noi nu slujim toţi aceluiaşi stăpân, că nu suntem robii aceluiaşi stăpân. Ei văd ceea ce noi nu putem vedea, că există o linie despărţitoare între noi. De o parte a liniei, Dumnezeu vede un batalion de slujitori, pe care, în cartea Sa, El îi numeşte „Robii păcatului". De cealaltă parte a liniei, Dumnezeu vede un alt batalion de slujitori – „Robii lui Christos". Din care grupă faci tu parte, dragul meu? Voi pescarilor, ce sunteţi voi? Şi voi copiilor, ce sunteţi voi? Sunteţi robii păcatului sau ai lui Iisus Christos?

Veţi spune: „Dar cum pot să răspund eu? Cum aş putea şti de care parte a liniei mă aflu eu? Dumnezeu poate şti, îngerii de asemenea, dar cum pot eu oare să ştiu lucrul acesta?"

Nu este însă greu să descoperi. Este un lucru foarte clar şi foarte simplu. Robul păcatului se supune stăpânului său. Păcatul îi conduce viaţa. El satisface toate plăcerile inimii sale păcătoase. „Ce este ceea *ce-am i* place?" – este motto-ul vieţii lui. Se trezeşte dimineaţa şi îşi pune această întrebare: „Ce vreau *eu* să fac astăzi?". Şi dacă păcatul din inima lui îl îndeamnă să facă ceva împotriva voii lui Dumnezeu, atunci el va face acel lucru fără vreo urmă de regret. Păcatul guvernează, iar el este un rob al păcatului.

Robul lui Christos se supune stăpânului său. Christos este cel care îi conduce viaţa. El îi aduce bucurie lui Christos. „Ce ar vrea *Iisus* să fac?” – este motto-ul vieţii lui. Se trezeşte dimineaţa şi întrebarea pe care şi-o pune este aceasta: „Doamne, ce doreşti *Tu* să fac astăzi?”. Şi chiar dacă Stăpânul îl îndeamnă să facă ceva contrar propriei sale dorinţe, el va face acest lucru imediat, mai mult chiar, îl va face cu bucurie. Christos guvernează, iar el este un rob al lui Christos.

Apoi, el încheie cu o chemare, făcând cel mai solemn apel.

— Voi trebuie să fiţi ori de o parte, ori de cealaltă, zise el. Nu puteţi sluji la doi stăpâni. Oh, dragii mei, ai cui sunteţi voi? Sunteţi robii păcatului sau robii lui Christos? Cine este stăpânul vostru? De care parte a liniei vă aflaţi?

Nu-mi amintesc tot ce a zis în ziua aceea, dar ştiu că aceste cuvinte m-au făcut să mă simt foarte incomod.

Enoriaşii au plecat în tăcere apoi, iar eu am hotărât să mă plimb de-a lungul ţărmului în timp ce Polly pregătea masa.

— Ei bine, mi-am zis eu, nu a vorbit rău şi mă bucur că acei pescari l-au auzit. E o mare problemă cu băutura în locul acesta şi aveau nevoie de o avertizare în sensul acesta.

Astfel, încercam să nu mă implic în mod personal şi să uit cuvintele care fură spuse. Şi ori de câte ori îmi venea în minte întrebarea pastorului „Ce eşti tu?”, îi răspundeam zicându-mi: „Eu sunt doar un artist aflat în vacanţă în golful Runswick şi nu-mi voi chinui inima cu gânduri triste”.

Polly pregăti o masă extraordinară în ziua aceea, iar eu am lăudat-o pe măsură. Apoi, m-am hotărât să merg până la Staithes şi să petrec restul zilei vizitând acel sătuc. Eram obişnuit să pictez duminica, dar văzând ce uimiţi erau Duncan şi Polly de faptul că munceam, am renunţat. Mi-a priit plimbarea din lungul falezei şi astfel m-am întors acasă foarte bine dispus şi eliberat complet – cel puţin aşa-mi imaginam – de amintirea cuvintelor pastorului.

Capitolul V

Competiţiile sportive din Runswick

VREAU să vă cer o mare favoare, domnule, zise Duncan a doua zi. Sper că nu vă veţi supăra, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu, Duncan, am zis eu. Ce doreşti?

— Vedeţi dumneavoastră, domnule, eu şi colegii mei organizăm nişte competiţii sportive în fiecare an. Le organizăm în august, domnule, când sunt şi turiştii aici. Ei vin şi se uită, iar unii dintre ei sunt foarte generoşi în ceea ce privesc premiile. Ştiţi, sunt foarte mulţi tineri aici, băieţi tineri care trebuie să aibă o preocupare, ca să n-o apuce pe căi greşite. Când nu pescuiesc, sunt predispuşi să meargă la băut, dacă nu au altceva care să-i preocupe şi să-i ţină mai la distanţă de bere. Aceste sporturi sunt foarte apreciate, domnule, iar un bărbat, dacă vrea să câştige, trebuie să fie treaz, înţelegeţi domnule?

— Da, Duncan, înţeleg, am răspuns eu. Este prima regulă pentru cei tineri cât şi pentru cei mai bătrâni. Bănuiesc că vrei să particip cu ceva la premii, nu-i aşa? am adăugat eu în timp ce-i dădeam o jumătate de liră.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule. Nu refuz, sunteţi foarte

mărinimos că vreţi să mă ajutaţi, dar nu pentru asta am venit. Nu vreau însă să vă deranjez, domnule.

— Hai că nu mă deranjezi, Duncan, spune ce vrei.

— Ei bine, uitaţi care-i treaba, domnule. Credeţi că aţi putea să ne faceţi nişte afişe ca să le punem pe lângă oficiul poştal, să le poată vedea turiştii? Faceţi nişte desene, domnule, şi…

— Înţeleg, Duncan. Vrei nişte afişe ilustrate. Eu sunt omul potrivit. Le voi face imediat. În realitate, eram bucuros că pot face ceva pentru bunul meu prieten.

A fost mai mult decât încântat de acordul meu şi plecă să-mi caute o bucată de scândură ca să-mi înlesnească munca. Curând făcurăm împreună o listă de lucruri atrăgătoare, iar eu am avut marea plăcere să o înfrumuseţez şi să o ilustrez.

O intitulasem astfel:

„*OLE, OLE*

Runswick şi Sporturile Atletice”.

Apoi, de litera „R” din cuvântul „Runswick” atârnasem un năvod mare pescăresc ce cădea peste un coş cu peşte şi câteva cutii cu homari, în timp ce pe jos erau mai mulţi peşti ce fuseseră scoşi din coş.

Urma apoi o listă cu susţinătorii competiţiei, cum ar fi: Onorabilul Scrumbie, Lordul Crab Homar, Sir C. Crevetă etc.

Apoi urma o listă cu diferite denumiri sportive, fiecare frumos ilustrată şi colorată: competiţia războiului, întrecerea jocheilor, competiţia femeilor la gătit, alergarea cu ambele picioare într-un sac, prăjina unsuroasă, săritura în lungime etc., iar la sfârşit, anunţul unui concert care trebuia să aibă loc seara, după încheierea festivităţilor.

Duncan era foarte mulţumit, mai mult chiar, era încântat, iar recunoştinţa sa nu avea margini. Era aşa de bucuros în timp ce ducea plăcuţa s-o agaţe undeva la vedere, încât spuneai că-i un copil cu o jucărie nouă.

Cu cât ziua aceea se apropia, cu atât întregul sat părea cuprins de emoţie.

— Veţi merge să vedeţi marea competiţie, domnule Jack? mă întrebă micul meu prieten în timp ce pictam. Cât despre băieţii din York, Harry şi Bob, ei au petrecut câte o bună bucată din fiecare zi

admirând afişul şi aducând alţi turişti să vadă şi să admire munca pictorului lor.

O, cu câtă nelinişte privea Duncan cerul cu o zi înainte de competiţie şi cât de bucuroasă mă anunţă Polly când coborâsem la micul dejun:

— E o zi excepţională, domnule, nu ar fi putut exista una mai bună, nu credeţi?

Acele competiţii sportive au fost într-adevăr ceva ce merita văzut. Astăzi, pot să revăd totul cu ochii minţii mele. De multe ori m-am mirat cum de nu am făcut un tablou referitor la ele. Stânca aceea înaltă, acoperită cu tufe și arbuşti printre care se puteau zări acoperişurile roşii ale cabanelor; dedesubtul stâncii se întindea gazonul verde, care era acoperit aproape în întregime de puternicii pescari şi de nevestele lor arse de soare. În imediata apropiere a gazonului, pe movilele de nisip, stăteau turiştii, tineri şi bătrâni, toţi îmbrăcaţi în haine de sărbătoare, viu colorate. Mă întreb dacă este oare prea târziu să-l pictez din memorie, căci mi-e atât de bine întipărit în minte.

Competiţiile au durat mult timp şi s-au desfăşurat foarte bine. Polly ieșise în evidenţă câştigând concursul de gătit, spre încântarea micului John, ce urmări totul din braţele tatălui său.

Urmă apoi cea mai mare atracţie a întregului eveniment – competiţia cu frânghia. O frânghie lungă a fost adusă pe gazon; iar o batistă fu legată chiar la mijlocul ei. Două fripturi au fost puse pe gazon, iar între ele a fost trasată o linie. Batista a fost pusă exact deasupra liniei. După acestea, toţi pescarii înscrişi au fost împărţiţi în două grupe. Fiecare grupă ţinea câte un capăt al frânghiei şi, la un semnal dat, ei au început să tragă. Era un concurs al puterii – grupa care reușea să tragă batista peste linia trasată şi peste friptură, câştiga concursul.

Oh, cu câtă înverşunare trăgeau acei bărbaţi de frânghie! Câtă forţă puneau ei! Și totuși, pentru o bună bucată de timp, frânghia nu se mişcă nici măcar un centimetru. Toată forţa pescarilor ieşea acum la iveală. Se aşezară pe pământ în speranţa că poate aşa forţa lor ar mai creşte. Fiecare muşchi, fiecare nerv, fiecare tendon, erau încordaţi la

maxim, dar aşa de egale erau cele două grupe în forţa lor, că frânghia rămânea nemişcată, şi era imposibil de spus care grupă va câştiga.

Micul John își urmărea tatăl cu nerăbdare.

— Trage tati, trage! l-am auzit strigând și cred că am fost la fel de încântat ca el și Polly când Duncan şi coechipierii săi, printr-un efort extraordinar, reuşiră să tragă batista peste linie. Câtă veselie urmă apoi! Polly bătea din palme fericită, iar micul Jack, cât şi Jack cel mare, aproape răguşiră de cât strigară.

A fost o imagine foarte interesantă şi, după cum veţi vedea, am avut motive întemeiate ca să mi-o amintesc. Concertul din seara aceea a fost la fel de frumos ca şi jocurile de mai devreme, iar Duncan se întoarse acasă obosit, dar foarte mulţumit de cum se desfăşuraseră toate.

Mi-a plăcut totul în golful Runswick, dar cred că am fost fermecat de ceea ce se petrecu în ziua imediat următoare jocurilor. Tot satul era agitat de dimineaţă şi, în timp ce eu mă îmbrăcam, mi se păru că toţi pescarii se grăbeau să ajungă jos la ţărm. Nu dură mult până ce i-am urmat și eu să văd ce fac. Descoperisem că ei voiau să mute bărcile cele mari de la ţărm către un loc unde să fie protejate de furtunile iernii. Era o muncă foarte grea, dar toţi erau prezenţi pentru a da o mână de ajutor. Un mare şir de bărbaţi şi flăcăi ţineau o frânghie groasă ce era legată de barcă. Chiar şi femeile şi copii ceva mai mari apucaseră de frânghie. M-am dus şi eu să-i ajut, iar după mine veniră şi alţi turişti. Apoi, când eram toţi pregătiţi, urmă o pauză, pentru că Duncan – care dădea indicaţii – ne avertiză să nu tragem până ce nu ne face semn. Se auzi apoi un strigăt pe care pescarii îl scoteau la unison şi, imediat ce acel strigăt încetă, am tras toţi odată, cu putere. Am luat apoi o pauză ca să tragem aer în piept până ce alt ţipăt fu urmat de altă tragere. Cum acest lucru a fost repetat iar şi iar, am putut vedea cum barca aceea grea se mişca încet, dar sigur. Astfel a fost mutată într-un alt loc, mai sigur, unde nici fluxul celei mai învolburate mări nu putea ajunge. În acest mod, una câte una, bărcile au fost mutate şi nici nu ne-am dat seama când am terminat totul.

Cred că tot în acea zi, pe când stăteam şi pictam, am auzit din nou bucăţi din melodiile acelui instrument ce mă chinui atât înainte.

Era din nou acea melodie, melodia mamei mele şi cumva, nu ştiu cum, odată cu ea mi-au venit în minte şi cuvintele de la slujba de duminică.

— Ah, mama mea se află de partea cea bună a liniei, mi-am zis eu, ea este un rob al lui Christos. Dar fiul ei, ce este el?

Nu voiam să continui să mă gândesc la acest subiect, aşa că am ieşit din locul meu şi am început să strig:

— Micule Jack, micule Jack!

Muzica se opri imediat şi copilul ieşi. Dragul şi veselul meu prieten – cât de ataşat eram de el!

— Da, domnule Jack, răspunse el alergând la portiţa din grădină.

— Hai jos să stăm puţin de vorbă, amice, am zis eu în timp ce pictam. Cine cântă la tine acasă?

— Eu, zise micul Jack.

— Tu, Jack? Aşa un omuleţ ca tine cântă? Dar la ce instrument cânţi şi cine te-a învăţat?

— Nu m-a învăţat nimeni, domnule Jack, zise el. Am învăţat singur.

— Ai învăţat singur? Ei, dar cum ai reuşit aşa ceva? am întrebat eu.

— Tot învârt manivela iar şi iar, domnule Jack şi muzica iese singură, şi am învăţat singur, repetă el.

— Dar ce este, Jack? am întrebat eu. Este cumva vreo veche cutie muzicală?

— Nu, domnule Jack, este o flanşnetă.

— Oh, vrei să spui „flaşnetă", micuţule. Dar cum ai reuşit să obţii o flaşnetă? E una de jucărie?

— Nu, e una mare, aşa de mare, zise el întinzându-şi mânuţele ca să-mi arate mărimea ei.

— Cum, dar cine ţi-a dat-o? am întrebat eu.

— Nu este flaşneta mea, zise copilul.

— Dar a cui este atunci?

— Este a lui tata, este flaşneta tatălui meu.

Mi se păru un lucru extraordinar ca pastorul din golful Runswick să aibă aşa ceva în posesie, dar nu mai voiam să-i pun copilului alte întrebări în momentul acela.

Cu toate acestea, după-amiază micuţul meu prieten mă strigă de după gard.

— Domnule Jack, vino aici.

— Unde să vin, micuţul meu?

— Vino înăuntru să-ţi arăt flaşneta tatălui meu. Am să-ţi şi cânt, domnule Jack.

— Dar ce va spune tatăl tău dacă vin în casă?

— Tata e plecat.

— Dar ce va spune mama ta?

— Mama e şi ea plecată.

Nu mă prea încânta ideea de a merge în casa unui om în timp ce el lipsea, dar aşa de insistente erau rugăminţile copilului:

— Vino, domnule Jack, hai vino repede, domnule Jack, că în cele din urmă am cedat ca să-i fac pe plac copilului. Mi-am lăsat munca pentru câteva minute şi am urcat scările ce duceau la grădina lor.

Era un loc mic, dar frumos aranjat. În faţă era o peluză micuţă, bine îngrijită şi acoperită cu iarbă moale şi tăiată scurt. În mijloc era un strat rotund plin cu muşcate şi alte flori. În jurul peluzei, la marginea grădinii, era un loc unde crescură tot felul de flori viu colorate şi frumos mirositoare. Erau ochiul boului şi sângele voinicului, cerceluşi şi rochiţa rândunelei. Apoi, în faţa mea, era o căsuţă frumoasă, cu acoperiş de ţiglă roşie şi cu pereţii acoperiţi de jos până sus cu plante agăţătoare. Iederă, iasomie şi trandafiri agăţători – toate făceau ca locul acesta să fie minunat.

— O, ce casă frumoasă ai, micule Jack! am zis eu.

El mă ţinea strâns de mână ca nu cumva să plec şi mă conduse printr-un hol mic, apoi am trecut de două uşi şi am coborât un culoar întunecat până ce am ajuns într-o cameră din spatele casei.

Această cameră avea o fereastră mică, arcuită, ce dădea către mare, pereţii erau acoperiţi cu rafturi de cărţi, o masă de scris era situată chiar lângă fereastră, iar în colţ, lângă şemineu, era acel obiect extraordinar – scopul vizitei mele acolo – o flaşnetă foarte veche şi demodată.

Ce lucru neobişnuit pentru biroul unui pastor! Ce putea el să facă cu ea? Era cel mai deteriorat obiect, aproape rupându-se în

bucăţele din cauza timpului. Avea o formă aşa de demodată că nu-mi amintesc să mai fi văzut una ca ea. Mătasea, care odată, fără îndoială, o împodobea, era toată numai zdrenţe şi era imposibil să spui ce culoare avuse. Lemnul era mâncat de carii iar piciorul pe care stătea, abia dacă o mai ţinea.

— Hai să te aud cum cânţi, Jack, am zis eu.

Se aşeză jos foarte mândru ca să învârtă manivela, dar curând mi-am dat seama că jumătate din note erau scoase din flaşnetă ceea ce făcea ca doar bucăţi din melodie să poată fi auzite. Cu toate acestea, Jack era foarte mândru de realizările ei şi insistă să stau să ascult toate cele patru melodii ale ei.

— Aceasta este „Te-adorăm în fericire", domnule Jack. apoi, când aceea se termină, spuse: Aceasta e „Cetate tare-i Dumnezeu" – e foarte veche.

După aceea urmă doar o lungă perioadă în care manivela se rotea dar nu se auzi niciun sunet în prima jumătate a cântării.

— Nu pot să pronunţ numele acestei cântări, domnule Jack, explică el. Marjorie îi spune… nu ştiu cum.

— Oh! „La acele ţărmuri", am zis eu râzând. Nu-i nimic, micuţule, o ştiu eu pe aceasta.

— Acum urmează melodia preferată a tatălui meu. Îi place atât de mult. Ascultă:

O, ţara mea, curând voi fi
Printre ai tăi sfinţi voi locui
Şi-n al tău sân când voi păşi.
Ei toţi în cor mă vor primi.

— Vă place, domnule Jack?

— Da, îmi place, Jack, am zis eu. O ştiu de când eram un copil, aşa ca tine.

În timp ce el cânta, îmi amintisem din nou de vocea mamei mele şi de cuvintele ei. Nu mă gândisem ani de zile aşa de mult la mama, cum am făcut-o în golful Runswick. Chiar şi vechea flaşnetă îmi amintea de ea. Când eram copil, era un italian ce obişnuia să vină şi să cânte cu flaşneta lui. Pot să-l văd de parcă ieri s-ar fi întâmplat. Obişnuiam să-l privesc de pe fereastra camerei mele şi, cum sosea, mă

duceam la mama să-mi dea un bănuţ şi apoi mergeam în grădină şi stăteam cu el până termina de cântat. Mama îmi dăruise de ziua mea o cutie muzicală. Avea forma unei flaşnete şi avea un şnur cu care puteam să mi-o pun la gât. Obişnuiam să o iau cu mine, iar când stăteam lângă italian, îl imitam, ţinând mica mea flaşnetă așa cum o ţinea şi el pe cea mare şi cântam alături de el. Așa de fascinantă mi se părea ocupaţia acelui italian că, pot să-mi amintesc foarte bine că atunci când m-a întrebat tatăl meu ce vreau să mă fac când o să fiu mare, eu am răspuns fără ezitare:

— Vreau să cânt la flaşnetă, bineînţeles, tată.

O, zilele copilăriei mele, ce departe mi se par acum! Ce rost avea oare să mi le amintesc? Asta nu o va aduce înapoi pe mama pe care o pierdusem, nici pe tatăl care îmi purtase de grijă, ci amintirea lor doar mă întristează. Ce bine îmi va face această vacanţă dacă o petrec depănând dureri şi tristeţi trecute? Trebuie să dau uitării aceste lucruri şi să mă înveselesc, să revin la buna mea dispoziţie.

— Acum, micule Jack, am zis eu, Jack cel mare trebuie să se întoarcă la tabloul său. Hai şi suie-te în vechea barcă să văd cum ai arăta în tabloul meu.

Arăta ca un mic pungaş cocoţat printre năvoade şi undiţe, încât am simţit că trebuie să-l pictez şi pe el dacă vreau ca tabloul meu să arate mai bine. Drept urmare, din acea zi, el venea în fiecare dimineaţă, la o oră anume, ca să fie pictat. Era un micuţ tare bun, nu se mişca deloc din momentul în care îi spuneam că eram pregătit şi nu vorbea decât dacă îi vorbeam eu. Un copil mai drăgălaş ca el nici că am mai văzut, şi nici altul mai ascultător. Nimeni nu se putea plictisi şi nici nu putea fi trist în prezenţa lui, şi cu fiecare zi ce trecea, îmi recăpătam buna mea dispoziţie şi veselie şi uitam de neliniştile ce le trezise în mine slujba de pe ţărm, şi întrebările pe care ni le puse pastorul.

Capitolul VI
Competiţia

Mă hotărâsem în mintea mea să nu particip la slujba din duminica următoare, aşa că atunci când o hârtiuţă roz ateriză pe şevaletul meu, sâmbătă dimineaţa, o luai şi o băgai în buzunar fără să mă uit să văd măcar ce subiect trebuia dezbătut.

— Aţi luat-o, domnule Jack? întrebă vocea de copil de deasupra mea.

— Da, micuţule, am răspuns eu, a ajuns cu bine în mâinile mele.

Îmi alcătuisem planul pentru ziua de duminică cu cea mai mare grijă şi atenţie. Am cerut un mic dejun mai devreme ca să pot merge apoi până la Kettlenes, un loc cam la vreo patru kilometri de-a lungul coastei, şi unde se putea ajunge doar când apele se retrăgeau aproape complet. Odată ajuns acolo, de partea cealaltă a golfului, eram hotărât să nu mă grăbesc deloc să mă întorc, ca să nu ajung înapoi la timp pentru a mai lua parte la slujba de pe plajă. Când vor vedea că lipsesc, Duncan şi Polly se vor gândi că plimbarea mi-a luat ceva mai mult timp decât bănuisem.

Dar, când tocmai mă pregăteam să plec, începu să plouă pe neaşteptate.

— Nu vei mai putea pleca pe o vreme ca asta, domnule! zise Duncan.

— Da, într-adevăr, nu voi mai putea pleca, am răspuns eu.

Mi se păru că arăta mult prea preocupat doar din cauza aceea şi

mă temeam că bănuieşte adevăratul motiv pentru plimbarea mea matinală.

Nu puteam face altceva decât să stau și să aştept să treacă ploaia și să se zvânte norii, iar atunci ar fi fost imposibil să plec la Kettleness fără a trezi suspiciuni că, de fapt, nu vreau să particip la slujbă.

Soarele ieşi, iar cerul era destul de senin înainte de ora unsprezece. Pescarii întindeau prelate pe nisip ca enoriașii să stea pe ele. Eu mă găsii, trebuie să spun, împotriva dorinţei mele, obligat să mă las condus de micuţul Jack către plajă.

— Ei bine, nu sunt obligat să ascult ce spune, gândeam eu. Mă voi gândi la un subiect pentru un alt tablou și nimeni nu va bănui unde-mi zboară gândurile.

Dar, în ciuda planurilor mele, din momentul în care tatăl lui Jack începu să vorbească, toată atenţia mea se îndreptă către el și nu mai puteam face altceva decât să-l ascult.

— Competiţia este subiectul nostru de astăzi, dragii mei, începu el, și cred că e unul foarte potrivit, ţinând cont de evenimentele la care am luat parte pe gazon săptămâna aceasta. Am văzut, nu-i așa, o tragere mare și puternică, o tragere la care am participat cu toţii când am mutat bărcile cele mari dintr-o parte în alta. O, cât de încet, dar cât de sigur se mișca fiecare barcă! Cu fiecare smunciturӑ se deplasa încă un pic, și încă un pic, și încă un pic, până am adus-o în locul dorit. Fiecare dintre noi a dat o mână de ajutor; ne-am adunat toţi – pescari, femei, turişti, prieteni – am prins şi am tras de funie și curând, munca aceea atât de grea a fost dusă la bun sfârşit. De ce? Pentru că toţi am fost uniţi. A fost necesar să ne sacrificăm timpul nostru, a trebuit să depunem efort şi să tragem toţi deodată, în acelaşi timp şi în aceeaşi direcţie.

Acum, haideţi să ne aducem aminte de un alt eveniment petrecut săptămâna aceasta. Locul e acelaşi, gazonul nostru verde, aceeaşi frânghie e folosită, iar cei ce trag de ea sunt aceiași oameni – puternicii pescari. Da, cu siguranţă și atunci aţi tras cu toată forţa, poate aţi tras mai tare decât aţi făcut-o când barca a fost mutată și, cu toate acestea, nu s-a văzut niciun rezultat, frânghia nu s-a mişcat nici măcar un centimetru. Şi care era obiectul acela atât de greu pe care

trebuia să-l mutaţi? Vă mai aduceţi aminte pentru ce v-aţi chinuit atâta timp şi ce obiect a necesitat toată puterea voastră? Nu era nicidecum barca aceea grea, ci dor o simplă batistă!

Şi atunci de ce aşa o diferenţă de mare? De ce batista a fost mai greu de mutat decât baraca? Răspunsul la această întrebare se găseşte la celălalt capăt al gazonului. În acea zi mai erau nişte oameni ce trăgeau cu toată forţa lor în cealaltă parte. Nu era unitate în munca lor, de aceea o bună bucată de vreme nu s-a văzut niciun rezultat. A trebuit ca una din cele două grupe să fie mai puternică, să tragă batista peste linie şi astfel să câştige.

Astăzi, dragii mei, vă vorbesc despre o altă competiţie. Locul e acelaşi, golful Runswick şi gazonul acesta, dar greutatea care trebuie să fie trasă nu este nicio barcă şi nicio batistă, ci, un suflet omenesc. Este vorba de chiar sufletul tău, prietene, de sufletul tău nemuritor. Tu eşti cel care trebuie să fie tras.

Cine sunt cei ce trag? O, şi încă cât de mulţi sunt! Chiar şi eu sunt cu mâinile pe frânghie, şi doar Dumnezeu ştie cât de tare trag, luptându-mă din răsputeri ca să te aduc pe tine, prietene, către Christos. Dar mai sunt şi alte mâini pe acea frânghie! Conştiinţa ta trage şi ea alături de mine, buna ta mamă trage şi ea, micuţul tău copil trage şi el, prietenii tăi creştini la fel. Fiecare predică pe care o auzi, fiecare curs biblic la care participi, fiecare cântare pe care o asculţi, fiecare rugăciune, fiecare luptă a Duhului, fiecare dorinţă spre mai bine de-a ta, fiecare furtună din care reuşeşti să ieşi, fiecare pericol de care scapi, fiecare necaz din familia ta, fiecare boală şi pierdere din casa ta, fiecare iertare ce ţi-e dată – fiecare dintre acestea trag pentru a te aduce mai aproape de Dumnezeu, mai aproape de Christos, mai aproape de cer.

Şi totuşi, prietene drag, tu ştii cel mai bine că te afli atât de departe încât toată munca pe care o depun cei ce vor să te mute e zadarnică. Tu ştii că nu ai trecut încă linia care-i desparte pe cei mântuiţi de cei nemântuiţi. Şi de ce, de ce eşti atât de greu de mutat?

Oh, prietene drag, îţi pui tu această întrebare, te întrebi tu oare de ce? Sunt convins că-i ştii deja răspunsul! Nu e oare din cauză că sunt alte mâini pe frânghia aceea ce trag în sens opus? Pentru că şi Satan

are mulţi agenţi, mulţi slujitori şi trimite o armată întreagă ca să-ţi tragă sufletul la el. Fiecare prieten lumesc, fiecare dorinţă a naturii tale rele, fiecare tentaţie a păcatului, fiecare tânjeală după bogăţii, fiecare sfat păcătos, fiecare dintre acestea te duc către o cale greşită, te îndepărtează de Dumnezeu, te îndepărtează de Christos, te îndepărtează de cer, te îndepărtează de destinul pe care ţi l-a dat Dumnezeu şi către ce te duc? O, dragul meu prieten, către ce te duc? Ce sunt prăpăstiile, ce sunt adâncimile îngrozitoare către care eşti tras?

A mai spus multe lucruri bune, argumente pe care însă nu le-am mai auzit. Întrebarea aceea îmi ardea inima. „Ce sunt prăpăstiile, ce sunt adâncimile îngrozitoare către care eşti tras?” Nu puteam să mi-o scot din minte. Voiam să fug de pe gazonul acela, dar Jack mă puse să stau lângă barca unde erau coriştii, iar de acolo nu puteam să plec.

— Trebuie să stau până la sfârşit, dar se va termina curând, mă încurajam eu în sinea mea.

Slujba se încheie cu o cântare.

— O altă cântare ciudată, gândeam eu.

Nu voiam să cânt, dar când Jack văzu că nu-mi deschisesem cartea de cântări, se aplecă peste barcă şi mă înghionti cu cartea lui.

— Cântaţi, domnule Jack, cântaţi, zise el cu voce tare şi, de ruşine, a trebuit să găsesc cântarea şi să cânt. Încă-mi mai amintesc primele versuri ale acelei cântări şi cred că-mi amintesc şi melodia ei.

Iisus vă cheamă! La El veniţi
Căci fericirea e numai prin El!
De-atâta vreme, nu-L auziţi
Duios zicând: „Veniţi!”?
Ce frumos va fi în clipa când
Curăţiţi şi slobozi de păcat.
Vom fi în ceruri toţi cu Iisus
În casa cea de sus!

M-am bucurat din tot sufletul când slujba luă sfârşit. M-am dus să mă plimb pe ţărm cu scopul de a mă descotorosi de cuvintele spuse acolo. Însă nu eram la fel de norocos ca duminica trecută. Întrebarea aceea m-a urmărit neîncetat, chiar şi valurile mării păreau să mă întrebe acelaşi lucru.

— Ce sunt prăpăstiile, ce sunt adâncimile îngrozitoare către care eşti tras?

Mă bucurasem până atunci de faptul că nu sunt un om religios, că aveam o viaţă uşoară şi veselă, că-mi petreceam duminicile dormind, sau citind vreun roman, sau vâslind, sau găsindu-mi vreo altă preocupare. Eram conştient de faptul că punctul meu de vedere asupra vieţii era total diferit de cel al mamei mele, şi mă întrebam uneori cum aş fi fost dacă ea ar mai fi trăit, dacă aş fi fost o persoană mai bună sau nu. Însă niciodată nu am fost îngrijorat de condiţia mea.

Şi totuşi, dacă acel bărbat avea dreptate, atunci eu eram într-un mare pericol. Nu mă menţineam în aceeaşi poziţie, aşa cum crezusem, ci eram tras de forţe nevăzute către ceva mai rău, către acele prăpăstii şi adâncimi îngrozitoare de care vorbise.

Uneori îmi doream să nu fi venit în golful Runswick, ca să nu mă simt aşa de neliniştit şi incomod de situaţia în care mă găseam; alteori însă, mă întrebam dacă venirea mea în acel loc nu avea cumva tocmai scopul de a auzi acele cuvinte.

M-am întors acasă însă, spre dezamăgirea lui Polly, nu m-am putut bucura de masa pregătită de ea. După masă începu din nou să plouă şi, stând întins în patul meu, o puteam auzi pe Polly cântând cântarea de la slujbă:

Iisus vă cheamă! La El veniţi…

Se părea că nu am cum să uit cuvintele acelea care mă neliniştеau atât de mult.

În noaptea aceea am avut un vis tare ciudat. Se făcea că sunt din nou pe gazonul acela verde. Era o noapte furtunoasă, vântul sufla cu putere şi ploua foarte tare. Totuşi, prin întunericul acela puteam distinge mulţimi de figuri adunate acolo. În partea opusă mării era o lumină strălucitoare ce se putea zări în întuneric. Mă întrebam în visul meu ce putea fi şi am descoperit că nu era altceva decât o competiţie ce se desfăşura în toiul nopţii. Am văzut o frânghie enormă şi, treptat, i-am văzut şi pe cei care trăgeau de ea. M-am apropiat de partea de unde izvora lumina şi acolo am văzut mulţi îngeri frumoşi ce-şi ţineau mâinile strâns pe frânghie, iar printre ei am văzut-o şi pe mama mea. Părea că trage din răsputeri, luptându-se să nu scape frânghia din

mână. M-am apropiat și l-am văzut și pe pastor, tatăl micuțului Jack, lângă ea, iar în spatele acestuia pe Duncan. Erau foarte preocupaţi de munca lor și nu mă observaseră. Așa că am mers la celălalt capăt al gazonului, cel de lângă mare, ca să încerc să văd cine trăgea acolo. Era foarte întuneric în partea aceea a frânghiei, dar am văzut, ca prin ceaţă, figuri diavolești, forme ciudate și întunecate pe care nu le pot descrie. Cei din partea aceasta păreau să aibă un avantaj de partea lor pentru că greutatea, oricare ar fi fost ea, era trasă către mare, apropiindu-se din ce în ce mai mult de un loc groaznic.

— Ce trageţi? am strigat eu la ei.

Iar mii de voci păreau că-mi răspund:

— Un suflet! Un suflet!

Apoi, tot privind, am văzut că mai era puţin și ajungeau în prăpastie și că ambele grupe cât și greutatea aceea pe care o trăgeau erau pe punctul de a cădea în ea. Apoi, dintr-odată realizasem că pentru sufletul meu se luptau ei, și am auzit strigătul celor care trăgeau de la celălalt capăt al gazonului și mi se părea că toţi, într-un singur glas, puneau acea întrebare înfricoșătoare:

— Ce sunt prăpăstiile, ce sunt adâncimile îngrozitoare către care ești tras?

Şi, în lumina aceea am văzut chipul mamei mele și chinul ei când, dintr-odată, frânghia se rupse și cei ce trăgeau în partea întunecată se prăbușiră în prăpastie, luându-mi și sufletul cu ei.

M-am trezit înspăimântat și am ţipat așa de tare încât Duncan veni alergând în camera mea să vadă ce s-a întâmplat.

— Nu s-a întâmplat nimic, Duncan, am zis eu, a fost doar un coșmar; credeam că am căzut în prăpastie.

— O, nu, mulţumesc lui Dumnezeu, sunteţi în siguranţă, domnule, zise el. Să vă deschid puţin fereastra? Poate e aerul închis.

— Mulţumesc, Duncan, am răspuns eu. Voi fi bine; îmi pare rău că te-am trezit.

— Nu m-aţi trezit, domnule. Eu și Polly n-am închis un ochi toată noaptea din cauza micuţului nostru băieţel. Nu știu ce are, domnule, arde din cauza febrei, tremură tot de frig și stă agăţat de mine. Așa că m-am plimbat cu el când în sus, când în jos, când într-o

parte, când în alta a camerei, iar când v-am auzit ţipând, Polly mi-a zis: „Fugi să vezi ce s-a întâmplat cu el”. Vedeţi, nu m-aţi trezit şi nu m-aţi deranjat deloc.

Plecă apoi şi eu am încercat să adorm din nou, dar somnul nici nu se apropia de mine. Îl auzeam pe Duncan plimbându-se prin cameră; îl auzeam pe micuţul John plângând; auzeam ploaia cum bate în geam; auzeam vechiul ceas de perete al lui Polly cum bate la fix şi la şi jumătate, dar mai presus de toate, auzeam întrebarea pastorului:

„Ce sunt prăpăstiile, ce sunt adâncimile îngrozitoare către care eşti tras?”

Mi se părea imposibil să mai adorm, aşa că am ridicat jaluzelele şi, cum zorii începeau a miji, am privit stropii de ploaie. Odată cu lumina zilei au încetat să se mai audă paşii din camera alăturată şi bănuiam că micuţul trebuie să fi adormit. Doream să pot dormi şi eu. Mă gândeam la nopţile nedormite ale mamei mele, rugându-se pentru copilul ei şi mă întrebam ce ar zice ea dacă ar şti că acel copil a ajuns un slujitor al lumii, al păcatului, şi nu al lui Christos. Mă întrebam dacă nu cumva ştia deja lucrul acesta.

Cred că aţipisem gândind aşa, deoarece am fost trezit brusc de vocea veselă a lui Polly, veselă în ciuda nopţii grele pe care o avuse:

— Doriţi o cană de ceai, domnule? Vă va face bine. Duncan mi-a spus că nu aţi dormit prea bine. Am să o las aici, lângă uşă.

Am sărit din pat, am luat ceaiul în cameră, mulţumindu-i lui Polly, şi l-am băut înainte de a mă îmbrăca.

E exact ca femeile din Yorkshire, gândeam eu. Mama mea era din Yorkshire.

— Cred că am avut un coşmar azi-noapte, Polly, i-am spus eu în timp ce-mi terminasem de mâncat micul dejun şi-mi strângeam lucrurile, pregătindu-mă de muncă.

Capitolul VII

De cealaltã parte a liniei

A doua zi dimineaţă mă apucasem deja de pictat pentru că soarele strălucea cu putere iar aerul era cât se poate de curat şi de proaspăt. Imaginea micului Jack stând în barcă, promitea să fie un mare succes. Cum munceam eu din greu în acea zi, am auzit o voce în spatele meu.

— Nu m-am gândit niciodată că micuţul meu flăcău va fi în Academia Regală, zise vocea.

Era vocea tatălui lui Jack – acea voce care mă făcu să tremur doar cu o zi în urmă. Chiar şi acum, când vorbea, simţeam că trebuie să o iau la fugă ca nu cumva să-mi pună din nou acea întrebare care-mi suna în urechi şi mă chinuia. Chiar şi când vorbeam cu el despre tabloul meu, şi chiar când îmi răspundea pe un ton atât de prietenos şi de plăcut, îmi reveneau în memorie cuvintele care-mi ardeau în inimă:

„Ce sunt prăpăstiile, ce sunt adâncimile îngrozitoare către care eşti tras?”

— Sper că ai mei copilași nu sunt o bătaie de cap pentru tine, zise el.

— Oh, nu, am răspuns eu. Îmi face plăcere să-i am în preajma mea, iar Jack și cu mine am devenit prieteni foarte buni. Ştiţi, am continuat eu, că m-a dus în biroul dumneavoastră ziua trecută? Mă tem că a fost cam nepoliticos din partea mea, dar micuţul nu voia să audă un refuz – voia să-mi arate vechea flaşnetă.

— Cum, scumpa mea flaşnetă?! răspunse el. Da, Jack e la fel de ataşat de ea ca și tatăl său.

— Ca și tatăl său? am zis eu, pentru că mi se părea așa de ciudat ca un om de vârsta lui să fie ataşat de ceva ce semăna mai mult cu o jucărie stricată.

— Flaşneta aceea are și o poveste, zise el, văzându-mi uimirea de pe chip. Dacă i-ai cunoaşte povestea, nu ai mai fi așa de surprins de faptul că sunt ataşat de ea. Tot ceea ce am, tot ceea ce am sperat să devin, se datorează acelei flaşnete. Într-o zi, când vei avea timp, poate ţi-ar plăcea să auzi povestea flaşnetei mele.

— Mulţumesc, am zis eu. Cu cât mai curând, cu atât mai bine.

— Atunci, vino diseară să iei cina cu noi. Nellie va fi încântată să te vadă. Copiii vor dormi, iar noi vom avea un timp liniştit de povestit.

I-am acceptat invitaţia recunoscător, pentru că odată cu luna septembrie, se întuneca mai repede și nu prea aveam ce face. Polly cred că a fost fericită când a auzit că plec în altă parte la masă, pentru că Duncan era plecat cu barca la pescuit, iar micul John era așa de bolnav că nu putea să-l lase jos din braţe nici măcar o clipă.

Căsuţa era foarte drăguţă și luminoasă când am sosit, iar ei mă primiră cu multă căldură. Un mic foc ardea în şemineu, pentru că serile deveneau din ce în ce mai reci. La fereastră erau puse draperii din muselină indiană, legate cu şnur de culoarea chihlimbarului, iar pereţii erau decoraţi cu fotografii în rame de stejar. Pe masa acoperită cu o faţă albă ca zăpada erau aşezate delicatesele pentru cină, cu mult gust și multă grijă. În mijlocul mesei era un vas din porţelan în care erau puse frunze din plantele acelea căţărătoare care acopereau casă, precum și tot felul de alte frunze în diferite culori de toamnă. Mama lui Jack era, în mod evident, o femeie a bunului gust. Avea un chip blând și

liniştit, chiar trist câteodată. Avea însă ochii şi zâmbetul lui Jack, care o luminau, așa cum luminează razele soarelui o vale întunecată.

M-am bucurat de timpul petrecut cu ei la masă. Tot discutând şi glumind, m-am relaxat atât de mult că am şi uitat cuvintele acelei întrebări chinuitoare. Am vorbit despre golful Runswick şi despre locurile din jurul lui, despre pescari şi viaţa lor mereu în pericol; am vorbit despre copii şi despre tabloul meu, despre speranţele mele cu privire la Academia Regală precum şi despre multe altele, dar niciun cuvânt despre obiectul pentru care venisem nu fu pomenit în timpul mesei.

Masa a fost apoi strânsă şi ne-am mutat mai lângă foc. Atunci i-am spus:

— Şi acum, să auzim acea poveste.

El tocmai se pregătea să înceapă când, aşezându-mă în fotoliul pe care Nellie îl puse lângă foc, ochii mei s-au oprit asupra unei fotografii agăţate lângă şemineu. M-am ridicat să mă uit la ea. Cu siguranţă nu puteam să mă înşel! Cu siguranţă, cunoşteam fiecare detaliu al ei, fiecare cută a rochiei, chiar şi cel mai mărunt amănunt de pe chipul ei. Era aceeaşi fotografie care atârna în camera mea din Londra.

— Cum e posibil, de unde ai fotografia aceea? am strigat eu. E fotografia mamei mele!

Nu cred să fi fost vreodată mai surprins ca atunci. După toate gândurile de ieri, după coşmarul meu de azi-noapte, după toate amintirile mamei mele, a tuturor cuvintelor şi rugăciunilor ei – după toate acestea, ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat ar fi fost să-i văd ochii ei scumpi uitându-se la mine de pe peretele casei acestui om necunoscut, din acest loc izolat şi uitat de lume. Toate acestea nu au făcut altceva decât să mă înspăimânte.

Pe moment nu mi-am dat seama că gazda mea era la fel de surprinsă ca şi mine.

— Mama ta?! repetă el. Mama ta?! Așa ceva nu se poate! Vrei să spui, zise el punându-și mâna pe braţul meu, că numele tău e Villiers?

— Desigur că da, am zis eu, Jack Villiers.

— Nellie, Nellie, strigă el, pentru că ea plecase sus la copii, vino

jos imediat. Cine crezi că este el, Nellie? N-ai să ghiceşti niciodată. Este Jack Villiers, micuţul Jack pe care noi îl cunoşteam aşa de bine.

— Ei, ca să vezi, zise el, ştii că micul nostru Jack a fost numit după tine? E adevărat. N-am mai auzit nimic de ţine de ani de zile, de când a murit mama ta.

Eram mult prea şocat ca să-l mai pot întreba ceva, iar el era prea încântat ca să-mi mai explice cum şi unde mă cunoscuse. După o bună bucată de timp, când ne-am mai revenit în fire, ne-am dat mai lângă foc şi el începu povestea.

— Am fost cândva, odată, un sărman copil fără casă, zise el, un băiat nenorocit ce nu avea pe nimeni care să-i poarte de grijă. M-am împrietenit cu un bătrân ce stătea în podul unei case şi care avea o flaşnetă.

— Acea flaşnetă? am întrebat eu.

— Chiar aceea, zise el, şi o iubea ca şi cum ar fi fost un copil. Când era prea bolnav ca să mai poată merge cu ea, mergeam eu în locul lui, şi aşa am întâlnit-o pe mama ta prima dată.

— Era căsătorită pe atunci? am întrebat eu.

— Nu, îmi răspunse zâmbind, era doar o fetiţă, cam de vârsta lui Marjorie. Cum mă auzea cântând, cum ieşea la geam. Odată am lăsat-o pe ea să cânte şi mi-a spus că-i plac toate cântările, dar mai mult şi mai mult îi place „O, ţara mea, frumoasă eşti!”

— Chiar aşa? am zis eu. Da, am auzit-o de multe ori cântând-o, de multe ori mi-o cânta şi mie ca să adorm.

— Când cântam, continuă el, ea îmi vorbea despre „cetatea de sus”. Copil aşa cum era, ştia calea către acea cetate, şi nu trecu mult până să-şi dea seama că eu nu ştiam absolut nimic.

Nu poţi ajunge în rai dacă nu-L iubeşti pe Iisus, îmi zicea ea şi lacrimi îi curgeau pe obraji.

Nu puteam uita cuvintele acelea şi eram hotărât să caut calea ce duce către casa de care vorbea ea.

Bătrânul meu stăpân era pe moarte; mai trăi o singură lună şi, de dragul lui voiam să aflu cât mai repede calea salvării. Am luat parte la o slujbă religioasă şi primul lucru pe care l-am învăţat acolo a fost că niciun păcătos nu poate intra pe porţile Cetăţii Cereşti. Dar am învăţat

şi multe alte lucruri. Am aflat că sângele lui Iisus Christos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăţeşte de toate păcatele.

Într-o zi, când am mers să o văd, mama ta m-a învăţat o rugăciune. De atunci şi până în ziua de astăzi, nu a trecut nicio dimineaţă şi nicio seară în care să nu o repet. Mi-a dăruit un bucheţel de ghiocei, aranjaţi cu frunze de mirt şi mi-a spus să repet în timp ce mă uitam la ei: „Spală-mă şi voi fi mai alb decât zăpada”.

Se opri apoi pentru un minut sau două şi privi focul. Amintirea acelor zile îl emoţionase profund.

— Vă rog, povestiţi-mi mai departe, am zis eu dorind să aud mai mult.

— Veni apoi împreună cu mama sa în cămăruţa noastră din podul casei. Veniră să-l vadă pe bătrânul meu stăpân şi se bucură foarte tare să-şi vadă ghioceii. În acea zi mi-a spus că dacă voi repeta rugăciunea ei, cu siguranţă voi merge în „cetatea de sus”.

Curând după această întâmplare, bătrânul meu muri şi în ziua în care îl conduceam pe ultimul drum, am zărit-o pe mica mea prietenă, pe mama ta, într-o trăsură de înmormântare, conducându-şi mama pe acelaşi drum. Plecă apoi în străinătate dar nu-l uită pe sărmanul băiat ce cânta la flaşnetă. Îi povesti tatălui ei despre mine, iar acesta trimise bani pentru educaţia mea şi mă ajută să devin misionar într-un orăşel din estul Londrei, ca să lucrez printre acei oameni sărmani cu care am trăit. Tot ceea ce sunt acum o datorez bunicului tău.

Nu m-am mai întâlnit cu mama ta decât peste mulţi ani, când ea era căsătorită cu pastorul în a cărui parohie lucram.

Foarte ciudat, ne-am întâlnit într-o zi în vechea mea cameră din pod, în aceeaşi cameră în care murise bătrânul meu stăpân. Mersese acolo să viziteze o femeie bolnavă, iar când am intrat, ea îi citea din aceeaşi Biblie din care mama ei îmi citise mie şi bătrânului meu cu cincisprezece ani mai înainte.

Curând după aceasta, eu şi Nellie ne-am căsătorit, iar mama ta a fost cea care ne-a pregătit mica noastră căsuţă, şi cea care ne-a întâmpinat şi ne-a urat bun venit. O, cât de mult am iubit-o noi atunci şi cât de mult ne lipseşte şi acum!

Când erai micuţ, venea cu tine la noi, iar Nellie obişnuia să

spună că eşti cel mai scump şi mai frumos copil pe care îl văzuse.

— Nu-mi aduc aminte, am zis eu.

— Nici nu ai cum, erai mult prea mic atunci. Aveai doar trei anişori când tatăl tău a plecat din Londra către o parohie dintr-un sat, şi nu după mult am primit vestea că murise. La numai un an după aceea am aflat că şi mama ta murise. A fost o zi foarte tristă pentru noi.

Ne-am întrebat de multe ori ce mai este cu tine. Auzisem că ai plecat să locuieşti cu o mătuşă de-a ta, dar nu ştiam nici măcar cum se numea. Am încercat să aflăm mai multe, dar nu cunoşteam pe nimeni în locul acela în care locuiai, şi nu am mai auzit nimic apoi de tine.

— Ce ciudat că am fost adus aici să vă întâlnesc, am zis eu.

— Nu, nu e deloc ciudat, zise el cu seriozitate, e lucrarea lui Dumnezeu.

Cum stăteam eu rezemat de poliţa şemineului, mi-am sprijinit capul pe mână şi – neputând să mă abţin – am început să plâng ca un copil.

Timp de câteva minute nu scoase niciun cuvânt, dar apoi, cuprinzându-mă cu braţul său, atât de blând cum numai mama mea ar fi putut-o face, zise:

— Ce s-a întâmplat Jack? Te-a întristat aşa de mult faptul că am vorbit despre mama ta?

— O, nu, nu este asta. Îmi place aşa de mult să vorbesc despre ea, şi-mi place să aud vorbindu-se despre ea. Totul în legătură cu ea este scump pentru mine.

— Atunci, ce este? zise el. Ce te necăjeşte, Jack?

— Gândul că s-ar putea să nu o mai văd vreodată, am zis eu. Ştiu că nu am să o mai văd. Ea a mers într-o parte, iar eu mă duc în alta.

— De ce nu vrei să te întorci şi să mergi pe calea ei, Jack? zise el.

— O, dar nu pot, am răspuns eu. Nu are niciun rost, nu mă pot întoarce. Sunt prea multe mâini la capătul cel rău al frânghiei. M-am simţit îngrozitor de când v-am auzit vorbind. Azi-noapte n-am putut dormi din această cauză. „Ce sunt prăpăstiile, ce sunt adâncimile îngrozitoare către care eşti tras?” – aceste cuvinte m-au urmărit zi şi noapte. Am încercat să mă descotorosesc de ele, dar nu pot.

— Nu încerca să te descotoroseşti de ele, zise el. Oh, Jack, nu

încerca să faci lucrul acesta, pentru că cuvintele acestea sunt ale Duhului lui Dumnezeu. Ascultă-L în schimb pe Cel ce te cheamă. „Iisus vă cheamă! La El veniţi – căci fericirea e numai prin El. Nu-l auzi duios zicând: «Veniţi!»?”

— Aş vrea să pot, am zis eu.

— Poţi, şi trebuie să o faci, Jack, îmi zise el hotărât, înainte de a ieşi din această cameră.

— Înainte de a ieşi din această cameră?

— Da, chiar în acest moment, zise el.

— Dar cum aş putea să o fac? Nu ştiu cum că trec de partea cealaltă, am zis.

— Tu nu eşti mort, nu eşti un obiect fără viaţă legat de o frânghie, asemeni unei bărci sau unei batiste. Tu ai propria ta voinţă, şi tu eşti cel care trebuie să decidă în care parte vrei să fii tras: către raiul lui Dumnezeu sau către prăpăstiile îngrozitoare de care ţi-am vorbit. Dumnezeu luptă pentru tine acum, însă nu te poate forţa să iei o decizie. El te lasă să decizi singur de care parte vrei să fii. Ce decizi, Jack?

— Ei bine, am zis eu, mă mai gândesc.

— Așa au zis mai mulţi, dar odată plecaţi, dorinţa lor se potoleşte şi rămân pe calea pierzării.

— Voi veni în altă zi să mai vorbim.

— Aşa a zis şi Felix: „Când voi lua o hotărâre te voi chema”, dar nu l-a mai chemat niciodată pe Pavel. Nu a mai trecut niciodată de partea cealaltă, ci s-a lăsat târât în prăpăstiile iadului.

— Atunci, ce zici dacă ne-am întâlni mâine? E târziu acum şi ştiu că eşti obosit, şi…

— Dumnezeu spune acum, continuă el. „Astăzi dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile”. Luaţi seama, acum este vremea potrivită, acum este ziua mântuirii.

— Spuneţi-mi cum, am zis eu.

— Ascultă-l glasul şi vino la El. Aceasta este calea, răspunse el. Dumnezeu te cheamă şi nu ai unde să te ascunzi, nu ai unde să fugi. E doar un pas. El este în această cameră lângă tine. Își întinde braţele către tine. El nu te sileşte însă, nu te împinge înainte. El te cheamă şi

aşteaptă să te primească Jack; vei veni?

— Da, am zis eu sincer, voi merge către El.

Am îngenuncheat amândoi și nu pot să-mi amintesc cuvintele pe care le-a spus, dar ştiu că ori de câte ori citesc în Biblie, în primul capitol al lui Ioan cuvintele „Şi l-a adus la Iisus", mă gândesc la acea seară. Nu cred că Petru şi Andrei L-au simţit pe Domnul mai aproape decât L-am simţit noi în acea mică cameră din golful Runswick.

Eu ştiu că El era acolo şi mai ştiu ceva – ştiu că am venit la El. Şi ştiu că în acea seară, înainte de a ne ridica de pe genunchi, eu am trecut de partea cealaltă a liniei şi am putut să-mi ocup locul printre cei fericiţi care pot spune umili şi totodată încrezători: „Ştim că am trecut de la moarte la viaţă!"

Capitolul VIII

O noapte furtunoasã

Era noaptea târziu când m-am întors acasă şi mergeam ca un somnambul. Polly îmi deschise uşa, dar părea preocupată, îngrijorată din cauza copilului. Micul John era foarte bolnav, căci îl auzeam gemând când urcam scările.

— Ar trebui să chem un doctor, Polly, am zis eu.

— Aşa zice şi Duncan, domnule. Dacă nu se face puţin mai bine, vom chema unul mâine dimineaţă.

Am dormit bine şi liniştit; nimic, niciun coşmar nu-mi tulburase somnul şi m-am trezit simţind că începeam o viaţă nouă. De aici încolo, nu mai eram propriu-mi stăpân. Trecusem linia către tabăra sfinţilor şi eram acum unul dintre servitorii lui Christos. Nu mă simţisem niciodată mai fericit ca atunci.

Duncan plecase după doctor înainte de a coborî în bucătărie în dimineaţa aceea. Micuţul John se simţea puţin mai bine, dar febra nu-i scăzuse şi nu putea mânca nimic. Polly îl aduse şi pe el jos înainte de a pleca la muncă, înfofolit într-un şal şi gândeam că arată foarte, foarte rău, dar nu am vrut să-i spun nimic lui Polly, ca să nu o îngrijorez şi mai tare.

Tocmai în acel moment intra şi Duncan în casă iar copilul îşi întinse mâinile spre el. Bărbatul luă copilul pe genunchi, aşezându-se mai aproape de foc, iar când m-am întors seara înapoi, i-am găsit tot

acolo.

— A fost doctorul să-l vadă? am întrebat eu.

— Nu, domnule. Când am fost după el dimineaţa nu l-am găsit. Era plecat la un alt pacient foarte bolnav, cam la douăzeci de kilometri depărtare, dar am lăsat vorbă. Sper să vină înainte ca eu să plec. M-aş simţi mult mai liniştit dacă aş şti că vine.

Cu toate acestea, seara se lăsă repede iar colegii lui Duncan îl fluierau de pe ţărm. Doctorul nu apăruse. Băiatul era încă în braţele tatălui său care se plimba cu el prin bucătărie ca să-l mai liniştească.

— Mi-e foarte greu să plec şi să-l las, domnule, zise el, când auzi şuieratul, dar pare un pic mai bine. În după-amiaza aceasta nu a mai plâns aşa de mult, nu-i aşa Polly?

— Când îi dădu copilul mamei sale, am putut vedea că avea lacrimi în ochi, cu toate că încerca să se încurajeze singur.

— Hai că merg şi eu cu tine până la ţărm, Duncan, am zis eu văzând că sărmanul om era aşa de supărat şi de doborât.

— Mulţumesc, domnule, răspunse el.

Am stat pe ţărm în timp ce năvoadele şi undiţele erau puse în barcă, iar apoi Duncan se întoarse spre mine şi-mi spuse cu o voce aproape stinsă:

— E o mângâiere pentru mine să ştiu că vei fi lângă băiatul meu în această noapte şi o vei ajuta pe nevasta mea, domnule. Mă doare inima să o las singură. Dacă s-ar întâmpla ceva cu micuţul meu John, ce ne-am face noi?! Dar Domnul ştie, domnule, El ştie, repetă el ştergându-şi o lacrimă ce căzu exact pe mâna mea.

M-am întors acasă la Duncan şi l-am găsit pe doctor acolo. A spus că băiatul are pneumonie şi că trebuie ţinut într-o singură cameră. Era un bărbat foarte tăcut şi nu mi-am putut da seama dacă era un caz grav sau nu.

Mă hotărâsem să nu dorm în acea noapte, ci să stau în camera mea, în caz că Polly ar fi avut nevoie de ajutorul meu. Mă bucurasem de acel timp liniştit în care am putut să mă gândesc şi să mă rog.

Mi-e ruşine să spun, dar nu luasem cu mine în golful Runswick nicio Biblie. De fapt, nu mai deschisesem una de ani de zile. Dar, după ce casa fu cufundată într-o linişte deplină, am coborât jos şi am luat

Biblia lui Duncan. O, ce Biblie răsfoită şi citită mai era! Mă întrebam dacă şi Biblia mamei mele a fost la fel de mult de citită. Pe prima pagină era scris numele său: „John Duncan, din partea tatălui său”. Cu siguranţă primise acea carte când era doar un copil. Dedesubt era scris următorul verset: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale”. M-am rugat cuvintele acelea înainte de a începe să citesc, şi de atunci până în ziua de astăzi rostesc acea mică rugăciune ori de câte ori îmi deschid Biblia.

Cam pe la ora douăsprezece noaptea vremea deveni furtunoasă. Un vânt puternic se porni dintr-odată şi foarte repede marea deveni zbuciumată şi furioasă. Nu am auzit niciodată un vânt ca în acea noapte. Pur şi simplu ţipa şi gemea, fiecare uşă şi fereastră scârţâia şi eu credeam uneori că vântul va lua căsuţa pe sus.

— Oh, ce vreme au prins ei pe mare! mi-am zis eu în sinea mea.

M-am îndreptat către fereastră şi stingându-mi lumânarea, am încercat să privesc în întunericul de afară, însă nu am putut distinge nimic, aşa de negru era cerul şi aşa de teribilă era furtuna.

Pe la ora unu noaptea am auzit paşi pe scări. Am deschis uşa şi am ieşit. Era Polly.

— Cum se simte micuţul, Polly? am întrebat eu.

— Foarte rău, domnule, foarte rău, răspunse ea. Nici măcar nu mă mai recunoaşte şi nu vrea nimic, şi în plus, auziţi ce vânt e afară?

Cine ar fi putut să nu audă? Cu fiecare moment ce trecea devenea mai puternic şi mai furios, iar casa părea că se va dărâma din cauza furtunii.

— Lasă-mă să te ajut Polly, am zis eu. Lasă-mă să vin şi să stau lângă micul John.

— Ei bine, domnule, dacă ai vrea să stai cu el câteva minute până mă duc s-o chem pe Betty Green, zise ea. Simt că nu mai pot sta singură nici măcar un minut. Simt că înnebunesc, cu micuţul meu John vorbind aiurea, cu vântul ăsta ce bate aşa de tare şi cu tatăl lui pe mare! Şi zicând acestea, Polly izbucni în plâns.

— Polly, am zis eu, Dumnezeu e atât pe mare cât şi pe uscat, Dumnezeu e pretutindeni. Du-te şi cheam-o pe Betty, iar eu voi sta lângă copil.

Coborî jos şi deschise uşa. Vântul se năpusti înăuntru şi sus pe scări cu aşa o putere că a trebuit să închid foarte repede uşa dormitorului ca să nu intre şi acolo. Am auzit-o apoi pe Polly trăgând şi iar trăgând de ea, încercând în van s-o închidă, astfel că a trebuit să cobor şi eu ca s-o ajut. Lipsise câteva minute bune, pentru că reuşise cu greu s-o trezească pe vecina ei. Eu am rămas lângă copilul inconştient ce vorbea tot timpul, dar din tot ceea ce vorbea nu înţelegeam decât prea puţine. Părea că vorbeşte despre o plecare cu tatăl său cu barca şi, din când în când, striga, destul de clar:

— Vino, tati hai vino, tati, la micul John!

Când Polly se întoarse cu bătrâna Betty, a trebuit din nou să cobor să le ajut să închidă uşa.

— Ce credeţi, domnule, cum se simte băiatul meu? întrebă Polly.

Nu voiam să-i spun ceea ce credeam eu, aşa că i-am răspuns:

— Ei bine, poate ar fi mai bine să chemăm doctorul să-l mai consulte o dată. Dacă vrei, mă duc să-l chem.

— Nu cred că puteţi merge, domnule, zise Betty. Nici nu poţi să stai afară. Eu şi Polly am mers ţinându-ne de garduri tot drumul, îţi dai seama cum e sus în vârf?

— Să încerc, Polly?

Îmi aruncă o privire plină de recunoştinţă, dar nu-mi răspunse în cuvinte. Cele două femei îmi făcură o foarte lungă descriere a căii către casa doctorului, tot mereu întrerupându-se una pe alta, sau vorbind amândouă odată, încercând să mă facă să înţeleg, ajungând la sfârşit mai buimăcit şi mai încurcat decât la început. M-am hotărât să merg la domnul Christie ca să obţin de la el mai multe informaţii.

Mi-a luat cam zece minute să ajung la casa lui şi mă simţeam obosit şi fără suflu de parcă trecusem printr-o bătălie.

Am văzut lumină în partea de jos a casei şi l-am găsit pe domnul Christie, pe nevastă şi pe copiii lui, stând în camera în care se întâmplaseră atâtea cu o noapte în urmă. Marjorie şi micul Jack erau în pijamale, înfăşuraţi într-o pătură şi stăteau amândoi în acelaşi fotoliu. Imaginea mamei mă privea de pe perete şi am avut impresia că mi-a zâmbit când am intrat.

— O, ce noapte îngrozitoare! zise domnul Christie. Copiii erau

așa de speriați din cauza vântului că a trebuit să-i aducem în camera aceasta.

I-am spus care era scopul vizitei mele acolo, iar domnul Christie se oferi imediat să vină cu mine la doctor. Nu voi uita niciodată cât voi trăi drumul acela. Nu puteam vorbi unul cu celălalt mai mult decât vreo două cuvinte absolut necesare care trebuiau spuse. Ne luptam pur și simplu cu furtuna, cu natura dezlănțuită. Ajunși acolo, spre marea noastră dezamăgire, am aflat că doctorul era plecat și că nu se va întoarce până a doua zi dimineață.

Drumul înapoi a fost, dacă e posibil așa ceva, și mai greu decât până acolo, pentru că vântul sufla exact împotriva noastră. Își schimbase cumva direcția și acum sufla din nord-est.

— Marea este tare agitată și învolburată, zise domnul Christie, când ne-am oprit să mai respirăm un pic.

— Dar ce se va întâmpla cu bărcile? am întrebat eu.

— Da, zise el oftând, ce se va întâmpla cu bărcile?

Nu se putea vedea mai nimic pe mare, chiar dacă începea să se lumineze, dar hotărâsem să mergem până pe țărm să vedem orice ar fi fost posibil de văzut. Se opri întâi câteva clipe acasă la el, iar mai apoi am mers către gazda mea. Polly și vechea ei prietenă vegheau încă asupra copilului.

— Cred că e puțin mai bine, zise ea, s-a mai liniștit. O, frate Christie, cât mă bucur să vă văd! Nu vreți să vă rugați, domnule? Cred că n-aș mai auzi vântul acesta dacă v-ați ruga!

Am îngenuncheat toți lângă patul copilului, dar zgomotul furtunii aproape că-i acoperi vocea. În timpul rugăciunii, copilul începu din nou să-și strige tatăl, cu o voce stinsă și cu un ton atât de rugător că nu am mai putut suporta și am alergat pe scări în jos, ca să nu mai aud glasul ce-mi sfâșia inima. Curând veni și domnul Christie și am plecat amândoi în lumina cenușie a acelei dimineți groaznice.

— Copilul e pe moarte, Jack, zise el.

— Oh, nu vorbi așa, domnule Christie! am răspuns eu. Să moară înainte ca tatăl său să se fi întors?! O, nu!

— Să dea Dumnezeu să se întoarcă! zise el. Uită-te și tu la mare, Jack.

Marea se spărgea spumegând de stânci, iar zgomotul vântului era aşa de puternic că abia ne puteam auzi unul pe celălalt. Prin lumina aceea cenuşie şi ceţoasă am putut vedea, la o oarecare distanţă, un alt grup de oameni ce priveau de pe ţărm. Câţiva pescari bătrâni erau acolo încercând să ţină dreaptă o lunetă, ca să poată privi prin ea – poate, poate vor zări vreo barcă. Mamele şi nevestele pescarilor plecaţi în larg erau şi ele acolo, cu şaluri pe cap, cu ochii în lacrimi şi cu inimile pline de îngrijorare.

Ne-am apropiat de ei, iar domnul Christie încuraja din când în când femeile de lângă noi. Pe măsură ce lumina creştea, furtuna se mai domoli. Eram mulţumiţi să observăm că deşi marea era încă foarte învolburată, vântul se mai potoli şi bătea din ce în ce mai încet. Dar nu se vedea încă nicio barcă.

Femeile de pe ţărm erau ude leoarcă iar domnul Christie încerca să le convingă să plece acasă. Le tot spunea că atunci când se vor întoarce bărbaţii lor ar dori să găsească focul făcut şi ceai cald pregătit. Mă bucuram să văd că una câte una începeau să-i urmeze sfatul şi se întorceau la căsuţele lor. Ne-am întors şi noi înapoi la gazda mea, ne-am urcat în cameră şi am găsit-o pe bătrâna Betty dormind în scaun iar pe Polly ţinând mâinile băiatului ce dormea.

— Au venit bărcile? zise ea când am intrat noi.

— Încă nu, Polly, dar să ne rugăm Domnului să vină.

Am stat jos lângă ea o scurtă perioadă de timp, căci deodată am auzit un strigăt dinspre ţărm.

— Mulţumim Domnului, zise Polly, au venit!

Copilul, nu ştiu cum, dar păru că a auzit acel strigăt şi că l-a înţeles, căci îşi deschise ochii şi spuse:

— Vino, tati, vino la micul John.

Ne-am grăbit să ajungem înapoi la ţărm, unde se adunase deja mai multă lume – puteai spune că întreg satul se adunase acolo în cel mai scurt timp posibil. Vedeam acum cât se poate de clar bărcile ce veneau foarte repede înspre ţărm, datorită fluxului şi vântului ce erau de partea lor. O, ce noapte trebuie să fi avut în larg, şi, o, ce întâmpinare aveau să primească odată ajunşi la mal!

— Câte bărci au ieşit aseară în larg, Bob? zise un bărbat în timp

ce ele se apropiau.

— Opt, zise el – „Jane Ann”, una; „Lady Hilda”, două; „Susan”, trei; „Mary Ann”, patru; „Princess Alice”, cinci; „Lightning”, şase, „Eliza”, şapte şi „Alert”, opt.

— Eşti sigur, Bob?

— Sunt foarte sigur, le-am văzut când au plecat.

— Una lipseşte, Sam, zise el. Ţine luneta asta şi numără.

— Una, două, trei, patru, cinci, şase, şapte.

Într-adevăr una lipsea şi simţeam că ştiu care, înainte de a le vedea.

Lipsea „Mary Ann”.

Capitolul IX

Cereţi orice veţi vrea

Am ajuns pe ţărm cât de repede am putut, dar acum nu ne mai grăbeam să ne întoarcem. Am aşteptat până ce bărcile au fost trase şi legate la mal şi până ce pescarii ce le ocupau şi-au terminat treaba. Nu ştiau nimic despre „Mary Ann”, pierduseră contactul vizual cu ea imediat ce începu furtuna. Ne-au spus că au avut o noapte îngrozitoare

și că au crezut că nu mai ajung înapoi acasă.

— Cum o să-i spunem lui Polly? am murmurat eu.

Dar, în același moment am simţit că o mână rece mă atinge. M-am întors și am văzut-o pe femeie chiar în spatele meu. Nu mai putu să aştepte, ci alergă către ţărm să-l grăbească pe bărbatul ei acasă. Tremura din toate încheieturile şi părea gata-gata să leşine. Inimoșii pescari s-au îmbulzit în jurul ei ca să o încurajeze.

— Cu siguranţă e bine, doamnă, nu-ţi face griji. Cred că a ancorat la Sattburn sau cine ştie, poate la Staithes. Furtunile astea te poartă unde vor ele şi te îndepărtează aşa de mult de casă. Până diseară va fi acasă teafăr şi nevătămat, ai să vezi.

Dar Polly nu-i auzi. Își întinse mâinile către mine şi domnul Christie și zise:

— Duceţi-mă acasă. Îmi va fi mai bine acolo. Pescarii se îndepărtau trişti, şi nu ştiu dacă era vreunul printre ei care să nu plângă.

Acasă, totul era cufundat într-o linişte profundă şi, intrând în dormitor, am crezut că micuţul murise. Spre uşurarea mea, aplecându-mă spre el mi-am dat seama că încă respira.

Privind acum în urmă, nu-mi dau seama cum am reușit să supravieţuim în acea zi a tristeţii. Doctorul veni şi nu făcu nimic altceva decât să dea din cap, în acel mod în care dădeau doctorii când simţeau că nu mai pot face nimic, că este peste puterile lor. Bănuiesc că speranţa lui Polly era atât de slabă, încât nici nu-l întrebă pe medic care era părerea lui – dacă scumpul ei băieţel va trăi sau nu.

După-amiază am ieşit afară să mă plimb puţin, să iau aer curat şi să mă întăresc pentru noaptea ce avea să vină, căci eram hotărât să veghez alături de Polly, lângă micuţul John, dacă avea să mai trăiască. Tinerii mei prieteni, Bob şi Harry, m-au însoţit, şi am mers împreună în sus și-n jos pe lângă ţărm, privind fluxul, când ni se păru, la un moment dat, că vedem o pată neagră în larg.

Nu eram singurii care o văzurăm. Curând, toată plaja se umplu cu pescari şi cu nevestele lor, toţi privind în acea direcţie. Orice ar fi fost acel obiect, venea către mal. Nu după mult timp ne puturăm da seama, chiar şi fără ajutorul unei lunete, ce era, şi nu cred că putea fi

altceva mai înfricoşător de văzut, pentru că obiectul ce plutea nu era altceva decât o barcă răsturnată.

Un murmur se auzi dinspre grupul de pescari, iar când barca ajunse aproape de ţărm, ei alergară în apă să o prindă. Nu cred că avea vreun rost să ne uităm la numele scris pe ea, totuşi toţi ne-am uitat şi am văzut numele pe care-l ştiam dinainte – „Mary Ann”.

Nu voi putea uita niciodată ţipătul – ţipăt ce ieşi din gura unei femei – nevasta unui coleg de-al lui Duncan, când citi numele bărcii. Credeam că şocul şi supărarea o înnebuniră pentru că alergă ţipând sus pe deal. Într-adevăr, cred că în acel moment îşi pierduse minţile.

Sărmana Polly auzi ţipătul femeii când trecu pe sub fereastra ei şi, privind de pe fereastră, zări barca de pe ţărm şi ghici adevărul imediat. Ea nu ţipă şi nici nu plânse, ci privea nemişcată de parcă s-ar fi transformat în stană de piatră. Niciun cuvânt nu ieşi de pe buzele ei şi nicio lacrimă nu curse din ochii ei, ci privea de parcă toată tinereţea ei dispăruse şi ar fi îmbătrânit dintr-odată.

Nu se mai uită nicio clipă înapoi când intră în cameră, ci se aplecă asupra micuţului John, îi uda buzele din când în când şi-i urmărea fiecare mişcare. Am încercat să o alinăm în vreun fel dar nu schiţă niciun gest că ne-ar fi auzit. Şi totuşi, niciun geamăt, niciun oftat de-al copilului nu trecu neauzit, ci ea îi asculta fiecare respiraţie ca şi cum ar fi putut fi ultima.

Credeam că ziua aceea îngrozitoare nu se va mai termina. Domnul Christie a stat cu noi până se înseră şi apoi mă luă să cinez la el acasă. Bănuiesc că ştiau cât de obosit sunt, doborât de sentimente şi nu din cauza nopţii nedormite, şi au fost foarte buni cu mine. Cred că numai mama mea ar fi putut fi la fel de bună şi de drăguţă cu mine aşa cum au fost ei în acea seară. Mi-au spus că ar fi avut un băiat de vârsta mea dacă el n-ar fi murit când era foarte mic, iar apoi, mulţi ani nu au putut să aibă copii.

— Mama ta a fost atât de bună cu mine când copilul meu muri, zise soţia pastorului. Nu speram că voi mai fi vreodată fericită, dar ea a venit la mine şi m-a făcut să-mi îndrept privirile de la durerea şi suferinţa mea la câştigul copilului meu, la fericirea lui. Bunătatea ei şi cuvintele pline de dragoste cu care m-a alinat m-au făcut să o

îndrăgesc şi mai mult decât până atunci.

M-am simţit mult mai bine apoi din cauza cinei şi a încurajării acestor oameni. M-am întors înapoi hotărât să fac tot ce pot pentru sărmana Polly şi copilul ei în noaptea ce avea să vină. Îi eram aşa de recunoscător Domnului Iisus Christos pentru tot ce făcuse pentru mine şi mă bucuram să fac orice lucru ca să-mi demonstrez dragostea pentru El. Credeam atunci – şi mai cred încă şi astăzi – că cel mai bun mod de a-L bucura pe El este de a fi bun cu copiii Săi. Mi-am amintit de versetul cu paharul de apă rece dat în Numele Lui. M-am gândit atunci:

— Polly nu are nevoie de apă rece, pentru că ea e deja prea rece, dar sunt convins că i-ar prinde bine o cană fierbinte de ceai.

Focul se stinsese, iar bucătăria, de obicei foarte curată, era acum un adevărat dezastru. Am aprins o lampă ca să pot vedea ce fac şi m-am apucat apoi să strâng şi să curăţ mica încăpere. Mai întâi am căutat nişte surcele şi nişte cărbuni ca să aprind focul, apoi, în timp ce focul ardea, am strâns masa, am dus toate farfuriile şi cănile murdare în spate, am căutat o faţă de masă, o căniţă şi o farfurioară curată şi apoi am umplut ceainicul. Când soba a fost destul de fierbinte, am pus ceainicul pe ea şi, tăind o felie de pâine, am prăjit-o frumos, aşa cum îi plăcea mătuşii mele atunci când era bolnavă. Am încălzit o farfurie, am uns pâinea cu unt şi am lăsat-o lângă foc. Apa începu a fierbe şi am făcut şi ceaiul. Terminând treaba, am zis în sinea mea:

— Doamne Iisuse, toate acestea le fac pentru Tine.

Am urcat apoi în dormitor, către cea mai grea muncă, adică să încerc să o conving pe Polly să coboare şi să mănânce ceea ce îi pregătisem.

Polly, aşa cum mă şi aşteptam, nu voia să plece de lângă copil şi, la început, refuză cu hotărâre să se mişte şi nu voia să asculte ceea ce-i spuneam. Totuşi, puteam să-mi dau seama că era cât pe ce să leşine, şi ştiam că era absolut necesar să mănânce ceva. Cine ştia ce se putea întâmpla în noaptea aceea?

Aşa că, pe un ton foarte ferm, i-am spus că voiam să o ajut, dar că pentru aceasta ea trebuie să mă asculte şi să meargă jos să mănânce. I-am promis că stau să veghez eu asupra micului John şi că la cea mai mică schimbare o voi chema. În cele din urmă se supuse şi plecase la

bucătărie.

Rămas singur, am putut observa că Biblia lui Polly stătea deschisă lângă lămpiţa cu ulei de pe masă, alături de pastilele şi laptele micului John. M-am îndreptat către ea şi ochii mei căzură pe cuvintele acestea: „Dacă rămâneţi în Mine, şi dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereţi *orice* veţi vrea, şi *vi se va da*” (Ioan 15: 7).

Era ca şi cum acel verset ar fi fost mesajul direct al lui Dumnezeu către mine în acea seară. Îl vedeam aşa de bine şi de clar de parcă pagina aceea ar fi fost luminată cu un bec.

— Două condiţii şi o promisiune, am zis eu. Dacă condiţiile sunt împlinite, promisiunea e o certitudine.

Care sunt cele două condiţii?

1. „Dacă rămâneţi în Mine” – m-am întrebat dacă împlineam acea condiţie. Speram că da, pentru că tânjisem să fiu în Christos, să fiu salvat de El, mai mult decât după orice altceva.

2. „Dacă rămân în voi cuvintele Mele” – îndeplineam eu oare condiţia a doua? Din nou am sperat că da, pentru că dacă Iisus mi-ar fi cerut, m-aş fi supus cu bucurie. Aş fi mers oriunde şi aş fi făcut orice doar ca să arăt cât de recunoscător sunt pentru dragostea Lui.

Puteam eu oare pretinde atunci acea promisiune? Credeam că da.

Am pus Biblia lui Polly pe pat. Am îngenuncheat lângă micul John. Mi-am pus degetul pe versetul acela şi m-am rugat. M-am rugat aşa cum nu o mai făcusem niciodată. Am cerut ajutor în acea încercare grea, pentru că simţeam că toată puterea era în mâinile lui Christos, în mâinile Celui care vindecase bolnavi pe pământ, şi care era acum înălţat pe tronul lui Dumnezeu. L-am implorat să vină în acea cameră, să-l atingă şi să-l vindece pe micuţul John. M-am ridicat apoi de pe genunchi, având convingerea că rugăciunea mea fusese ascultată.

Polly nu se întorsese, aşa că am ieşit din cameră să ascult ce face. M-am bucurat să o aud oftând. Dăduse în sfârşit drumul la lacrimi, lacrimi ce i-au uşurat inima îndurerată.

Micul John era foarte liniştit, iar eu am coborât încet jos. Am văzut că Polly mâncase aproape toată felia de pâine şi băuse tot ceaiul. Dar ce oare o făcuse să plângă? Nu plânse când văzu barca răsturnată

de la ţărm, nu vărsase nici o singură lacrimă atunci când chipul doctorului o făcuse să înţeleagă că nu mai era nicio speranţă pentru copilul ei. Ce anume o făcuse atunci să dea frâu liber lacrimilor? Era un lucru foarte simplu. Găsise pe jos o mică jucărie, o barcă micuţă pe care i-o cioplise Duncan fiului său şi care fusese pentru micul John cel mai de preţ lucru, cea mai mare comoară. De acolo veniră asupra ei amintirile zilelor fericite din trecut, zile pierdute pentru totdeauna, căci tatăl a căror degete cioplise barca pentru fiul său nu se va mai întoarce niciodată acasă, iar micul John avea să o părăsească şi el. Îşi aduse aminte de bucuriile acestea ridicând de jos micuţa barcă. Şi amintirile ei erau atât de puternice, că lacrimile venise şi ele totodată.

— Polly, am zis eu, nu-ţi pierde speranţa. Cred cu tărie că micul John își va reveni.

— Mulţumesc, domnule, mulţumesc, zise ea ștergându-şi lacrimile din ochi. Mă simt bine, mă simt mult mai bine acum. Aţi fost foarte bun cu mine, domnule. Mă duc înapoi lângă el acum.

— Bine, am zis eu. Voi veni şi te voi ajuta imediat ce văd de foc. Copilul doarme acum, Polly.

— Am să urc încet atunci, domnule, zise ea, şi am putut să văd, pe când se ridica să plece că, chipul acela de piatră dispăruse.

Somnul acela durase patru ore. Era o noapte liniştită, vântul se potolise aproape de tot şi, după zbuciumul din noaptea trecută, totul părea mult mai calm. Mă bucuram să văd că până şi Polly adormi pe scaun. Îl ţinea pe băiat de mână şi ştiam că la cea mai mică mişcare a lui se va trezi.

Tocmai mă uitasem la ceas – era aproape două şi jumătate – când mi se păru că aud nişte paşi afară şi nu mult după asta, se auzi o bătaie uşoară în uşă. Era o oră târzie pentru vizite, dar, mă gândeam că poate e vreo vecină de-a lui Polly, sau poate că e fratele Christie. M-am strecurat uşor afară din cameră ca nu cumva să trezesc pe vreunul şi încet şi cu grijă am deschis uşa.

Aproape că am ţipat de bucurie când am văzut cine era afară. Niciodată nu m-am bucurat ca în acea noapte văzându-l pe Duncan viu şi nevătămat.

M-a apucat de mână şi intră în casă, dar pe moment nici nu putu

să vorbească.

— Domnule, zise el într-un final cu vocea stinsă, am ajuns prea târziu? Spune-mi adevărul, nu-mi ascunde nimic. A murit micul meu John?

— Nu, Duncan, am spus eu. Copilul trăieşte și acum doarme. Duncan, cred că se va face bine.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, zise el. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru lucrul acesta.

Pentru o clipă nu ştiam dacă făcusem bine să-l fac să spere, dar apoi mi-am adus aminte de promisiunea lui Dumnezeu și îndoiala dispăru.

Duncan se aşeză în fotoliul său şi la lumina focului am putut să văd că era palid și obosit. Se lăsă pe spate şi părea că nu mai poate vorbi. Am să-i aduc o cană de ceai fierbinte şi ceva de mâncare, m-am gândit eu.

Am urcat apoi încet în dormitor să văd ce se mai întâmplă acolo, dar pentru că şi Polly şi micul John dormeau, am coborât înapoi la Duncan. Ceaiul îi făcuse bine şi putea să vorbească cu mine.

— A fost groaznic, domnule, zise el. Încă de pe vremea când eram doar copil au fost multe, multe primejdii ce m-au făcut să trec pe lângă valea întunecată a morţii, dar de data asta cred că eram la jumătatea drumului către ea. Cum se simte sărmana mea nevastă, domnule?

— Foarte deznădăjduită, Duncan, am spus eu. Ea crede că ai murit. Barca ta a ajuns aseară la mal.

— Oh, sărmana mea Polly, sărmana mea soţie! suspină el. Mă duc la ea.

— Mai aşteaptă puţin, Duncan. Doarme acum și cred că va fi mai bine să aştepţi să se trezească.

— Dar micuţul meu băiat? întrebă el.

— Doarme şi el, Duncan, atât de liniştit şi de bine.

— Ei, mi-e foarte greu să nu merg la ei, dar poate ai dreptate.

Aşteaptă cu răbdare mai bine de o oră. Când am urcat iarăşi sus, amândoi erau treji, iar Polly îi dădea copilului nişte lapte. Micul John părea conştient şi arăta mult mai bine. Nici nu-şi terminase bine de

băut laptele că începu iar să plângă şi să-l strige pe tatăl său.

— Tati, vino, hai vino la micul John.

Polly începu să plângă auzindu-l pe copil strigându-şi tatăl pe care ea îl credea mort. Eu însă m-am aplecat peste el şi i-am spus:

— Da micuţule, tati va veni la tine.

Bănuiesc că Polly îşi imagină că eu credeam că băiatul moare şi că mă refeream la duhul tatălui său ce va veni să-l întâmpine şi începu să plângă şi mai tare, zicând:

— Oh, micul meu John, micul meu John!

Dar eu am continuat, adăugând:

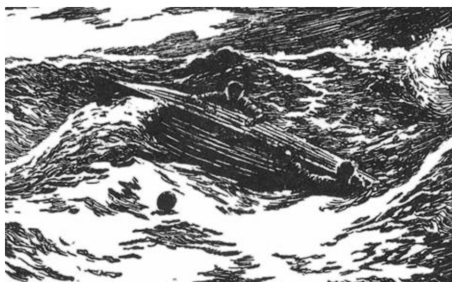
— Să-l aduc pe tati, micule John?

Se ridică brusc în picioare şi se uită la mine fără să scoată vreun sunet.

Nu trebui să spun mai multe, că auzi sunetul paşilor binecunoscuţi urcând scările şi, într-o clipită fu în braţele soţului ei.

Simţeam că treaba mea a luat sfârşit şi că cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac era să plec în camera mea. Dar, privind înapoi, am văzut micuţele mâini întinse către tatăl său şi l-am auzit pe Duncan plângând ca un copil:

— Oh, micul meu băieţel, scumpul meu John, credeam că nu mai apuc să te văd din nou!

Capitolul X

Noi ştim

A doua zi, Duncan a fost în stare să-mi povestească prin ce trecuse în acea noapte cumplită. Se pare că la prima rafală a furtunii a

fost îndepărtat de celelalte bărci şi nu-i mai revăzuse pe parcursul nopţii respective. O bucată bună de timp, el şi coechipierii săi au putut să împiedice apa de a intra în barcă. Însă, cu cât timpul trecea, cu atât marea devenea mai înverşunată şi mai învolburată, valurile erau din ce în ce mai mari şi toate eforturile lor erau zadarnice – nu mai puteau face nimic în faţa naturii dezlănţuite.

— Atunci, zise Duncan, mi-am încredinţat sufletul din nou lui Christos, căci mă aşteptam ca următorul val să ne spulbere.

Credeţi că eram îngrozit domnule? O, nu, nu cred. În acele câteva minute capul mi-a fost plin de amintiri, de gânduri. Mi-am văzut toată viaţa în acele câteva minute. Totuşi, mă gândeam cel mai mult la sărmana mea doamnă şi la micuţul meu băieţel – la Polly şi la micul John. Da, domnule, mă gândeam la Polly şi la micul meu John. Am strigat atunci către Dumnezeu pentru că numai El mă putea ajuta: „O, Doamne Dumnezeule, salvează-mă pentru Polly şi pentru micul meu John ce au atâta nevoie de mine!”. De multe ori m-am gândit cum strigau pescarii către Domnul în acea zi furtunoasă iar El mi-a auzit rugăciunea, domnule – „Stăpâne, salvează-ne că pierim”, au zis ei, iar El le-a auzit strigătul, nu-i aşa domnule? Şi m-a auzit şi pe mine. Da, m-a auzit, căci atunci când valurile ne-au aruncat în mare, barca a fost purtată exact către locul în care ne luptam noi cu marea, şi astfel, am putut să ne prindem de ea. Ne-am agăţat ca să nu murim, dar nu puteam rămâne acolo mai mult de câteva minute deoarece apa era rece ca gheaţa. Dumnezeul cel Atotputernic a ştiut însă cum să ne salveze şi ne-a trimis în ajutor un vapor, care ne-a găsit în mai puţin de zece minute. Ei au fost buni cu noi, chiar dacă toţi erau străini, domnule! Ne-au încălzit, ne-au dat cafea fierbinte, ne-au împrumutat haine uscate şi ne-au dus la docurile din Hull. Vă daţi seama, domnule, că am venit acasă cât am putut de repede pentru că mă gândeam că s-ar putea să nu-mi mai văd niciodată copilul. O, cât de bun a fost Domnul cu noi, nu-i aşa domnule? spuse el mângâind încet mâna micuţului său băieţel.

Cu toate că doctorul spusese că nu era în afara pericolului încă, totuşi veştile despre starea copilului erau mult mai bune în ziua aceea. Îşi revenea încet dar sigur, şi la scurt timp putu să stea din nou în

brațele tatălui său și să-l mângâie cu mica lui mână.

Eram profund mișcat de dragostea și recunoștința atât a lui Duncan cât și a lui Polly. Nu știau cum să-mi mulțumească pentru ajutorul dat. Dacă aș fi fost prinț, nu cred că ar fi putut face mai multe pentru mine și cred că dacă aș fi stat mai mult timp în golful Runswick, m-ar fi răsfățat cum puteau ei mai bine.

Nu mă atinsesem de șevaletul meu toată săptămâna aceea. Sâmbătă îi văzusem pe Marjorie și pe micul Jack împărțind hârtiuțe roz și m-am dus să-i întâlnesc.

— Una pentru dumneavoastră, domnule Jack, zise micuțul pungaș, și o aruncă în sus ca să o prind.

Subiectul zilei următoare am văzut că era format doar din două cuvinte – „Noi știm". Mă gândeam, băgând hârtiuța-n buzunar, la lucrurile care se întâmplaseră în săptămâna aceea, și la cât de mult mă schimbasem. Acum nu mai doream absolut deloc să fug spre Kettleness, ca să scap de slujba de pe țărm.

Dimineața zilei de duminică era senină și frumoasă. Micul John se simțea mult mai bine și astfel tatăl său putu să-și ocupe locul obișnuit în cor. Am stat lângă vechea barcă iar Jack, luându-mă de mână, mă lăsă să mă uit în cartea lui de cântări în timp ce cânta.

Se adunase multă lume – vremea frumoasă îi făcu să iasă din casă. Cred că pericolul colegilor săi precum și eliberarea lor din ghearele morții emoționă inimile pescarilor și-i făcu pe mulți dintre ei să simtă și să conștientizeze că „viața nu însumează doar a trăi și nici moartea doar a muri".

— Coechipierii mei sunt și ei prezenți astăzi, domnule, îmi șopti Duncan când trecu pe lângă mine ca să urce în barcă. Este prima oară când reușesc să-i conving să vină. Bănuiesc că abia acum înțeleg rostul slujbei, domnule.

N-am auzit niciodată pe altcineva rugându-se mai sincer decât a făcut-o domnul Christie în acea duminică, dar nici nu cred că a fost mai sincer decât mine. Inima mea se deschise în întregime către Dumnezeu, în acea zi, doar era prima mea duminică de partea cealaltă a liniei!

Urmă apoi predica și nu cred să fi văzut în altă parte niște

oameni mai atenţi la ceea ce se spunea decât cei adunaţi pe ţărm în acea dimineaţă de septembrie.

— „Noi ştim”, zise el, sunt nişte cuvinte foarte puternice, nişte cuvinte ce sugerează încrederea noastră deplină. Nu e vorba de „Noi credem” sau de „Noi gândim”. Nu e nici „Noi sperăm”, ci e vorba de ceva mult mai clar şi mult mai sigur. E vorba de „Noi ştim”.

Dacă ar fi să vă întreb: „Vă imaginaţi că sunteţi pe ţărm acum?” sau „Gândiţi că sunteţi aici astăzi?” sau „Speraţi că mă auziţi?”, ce mi-aţi răspunde?

Nu mi-aţi spune voi oare: „Domnule Christie, noi nu ne imaginăm, nici nu ne gândim şi nici nu sperăm; noi ştim că suntem aici, suntem siguri de lucrul acesta.

Acum, vă rog să băgaţi de seamă că este cel mai puternic şi cel mai cert cuvânt folosit în versetul din această zi. Apostolul Ioan stă lângă fiecare dintre voi, cei care v-aţi întors la Dumnezeu, şi ne roagă să ne unim cu el în aceste cuvinte pline de bucurie, de fericire şi mulţumire: „Noi ştim că am trecut din moarte la viaţă...” (1 Ioan 3: 14). Noi ştim, suntem convinşi, suntem siguri că suntem pe calea cea bună. Noi ştim că am lăsat în urmă păcatul şi suntem acum slujitorii Domnului Iisus Christos.

Dragii mei, vă întreb pe fiecare: puteţi voi spune lucrurile acestea? Puteţi voi spune ca şi apostolul Pavel: „Eu ştiu că am trecut din moarte la viaţă”?

Acum să ne întoarcem din nou la versetul din 1 Ioan. Nu se spune aici: „Noi vom şti”, nu se spune: „Sperăm să ştim în curând”, ci vorbeşte la timpul prezent. Spune aşa: „Noi ştim că am trecut din moarte la viaţă”. Vedeţi aşadar, este posibil, mai mult chiar, este corect ca fiecare din noi, unul câte unul, să spună: „Eu ştiu”.

Aud eu oare pe cineva spunând în inima lui: „Aş vrea să pot spune asta! Aş fi cel mai fericit om să pot spune asta! Mi-aş dori, când sunt în barca mea, şi marea e dezlănţuită, neştiind dacă voi mai vedea vreodată pământul sau nu, mi-aş dori ca atunci când trebuie să înfrunt furia naturii să pot spune: «Ştiu că am trecut din moarte la viaţă»!”

Când pastorul spuse lucrurile acestea, mi se păru că aud un geamăt în spatele meu şi când m-am întors, l-am văzut pe unul din

coechipierii lui Duncan ţinându-şi faţa în mâini şi plângând.

— Aud eu oare pe vreuna dintre mame spunând: „Când noaptea nu pot dormi din cauza copilului meu şi când mă duc la fereastră să privesc stelele ce strălucesc pe boltă, aş da orice să pot spune atunci: «Eu ştiu că am trecut dinspre moarte la viaţă»!”?

Şi tu, prieten drag, când vine acea zi – şi va veni cu siguranţă – când vezi din patul tău chipul doctorului ce-ţi spune că nu te vei mai face bine, când îţi zici în sinea ta, văzându-i pe vecinii tăi adunaţi în jurul tău: „Acesta este patul în care voi muri iar ei au venit să mă vadă înainte de a muri; oh, ce n-ai da’ tu să poţi spune: „Eu ştiu că am trecut din moarte la viaţă!?”

Vrei să fii tu vrednic de aceste cuvinte? Dumnezeu vrea şi mai mult să te audă spunându-le. Christos stă pe ţărm astăzi, lângă noi, şi tânjeşte să-i audă pe fiecare în parte spunând: „Eu ştiu că am trecut din moarte le viaţă”.

Continuă apoi spunând că nu avem de ce să obosim căutându-L pe Iisus. El era prezent acolo. El era chiar lângă noi, iar braţele Sale erau întinse pentru a ne primi. Era de ajuns să facem un singur pas şi am fi ajuns la El. Încheie cu o cântare, o cântare cum nu se putea mai potrivită:

Aşa cum sunt la Tine vin!
Putere n-am, Tu-mi fii sprijin!
Mă spală-n sângele-ţi divin!
O, Mielule, eu vin, eu vin!
De îndoieli sunt apăsat.
De ispitiri – împresurat.
Slăbit de valuri, mult purtat.
O, Mielule, eu vin, eu vin!
Aşa cum sunt de rătăcit.
La Tine vin, să fiu scutit.
Să fiu bogat şi fericit.
O, Mielule, eu vin, eu vin!
Aşa cum sunt, Tu mă primeşti!
Păcatul nici nu-mi aminteşti;
Crezând Ţie mă mântuiesc.

O, Mielule, eu vin, eu vin!

M-am bucurat să văd că la sfârşitul slujbei, coechipierul lui Duncan stătea încă lângă vechea barcă, cu capul în mâini. Predica îl mişcase profund şi, când se ridică să plece acasă, l-am văzut pe domnul Christie mergând cu el.

A fost o zi de duminică minunată. Ploaia din săptămâna aceea purificase aerul şi o lumină aurie părea să strălucească peste tot, până ce soarele se ascunse după deal. Am petrecut seara la domnul Christie, Polly fiind mult prea ocupată cu băieţelul ei ca să se ocupe şi de masă. Duncan era însărcinat cu gătitul şi cu treaba la bucătărie şi nu cred să fi văzut vreun bărbat mai îndemânatic.

Mă aştepta de parcă aş fi fost un prinţ, dar simţeam că îi deranjez prea tare, aşa că am fost bucuros să accept invitaţia domnului Christie la cină.

Micul Jack mă întâmpină cu bucurie. Era așa de încântat să mă vadă, şi vorbi cu mine şi mă întreţinu că aproape uită să mănânce şi trebuia să i se atragă din când în când atenția. După ceai, îi spuse mamei sale că avea un mare secret să-i spună. Așa că o trase afară din cameră, urcă sus pe scări, unde, cu ușa închisă și atât de încet că abia putu să audă, îi spuse serios:

— Îl iubesc pe domnul Jack foarte mult, secret pe care mama sa găsi de cuviință să-l împărtășească cu mine, după ce i-am dus pe copii la culcare.

Domnul Christie aprinsese o lampă, iar apoi ne-am aşezat lângă foc şi discutam despre mama când, deodată, se auzi o bătaie în uşă.

— Cine poate fi? zise domnul Christie. Cred că e cineva bolnav, foarte puţini vin la mine duminica.

Polly se îndreptă spre uşă, dar fata din casă o deschise deja şi intrând în cameră, anunţă:

— Este un domn la ușă, domnule, și zice că ar dori să vorbească cu domnul Villiers.

— Un domn?! am repetat eu uimit. Cine să mă caute pe mine?!

— Da, domnule, a zis că vrea să vă vorbească.

Am mers repede la uşă întrebându-mă cine mă poate căuta şi, spre marea mea surprindere, acolo mă aştepta prietenul meu, Tom

Bernard, ţinând în mână o geantă neagră.

— Te-am găsit în sfârşit, bătrâne, zise el când mă văzu. Dacă ai şti cât te-am căutat în tot sătucul ăsta până să-mi spună cineva că eşti aici.

— Dar ce cauţi aici, Tom? am întrebat eu.

— Ce caut aici? Am venit să te văd, bineînţeles, de ce altceva crezi că aş fi venit? Am plecat azi dimineaţă şi m-am gândit să-ţi fac o surpriză. Aici stai?

— Nu, am zis eu, am venit doar la cină aici, dar mă întorc imediat cu tine.

M-am dus să le explic doamnei şi domnului Christie plecarea mea grăbită şi m-am întors cu Tom la gazda mea. Se uită foarte amuzat la casa lui Duncan şi, când i-am spus că acolo am stat de la început, crezu că e o glumă foarte bună.

— Nu este loc şi pentru mine, din păcate, zise el uitându-se zâmbind la dormitorul meu.

— Nu, nu este Tom, am zis eu, şi nu te-aş fi invitat aici nici dacă ar fi fost loc. Hotelul de sus de pe stâncă e mult mai bun pentru tine.

Polly stătea lângă micul John, dar am bătut la uşă şi i-am spus că un prieten de-al meu tocmai sosise din Londra şi am întrebat-o dacă aş putea să-l servesc cu o ceaşcă de ceai fierbinte. Chiar în acel moment veni şi Duncan şi cei doi făcură tot posibilul să-l servească cât mai bine şi mai frumos pe prietenul meu. A fost pusă pe masă cea mai albă faţă, cele mai bune scrumbii au fost prăjite, pâinea unsă cu unt a fost ţinută lângă foc, şi toate acestea au fost pregătite atât de repede, că-l uimiră pe Tom.

Lăudă mâncarea foarte tare şi păru să-i aprecieze mai mult pe acei oameni după ce îi cunoscuse. Apoi, recunoscu că este foarte obosit şi am mers cu el la hotel. Era foarte încântat şi abia aştepta să petrecem împreună timpul şi să ne plimbăm prin împrejurimi.

Mă bucuram eu însă că venise? Mi-am pus întrebarea aceea de nenumărate ori. Eram ataşat de Tom; îmi fusese ca un frate, şi totuşi, şi totuşi aş fi vrut să nu fi venit la golful Runswick. De ce oare? De ce aş fi vrut să-l ţin la distanţă?

Să fi fost oare din cauză că m-ar fi încurcat în munca mea? Nu,

nu cred. Tabloul meu era aproape gata şi aş fi lucrat mai bine. Şi în afară de asta, Tom era un prieten foarte bun, ar fi stat fumând şi discutând cu mine în vechea barcă în timp ce eu aş fi pictat.

Să fi fost oare din cauză că voiam o vacanţă liniştită în care să mă bucur de tot ce se găsea în jurul meu fără a fi deranjat? Nu, cu siguranţă că nu. M-am bucurat întotdeauna de compania lui Tom şi el nu era un străin pentru mine.

De ce oare atunci îmi părea rău că prietenul meu venise şi el aici? Bănuiam adevăratul motiv dar nu am devenit pe deplin conştient de el decât atunci când am intrat în casă.

Duncan îi citea lui Polly un capitol din Biblie, aşa cum obişnuia să facă întotdeauna înainte de a merge la culcare. Se opri când am intrat, dar eu i-am spus:

— Continuă Duncan, nu mă băga în seamă. Îmi va face plăcere să ascult, dar primele cuvinte pe care el le citi păreau să conţină răspunsul la întrebarea mea:

„Pentru că de oricine se va ruşina de Mine şi de cuvintele Mele… Se va ruşina şi Fiul omului, când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinţii îngeri” (Marcu 8: 38).

Da, acesta era motivul. Îmi părea rău că Tom venise, deoarece mă ruşinam de Stăpânul meu.

De când îl văzusem ultima dată, se schimbaseră foarte multe, dar în primul rând îmi schimbasem stăpânul.

Înainte eram un rob al păcatului, trăind pentru mine şi satisfăcând poftele inimii. Acum trecusem însă de partea cealaltă a liniei şi mă temeam că Tom îşi va da seama.

Mă gândeam că în Londra l-aş fi văzut din ce în ce mai rar, îndepărtându-mă astfel de el, aici însă şi-ar fi dat seama imediat. Lucrul acesta mă înspăimânta. Da, eram un laş ce se ruşina de Cel care murise pentru mine. Nu era o descoperire prea fericită, însă eram convins de adevărul ei.

Care ar fi fost cel mai bun lucru pe care aş putea să-l fac? Să-i povestesc lui Tom totul în dimineaţa următoare? Mă hotărâsem să-i vorbesc şi concepeam în mintea mea propoziţii cu care să încep, dar, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât hotărârea mea scădea şi

decisesem că cel mai bun lucru ar fi să-l las pe Tom să descopere singur adevărul în legătură cu mine.

Capitolul XI

Micul Jack şi Jack cel mare

CRED că Tom se bucură din plin de acea săptămână petrecută la golful Runswick. Cu cât vedea mai multe, cu atât îi plăcea mai mult locul acela. El şi Duncan au petrecut de minune împreună. Au stat împreună undeva deasupra casei – Duncan îi spunea întâmplări cu naufragii şi furtuni, în timp ce eu pictam chiar dedesubtul lor.

Într-o seară îl convinse pe Duncan să-l ia cu el la pescuit, iar Duncan îmi mărturisi pe urmă:

— Prietenul ăsta al dumneavoastră, domnule, e un tânăr tare priceput. Este foarte îndemânatic şi nu se teme absolut deloc de apă.

Ne-am întâlnit cu domnul Christie pe ţărm chiar prima dată când am ieşit împreună şi i l-am prezentat ca fiind un prieten de-al mamei mele pe care am avut plăcerea să-l întâlnesc în acest colţişor uitat de lume. Tom discută foarte încântat cu el şi, bănuiesc că-l plăcu.

— Ce face el aici, Jack? mă întrebă el. Nu arată ca toţi ceilalţi de pe aici.

— Este pastor, am răspuns eu.

— Dar ce este un pastor, cu ce se ocupă el? continuă Tom râzând.

Nu i-am răspuns ci i-am atras atenţia către micul Jack, ce alerga de-a lungul ţărmului după şepcuţa lui roşie pe care i-o luă vântul.

— Acela e băieţelul lui, am zis eu, e tiz-ul meu. Au locuit în parohia tatălui meu în Londra şi au iubit-o foarte mult pe mama mea. Datorită fotografiei ei de pe unul din pereţii lor şi-au dat seama cine sunt.

— O, ce puşti simpatic! zise Tom în timp ce copilul venea către noi. Deci tu eşti Jack, nu-i aşa?

— Da, eu sunt micul Jack iar el e Jack cel mare, zise băiatul uitându-se la mine.

Nu mă surprinse deloc faptul că Tom se împrietenise imediat cu micul meu favorit, căci îi plăceau foarte mult copiii şi multe jocuri mai inventaseră ei doi când eu pictam.

În fiecare seară, eu şi Tom umblam explorând fiecare colţişor al acelui loc pe distanţe foarte mari. Uneori plecam cu trenul şi ne întorceam înapoi căţărându-ne pe stânci. Fiecare gară în care coboram părea să fie miezul frumuseţilor naturii şi ajunsesem astfel la concluzia că Yorkshire era într-adevăr – aşa cum îmi spuse şi mama – cea mai frumoasă regiune din Anglia.

— Ei bine, îmi zise Tom sâmbătă dimineaţa, mâine ne vom distra de minune. Sper că nu vrei să pictezi, nu-i aşa?

— Nu, am zis eu. Nu lucrez duminica.

— Foarte bine, zise el, e un lucru foarte bun – te odihneşti pentru luni. „Munca fără distracţie te tâmpeşte" – această expresie, cine-a zis-o, cred că s-a gândit la tine. Hai să vedem unde vom merge mâine. Ce-ar fi dacă am merge la Scarborough. Trebuie să vedem Scarborough-ul înainte de a ne întoarce acasă, nu crezi? O să plecăm cu cel mai matinal tren şi o să ne întoarcem cât de târziu posibil. Cel mai rău lucru e că duminica nu circulă toate trenurile, dar sunt convins că vom găsi noi unul, şi fără să mai spună ceva, se întoarse şi plecă.

— Ce era de făcut? Cu câteva săptămâni în urmă, ideea de a petrece duminica distrându-mă era cu siguranţă ceea ce aş fi ales. Aproape-n fiecare duminică plecam cu Tom într-o parte sau în alta şi nu cred că se găsea vreun loc pe lângă Thames unde să nu fi fost. Acum însă nu mai gândeam la fel. Duminica era ziua dedicată Stăpânului meu şi simţeam că fiecare clipă trebuia consacrată Lui. Nimeni nu discutase cu mine despre importanţa acestei zile, însă conştiinţa mea ştia foarte bine toate acele lucruri. Da, trebuie să recunosc că, cu toate că ştiam ce era de făcut, ezitasem o vreme, gândindu-mă cât de dezamăgit ar fi fost Tom dacă l-aş refuza. Desigur, îmi ziceam eu, nu ar fi cine ştie ce dacă i-aş face pe plac de data asta, şi apoi, aş putea merge la biserică când ajung în Scarborough. Am să fac un drum mai lung până la biserică, asta e tot.

Când se întoarse, Tom nu mai contenea în a face planuri pentru a doua zi. Se gândise deja cu ce tren o să plecăm şi-mi spunea că abia aşteaptă să viziteze Scarborough, cel mai frumos loc pe care mama lui îl vizitase vreodată – după cum îi povestise.

Încercam să mă bucur şi eu alături de Tom dar inima mea era

îngreunată de aceste planuri. Şi chiar în acel moment trebui să apară Marjorie şi Jack împărţind invitaţiile pentru slujba de a doua zi! M-am întors şi am plecat când i-am văzut că vin. Mă uitam înspre mare, mi-am scos chiar şi mica mea lunetă din buzunar ca să creadă că sunt interesat de vreun vapor. Ce ar fi spus Duncan? Ce ar fi spus domnul Christie? Ce ar fi spus micuţul meu prieten Jack când nu aş fi venit la slujbă? Şi cât de şocaţi ar fi fost să audă că plecasem să mă distrez!

Speram ca micuţii să treacă de noi şi să meargă la un grup mare de pescari ce erau şi ei pe ţărm. Dar nu aveam să scap aşa uşor. Marjorie veni şi-i înmână lui Tom una din acele hârtiuţe roz şi tocmai voia să-mi dea şi mie una când micul meu prieten o opri:

— Nu, nu Marjorie, zise el pe un ton cât se poate de încântător. Lasă-mă pe mine să i-o dau domnului Jack. Nu-i aşa că eu sunt cel care vi le dă întotdeauna, domnule Jack?

L-am mângâiat pe cap, am luat hârtia, dar nu-i răspunsesem. Copiii plecară iar Tom, deschizând hârtia, citi cu voce tare:

— Duminică dimineaţa se va ţine o scurtă slujbă la ţărm. Oh, zise el, cu asta se ocupă ei, nu-i aşa? Distribuie anunţuri pentru cine ştie ce reuniune creştină. Cu asta se ocupă Christie?

— Da, am răspuns eu. El predică în fiecare duminică.

— Ei bine, domnule Christie, continuă el, eu nu voi fi acolo să te ascult. Urăsc asemenea adunări mincinoase, tu nu Jack?

„Subiectul” – aha, ne spune subiectul dinainte! Foarte drăguţ din parte lui, n-am ce zice!

„Subiectul: Încotro mergi tu?” – ei, zise Tom, asta-i simplu de răspuns. Merg la Scarborough, bătrâne, şi sper să am o zi foarte bună acolo. Şi, zicând acestea, aruncă hârtiuţa aceea roz, iar vântul o luă şi o duse în mare.

În tot acest timp nu am scos niciun cuvânt. O luptă groaznică se dădea în inima mea. Conştiinţa vorbea tare, spunându-mi că nu pot să mă distrez în ziua Stăpânului meu, glasul ispititorului îmi spunea că încă nu-mi sosise rândul de a vorbi şi că poate, de data asta, ar fi mai bine să mă supun dorinţelor lui Tom, că aş putea să discut în linişte cu el după ce ne întoarcem în Londra.

Şi aşa ziua trecu, se înseră, iar Tom habar nu avea că eu nu eram

convins să merg la Scarborough. A fost o zi foarte nefericită pentru mine. L-am evitat pe domnul Christie ca nu cumva să ne spună de slujba de a doua zi dimineaţa. Nu eram prea fericit în compania lui Duncan. Tom plecase la Saltburn, lăsându-mă – aşa cum credea el – să mai pictez ceva, dar nu aveam dispoziţia necesară pentru acest lucru şi am scos şevaletul şi ustensilele mele doar pentru a le strânge din nou.

Polly era într-o dispoziţie foarte bună deoarece micul John era mult mai bine şi putea să stea jos şi să se joace singur, şi privind-o de pe fereastră cum spăla rufe, o auzeam cântând. Majoritatea turiştilor plecaseră din golful Runswick, dar ţărmul era plin de copiii sătenilor ce se jucau desculţi în apă. Era o imagine încântătoare, valurile albastre liniştite, dungile de nisip auriu şi stâncile acoperite cu iarbă şi flori.

Cu toate acestea, nu mă puteam bucura de frumuseţile naturii în acea sâmbătă seara. Ochiul meu cu înclinaţie artistică, cu care mă mândream uneori, nu văzu nimic. Mă simţeam groaznic şi nici măcar cea mai frumoasă privelişte de pe pământ nu putea să-mi bucure sufletul atunci.

Există în Biblie un verset care spune: „... şi le va mâna un copilaş” (Isaia 11: 6). Ori de câte ori aud acest verset, mă gândesc la acea seară din golful Runswick, pentru că, pe când stăteam eu şi priveam afară, am auzit o binecunoscută voce chiar dedesubtul meu.

Era Jack. Coborâse dealul prin spatele casei lui Duncan şi nu-l văzusem decât atunci când îmi vorbi.

— Domnule Jack, zise el, ce faceţi acolo sus? Sunteţi foarte ocupat?

— Nu, am zis eu, nu sunt ocupat.

— Atunci haideţi afară, dacă vreţi, domnule Jack. Vreau să stau cu dumneavoastră.

Cine ar fi putut rezista în faţa unei astfel de invitaţii? Ar fi trebuit să ai o inimă de piatră. Am coborât jos şi doar după un minut eu mă întreceam cu Jack pe nisipul ud. Apele se retraseră de mult, lucru ce-l ajută să înalţe un zmeu pe care i-l cumpărase tatăl său de la Whitby. Ne-am jucat împreună mult timp, până ce un prosop fusese scos pe fereastra de sus a casei lui Christie, ca semn pentru Jack că era ora de culcare. Deşi era aşa de încântat şi fericit la joacă, ascultătorul

băieţel se opri imediat şi-mi spuse că-l cheamă mama şi că trebuie să plece.

— Am să vin mâine dimineaţă după dumneavoastră, domnule Jack, zise el.

— Mâine dimineaţă, Jack?

— Da, ca să vă iau la biserică, zise el întinzându-şi obrazul să fie sărutat. Nu plecaţi fără mine, vă rog, domnule Jack.

— Nu cred că voi putea merge mâine, micuţule, aşa că nu mai veni, am zis eu.

— Nu mergeţi la biserică?! zise Jack pe un ton foarte uimit. Dar de ce nu, domnule Jack?

— Pentru că merg la Scarborough cu prietenul meu, Tom, am răspuns eu. Voi merge acolo la biserică, Jack.

Nu voi uita cât voi trăi expresia feţei lui. Era ceva între uimire, regret şi tristeţe.

— Domnule Jack, ştiţi că mâine este ziua Domnului? a fost tot ce a mai spus, căci alergă apoi înspre casă, fiind strigat de mama lui.

— Ştiu că mâine este ziua Domnului? m-am întrebat eu după ce copilul plecă. Da, ştiu, am răspuns cu voce tare. El este Stăpânul meu iar ziua Stăpânului meu trebuie ţinută cu sfinţenie pentru El şi pentru lucrarea Lui.

M-am dus către un loc mai retras de pe ţărm unde marea rosese stânca şi făcuse nişte găuri şi nişte peşteri în care puteai intra doar la reflux. M-am căţărat pe stânci şi am mers vreun kilometru peste algele lunecoase până am ajuns la una din aceste peşteri. M-am strecurat înăuntru şi acolo m-am simţit la adăpost de ochiul lumii. Eram doar eu – doar eu cu Dumnezeul meu.

Nu vă pot spune tot ce s-a întâmplat acolo în acea jumătate de oră cât am stat înăuntru, dar ştiu cu siguranţă că am ieşit simţind că Stăpânul meu îmi dăduse într-adevăr toată puterea pe care o cerusem, puterea de a mă comporta ca un rob credincios şi adevărat.

M-am dus în gară să-l aştept pe Tom, care venea cu trenul din Saltburn. Nu se aştepta să mă mai vadă în seara aceea şi părea încântat că eram acolo.

— Cred că vom petrece de minune mâine, bătrâne, zise el. Dar

ce rouă! M-am udat tot la picioare din cauza ei.

— Tom, am zis eu, am venit să mă întâlnesc cu tine pentru că am ceva să-ţi spun. Îmi pare rău, îmi pare sincer foarte rău că te dezamăgesc, dar nu pot merge cu tine mâine.

— Ei, dar de ce nu, Jack? mă întrebă el. Credeam că ești foarte nerăbdător să vizitezi Scarborough.

— Da, Tom, dar sunt şi mai nerăbdător să fac altceva, am zis eu.

— Şi ce anume? Te referi la Redcar? E un loc banal, Jack, nu ai ce vedea acolo, te asigur.

— Nu Tom, nu mă refer la Redcar. Nu vreau să ne schimbăm planul. Aş vrea mai degrabă să văd Scarborough decât orice altceva. Am să-mi iau liber luni şi am să fiu fericit să merg cu tine, Tom, dar mâine nu pot.

— Prostii, Jack, zise el puţin enervat. Poţi merge dacă vrei. Ce te reţine? Dacă abia aştepţi să mergi, de ce să nu mergi mâine?

— Simplu, pentru că mâine e duminică, Tom.

— Na şi ce dacă e duminică? zise prietenul meu. E o zi cum nu se poate mai bună şi e ridicol să începi acum să-mi vorbeşti despre importanţa şi sfinţenia ei, când ştii că în ultimii doi ani, dacă nu chiar mai mult, am fost mereu plecaţi pe undeva în fiecare duminică. Hai, gata, nu are rost, nu ţine.

— Tom, e foarte adevărat ceea ce ţi-am spus. Într-adevăr, mi-am petrecut duminicile cu barca sau făcând cine ştie ce şi nu ştii cât de mult regret acum acest lucru. Dar de când am venit aici…

— De când ai venit aici, mă întrerupse Tom, te-ai convertit la un ştiu ce cult şi ai acum capul plin de tot felul de idei ridicole.

— De când am venit aici, Tom, am continuat eu neluându-l în seamă, am realizat un lucru – că sunt un mare păcătos – că am găsit ceea ce nu găsisem niciodată până acum şi am descoperit un alt lucru – că Iisus este Mântuitorul nostru.

— Dacă mai continui mult aşa, am să încep să regret că ai venit în golful Runswick, Jack, şi să regret timpul pe care l-am petrecut împreună.

— Şi de ce nu am putea petrece în continuare timpul împreună, dragul meu Tom? am zis eu. Am intrat în slujba unui nou Stăpân, asta e

tot, şi-mi doresc, am continuat eu timid, ca El să fie şi Stăpânul tău.

Tom nu-mi răspunse, ci se juca cu bastonul său, rupând florile de pe marginea drumului. Am încercat să-i mai spun câte ceva dar am văzut că era foarte supărat din cauza celor spuse şi nu-mi mai răspunse. Era necăjit din cauza mea şi într-un fel nici nu cred că se simţea în largul lui lângă mine, aşa că n-am mai spus nimic.

Nu-mi mai vorbi până când nu ajunsesem la hotel şi atunci îmi spuse simplu:

— Noapte bună, Jack. Îmi pare rău că ai venit şi te-ai făcut de râs.

Iar eu am mers mai departe, simţind cum îmi pierdusem un prieten şi că vechile legături s-au rupt pentru totdeauna.

Dar dacă pierdusem un prieten, cu siguranţă câştigasem altul. Domnul Christie mă aştepta la poalele dealului şi-mi propuse să facem o plimbare pe ţărm. Nellie mă aştepta la cină şi vorbise deja cu Duncan în legătură cu lucrul acesta, îmi spuse el.

Am început să ne plimbăm pe lângă apă şi la un moment dat mă întrebă:

— Ce s-a întâmplat Jack? Ceva te frământă în seara asta.

— Da, aveţi dreptate, am răspuns eu. Dar cum v-aţi dat seama, frate Christie? Sunt puţin preocupat. Adevărul e că mi-e ruşine de mine, am fost un laş.

— Dar ce ai făcut? Spune-mi, dacă nu te superi!

— Nu, nu mă supăr deloc, frate Christie. Chiar aş vrea să vă spun, am răspuns eu, şi apoi i-am povestit tot ce s-a întâmplat în săptămâna aceea, despre Tom, şi despre ce voiam să fac a doua zi. I-am mai spus şi că, din cauza celor ce i-am povestit lui Tom, îl pierdusem ca prieten.

— Nu-ţi face griji, Jack, zise el. Dumnezeu trebuie să fie pe primul loc – acest lucru cere sacrificiu. El a spus: „Cine iubeşte pe tată, ori pe mamă, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; şi cine iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine” (Matei 10: 37). Ţi-ar plăcea să fii vrednic de El, Jack?

— Nu voi putea niciodată fi vrednic, domnule Christie, am spus eu.

— Nu, zise el, ai dreptate, toţi suntem nevrednici de El, dar dacă îl iubim, facem doar ce este plăcut în faţa Lui. Şi, nu uita, Dumnezeu ne răsplăteşte pentru tot ce facem pentru el.

— Da, în ceruri, am zis eu încet.

— Nu Jack, nu doar în ceruri, ci şi pe pământ. Îţi aduci aminte de cuvintele Lui: „Adevărat vă spun că nu este nimeni, care să fi lăsat casă sau fraţi sau surori sau tată sau mamă sau nevastă sau copii sau holde, pentru Mine şi pentru Evanghelie, şi să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, fraţi, surori, mame, copii şi holde, împreună cu prigoniri; iar în veacul viitor, viaţa veşnică” (Marcu 10: 29 – 30). Te vei bucura însutit aici şi de viaţa veşnică acolo.

— Nu m-am gândit niciodată până acum la lucrul acesta, am zis eu.

— Eu sunt dovada vie, Jack. Am gustat din plin adevărul acestui verset. Uneori mi se pare că am primit mai mult decât însutit. Şi apoi, mai presus de toate, există viaţa veşnică.

— Mama mea se bucură de răsplata aceasta, am zis eu.

— Da, într-adevăr, răspunse el. Şi la fel se va bucura şi fiul ei căci Dumnezeu spune despre toţi copiii Lui: „Eu le dau viaţa veşnică” şi „Eu am venit ca ei să aibă viaţă şi s-o aibă din belşug”.

Capitolul XII
***Încotro mergi tu*?**

NU voi uita niciodată ultima mea duminică petrecută în golful Runswick. Era la sfârşitul lui septembrie şi era una din acele zile strălucitoare pe care începutul de toamnă le aduce, când cerul e senin, aerul proaspăt şi curat şi când copacii cu frunzele lor aurii fac pământul extrem de frumos şi fascinant.

Stâncile ce împrejmuiau golful erau îmbrăcate în toate culorile în acea dimineaţă. Nu cred să fi văzut vreodată un colorit mai splendid, toate nuanţele de roşu, galben şi verde erau amestecate acolo.

— Tom e deja în drum spre Scarborough, mi-am zis eu în timp ce mă îmbrăcam. O, ce zi minunată are!

Dar nu-mi doream să fiu cu el. Nu, nicidecum. Eram fericit şi mulţumit să petrec o zi de duminică liniştită şi plină de pace.

Nu mai erau decât câţiva turişti la Runswick, mulţi plecară săptămâna aceea, dar pescarii erau prezenţi pe ţărm în număr mare, când eu am sosit acolo ţinându-l de mână pe micul Jack. Duncan era în cor, dar Polly, din cauza vântului cam rece, preferă să stea cu micul John acasă. Un număr mare de femei şi copii erau şi ei acolo.

Ce mă făcuse oare să mă gândesc la Tom când slujba începu? Să fi fost oare din cauză că văzusem o şapcă asemănătoare cu a lui pe capul unui turist ce stătea mai departe, către mare? Lucruri aşa de mici aduc în faţa noastră imaginea unor oameni, astfel că gândul meu zbură câteva clipe la Scarborough, întrebându-mă ce făcea Tom. Mă gândeam că ar fi râs văzându-mă stând lângă vechea barcă şi ascultând atât de atent o predică în aer liber.

Dar gândurile mele nu zburară prea mult timp deoarece atunci când predica începu mi se păru că fiecare cuvânt îmi este adresat mie.

„Încotro mergi tu?” – studiasem în mintea mea acest subiect înainte de a veni aici şi bănuiam deja la ce se va referi fratele Christie. Credeam că va vorbi de cele două căi, una a vieţii şi una a morţii şi apoi bănuiam că va vorbi despre bucuria şi binecuvântarea de a fi pe calea cea îngustă şi că va atrage atenţia asupra consecinţelor grave ce rezultă din drumul către iad. Dar, am descoperit că ceea ce gândeam eu era cum nu se poate mai greşit.

— Încotro mergi tu? Aceasta este întrebarea mea astăzi, zise el, şi este adresată numai unora dintre voi. Dacă ar fi după voia lui

Dumnezeu, ea v-ar fi adresată tuturora. Mă voi referi astăzi şi voi vorbi cu cei ce au trecut de partea cealaltă a liniei, cu cei ce s-au refugiat în braţele Mântuitorului şi au devenit robii lui Christos.

Prietenii mei, scumpii mei, încotro mergeţi voi? Ce spune Dumnezeu? El îşi cheamă toţi robii şi le spune: „Dacă îmi slujeşte cineva, să mă urmeze; şi unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu” (Ioan 12: 26).

Slujitor al lui Christos, încotro mergi tu? Stăpânul îţi răspunde: „Acolo unde sunt Eu”.

Dar unde anume? Un mic grup de oameni stăteau pe Muntele Măslinilor. Deasupra lor nu era decât cerul albastru, dar privirile lor erau îndreptate în sus căci Stăpânul lor era deasupra lor şi, pe când îl priveau ei, un nor îl acoperi. Dar El continuă să urce mai sus şi mai sus şi, în timp ce urcă, nenumăraţi îngeri I se alătură. Este însoţit rând pe rând de toate armatele cerului care au venit să-şi întâmpine Regele. La un moment dat ajunge în faţa porţilor raiului şi atunci se aude strigarea:

„Porţi, ridicaţi-vă capetele; ridicaţi-vă, porţi veşnice, ca să intre Împăratul Slavei!” Odată cu cea mai frumoasă cântare, Stăpânul intră în Ierusalimul ceresc, în Cetatea Sfântă. Orice grijă, orice păcat, orice regret este lăsat afară; înăuntru nu este decât lumină, strălucire şi bucurie. Şi, pe când porţile raiului se închid, noi auzim vocea Stăpânului. Ne lasă un cuvânt de speranţă: „Unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu”.

O, dragii mei pescari, dragii mei prieteni, gândiţi-vă la lucrul acesta! Dacă sunteţi slujitorul Lui, acele porţi se vor deschide pentru voi. S-ar putea ca acum să duceţi o viaţă grea – unii dintre voi aveţi mulţi copii, o muncă grea şi anevoioasă cu nopţi friguroase, luptându-se cu furia mării – dar toate acestea nu au importanţă pentru că vi se pregăteşte o casă în ceruri sus – „Unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu”.

Şi asta nu e tot, căci unde e Stăpânul nostru acum? El nu este doar în interiorul porţilor, El nu doar merge pe străzi de aur – El stă la dreapta tronului lui Dumnezeu. Vom îndrăzni noi oare să ne apropiem de acel tron? Nu va fi oare o cinste prea mare pentru noi? Nu va fi locul

acela prea sfânt pentru noi? Ne va permite El oare să ne apropiem de tron, alături de gloria Sa?

Ascultă, rob al lui Christos. Stăpânul îţi spune din nou: „Unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu”.

Cum, pe tronul lui Dumnezeu? Da, chiar acolo te cheamă să vii căci aşa spune El: „Celui ce va birui, îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apocalipsa 3: 21). O, ce promisiune minunată! Nu am fi putut vreodată spera la aşa ceva, nu am fi putut nici măcar visa la aşa ceva dacă nu ne-ar fi spus lucrurile acestea însuşi Stăpânul nostru.

Încheie apoi rugându-ne să nu uităm niciodată ce viitor măreţ ne aşteaptă.

— Uneori, zise el, când eşti dezamăgit, întristat, cu inima plină de teamă şi regret, spui: „Nu voi reuşi niciodată să mă ţin tare în credinţă până la sfârşit”. O, dragii mei, merită să depunem un efort, merită să luptăm căci la sfârşit ne aşteaptă cununa, la sfârşit ne aşteaptă scaunul de domnie al lui Dumnezeu, cu un loc pregătit pentru noi. „Unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu”.

Ei şi ce dacă aveţi de îndurat anumite lucruri de dragul Domnului vostru? Şi ce dacă trebuie să renunţăm la prieteni pentru El? Şi ce dacă trebuie să-ţi iei crucea şi să-L urmezi? Toate acestea vor dura doar puţină vreme şi porţile se vor deschide în faţa ta. „Unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu”. Nu merită oare să aşteptăm?

Apoi, vorbi câteva cuvinte către toţi cei care erau prezenţi acolo şi-i rugă pe cei ce nu erau robii lui Christos să realizeze ce pierdeau.

— Toate acestea sunt ale voastre, zise el, dacă renunţaţi la lumea aceasta. La ce trebuie să renunţaţi?

La câteva bucurii pământeşti, la câteva din plăcerile acestei lumi trecătoare? O, dragii mei, gândiţi-vă bine, până nu e prea târziu, la viaţa veşnică!

A zis mai multe dar nu mi le pot aminti pe toate. Ştiu doar că simţeam că am fost lângă porţile de aur de care vorbise, şi L-am auzit pe Stăpânul meu zicându-mi:

„Unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu”.

Am rămas pe ţărm şi priveam valurile mării izbindu-se de stânci, când am simţit că cineva mă bate cu mâna pe umăr. M-am întors şi, spre marea mea surprindere, l-am văzut pe Tom.

— Tom! am zis eu, te-ai întors aşa de repede?

— Dacă m-am întors, Jack? zise el râzând. Dar nu am fost plecat!

— Vrei să spui că nu te-ai mai dus la Scarborough?

— Nu, bineînţeles că nu. Doar nu credeai că aş merge fără tine, bătrâne. Vom merge mâine, desigur. Credeam că stabilisem aşa seara trecută.

— Şi eu care toată ziua m-am gândit că eşti la Scarborough, am zis eu.

— Ei, atunci înseamnă că te-ai gândit greşit, Jack, pentru că eu am fost aici tot timpul.

— Te conduc până sus, am zis eu, încă nu e ora cinci.

Mă bucuram să-l văd şi să ştiu că nu era supărat pe mine. Am discutat o bună bucată de vreme, dar apoi îmi spuse foarte simplu:

— Să ştii că nu vorbeşte rău pastorul ăsta al vostru, Jack.

Eram foarte uimit.

— Cine? am spus eu, fratele Christie? Dar cum, doar nu ai fost prezent la slujbă, Tom?! O, ştiu, am continuat eu înainte ca el să aibă timp să-mi răspundă, erai în spatele acelei dune de nisip. Am văzut eu o şapcă alb cu negru şi chiar mă gândeam ce mult seamănă cu a ta.

— Chiar a mea era, zise Tom.

Nu-mi răspunse nimic altceva, aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să nu-i mai pun nicio întrebare, dar când am ajuns în vârful dealului şi trebuia să ne despărţim, îmi spuse:

— Jack, mă tem că am fost cam dur aseară. Nu te mai gândi la ce-am spus, bătrâne. Sunt sigur că o să fie foarte frumos mâine la Scarborough. Şi, Jack, eram nervos şi iritat aseară, dar acum nu mai sunt aşa de sigur că nu ai dreptate.

Nu-mi mai spuse nimic, ci se grăbi să plece şi abia după câţiva ani deschise din nou acest subiect. Dar veni şi acea zi când, cu lacrimi în ochi, îmi spuse că se gândea la acea duminică din golful Runswick ca fiind prima verigă din lanţul iubirii lui Dumnezeu, cu ajutorul căruia l-a atras către El. Mi-a spus atunci că nu a putut uita refuzul meu ferm de a

merge la Scarborough cu el şi că nu a putut uita nici predica pe care o ascultă ascuns de după duna de nisip.

Vizita noastră la Scarborough întrecu toate aşteptările noastre. Vremea era cum nu se putu mai frumoasă iar Tom era într-o foarte bună stare de spirit şi am putut să ne bucurăm de fiecare lucru pe deplin.

Nu puteam să nu regret că sosi ziua de joi, ultima mea zi în golful Runswick. Fusese o vacanţă atât de fericită! Atâtea se întâmplaseră şi atâtea lucruri noi învăţasem, încât era normal să-mi pară rău că zilele mele de vacanţă se apropiau de final. Cât despre Duncan şi Polly, ei erau la fel de trişti că trebuia să plec în curând.

— Ne vom simţi tare singuri, domnule, zise Duncan. Nu vom şti ce să facem, iar Polly începu să plângă când, după ce aşeză masa, îmi spuse:

— Aceştia sunt ultimii peşti pe care i-am prăjit pentru dumneavoastră şi mă simt aşa de tristă de parcă ar fi murit cineva.

— Hai Polly, înveseleşte-te, am spus eu. Cine ştie, poate va trebui să-mi găteşti şi-n următoarea mea vacanţă, şi fii sigură că am să vin să stau tot la voi.

Se mai lumină puţin auzind acestea, iar micul John, care se împrieteni cu mine, se urcă la mine-n braţe şi mă pişca de faţă cu degeţelele lui micuţe, ca şi cum ar fi dorit să mă înduplece să mai vin la ei.

Mai era însă un lucru pe care voiam să-l fac înainte de a pleca din Runswick. Ştiam că Duncan era foarte necăjit din cauza bărcii sale, „Mary Ann”. Analizând-o, Duncan îşi dădu seama că avea mai multe spărturi şi că nu putea fi pusă pe apă. Trebuia astfel să închirieze o altă barcă până ce „Mary Ann” ar fi fost reparată cum trebuie. Plecă până în Whitby şi aduse cu el un expert care îi spuse că ar fi o pierdere de timp şi de bani ca să încerce să o repare.

Când Duncan intră în casă în acea seară, mi-am putut da seama cât de deznădăjduit era.

— Zilele lui „Mary Ann” sunt numărate. N-am s-o mai pot folosi, zise el. A fost o barcă foarte bună, atât pentru mine cât şi pentru tatăl meu şi mi-e foarte greu să mă despart de ea. Omul acela mi-a spus că

ar putea fi reparată dar că nu va face faţă unei furtuni.

Polly păli când auzi lucrurile acestea.

— Duncan, zise ea punându-şi mâna pe braţul lui, promite-mi că n-ai să te mai sui niciodată în ea. Gândeşte-te la mine şi la micul John, Duncan.

— Ei, draga mea, zise el, mă gândesc la tine şi la micul John, dar trebuie să-mi câştig pâinea. Nu pot să vă las să muriţi de foame.

— Dar cu economiile cum staţi? am întrebat eu.

Se duse la vechea cutie de stejar şi scoase carnetul de economii. Am fost foarte mişcat când mi-l dădu şi mă rugă să mă uit eu în el. Era atât de sincer cu mine, de parcă aş fi fost un vechi prieten.

— Ei bine, domnule, zise el, suma creşte, dar încă nu-i suficientă. Va trebui să închiriem barca lui Borcan pentru o perioadă şi să ne descurcăm cum vom putea şi noi mai bine, cu toate că nu-i o afacere bună să închiriezi o barcă. Va fi foarte greu, dar altă soluţie nu văd decât dacă mă lasă Polly să investesc banii în reparaţiile lui „Mary Ann".

— Duncan, zise ea serios, dacă tu ai merge pe mare cu „Mary Ann" şi ea s-ar scufunda, eu nu aş putea niciodată spune „Facă-se voia Domnului" pentru că nu cred că e voia Lui să mergi cu barca aceea putrezită.

— Polly are dreptate, Duncan, am zis eu. Nu trebuie să te mai sui vreodată în „Mary Ann".

— Da, domnule, zise el, înţeleg ce spuneţi voi, şi sunt convins că Domnul ne va arăta ce trebuie să facem.

Nu mai vorbirăm despre „Mary Ann", dar îmi făcusem deja un plan în minte despre noua barcă. Mătuşa mea îmi lăsase mie toate economiile ei şi era o moştenire frumuşică. Eu mă simţeam un om bogat pentru că, datorită unor investiţii, câştigasem încă două sute de lire.

Ce ar putea fi mai minunat decât să cheltui zece lire din ei ajutându-l pe Duncan? Singura problemă ar fi să-l fac pe Duncan să-i accepte, pentru că ştiam că e cam mândru şi nu ar fi acceptat nimic de la nimeni. Totuşi, pe de altă parte, ştiam că acum avea nevoie de ajutor mai mult ca oricând şi, ţinând cont de respectul lui faţă de mine,

speram că aş putea face în aşa fel încât să nu se simtă jignit. Mă gândeam să mă sfătuiesc cu domnul Christie, dar curând m-am răzgândit – aveam mai multe şanse dacă nu implicam pe nimeni altcineva în planul meu. Aşa că am completat un cec, l-am pus într-un plic şi am scris: „Cu dragostea micului John pentru tati, ca să poată cumpăra alt «Mic John»". Eram hotărât să strecor plicul în mâna copilului când îmi luam rămas bun.

În seara aceea am luat masa la familia pastorului Christie. Acolo ei mi-au dovedit cât de mult se bucurară că mă cunoscuseră.

— Te apreciem nu doar pentru că eşti fiul mamei tale, ci şi de dragul tău, Jack, îmi spuse fratele Christie zâmbind.

Voiam să spun şi eu ceva dar nu-mi găseam cuvintele, cel puţin nu chiar atunci. Dar, chiar înainte de a pleca, am mers cu fratele Christie în biroul său, unde el îmi spuse:

— Jack, m-am gândit că poate ai vrea să te rogi cu mine înainte de a ne despărţi.

— Frate Christie, am spus eu, n-am să-l pot mulţumi niciodată îndeajuns lui Dumnezeu pentru că mi-a îndreptat paşii către locul acesta – cuvintele îmi ieşiră pur şi simplu de pe buze.

— Hai să ne rugăm împreună, Jack, zise el.

Am îngenuncheat şi el I-a mulţumit lui Dumnezeu pentru îndurarea Lui faţă de mine şi mă încredinţă în grija Lui.

A doua zi m-am trezit foarte devreme căci trenul nostru pleca la ora opt şi noi aveam de mers cam patru kilometri până la gară. I-am spus lui Polly că nu doream nimic altceva decât o ceaşcă de ceai, dar când am coborât jos, am găsit cel mai ispititor mic dejun pregătit pentru mine! Şuncă, ouă, pâine prăjită, precum şi salata verde din mica grădină a lui Duncan.

— Ei Polly, am zis eu, mă răsfeţi până-n ultima clipă.

— N-aş putea niciodată face ceva îndeajuns pentru dumneavoastră, domnule, zise Polly plângând.

Am fugit sus să-mi fac bagajul şi să-mi strâng toate lucrurile, căci voiam să plec repede ca să pot trece şi pe la familia pastorului Christie.

— Trebuie să plec, Duncan, am zis eu.

— Sper să nu vă supăraţi, dar vom merge cu dumneavoastră până la gară, domnule.

— Desigur că nu mă supăr, e chiar foarte drăguţ din partea voastră.

Polly luă copilul de la tatăl său iar acesta îmi luă geanta şi şevaletul şi nu voia să mă lase să-l ajut.

Am intrat la fratele Christie dar nu am găsit pe nimeni la parter, totuşi auzeam mult zgomot sus şi pastorul mă strigă de la fereastra dormitorului:

— Stai puţin Jack, coborâm toţi imediat să te conducem.

Cu toate că au trecut mulţi ani de atunci, pot vedea foarte bine grupul acela de prieteni ce stăteau pe peron privind trenul cum pleacă. Pot simţi din nou strângerea călduroasă a mâinii fratelui Christie şi pot auzi şoapta lui:

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Jack.

Îl pot vedea ţinând-o de mână pe Marjorie, care-şi flutura batista către mine şi pot auzi strigătul micului Jack:

— Să veniţi repede înapoi, domnule Jack.

Îl pot vedea pe Duncan cu micul John în braţe, copilul fluturând plicul pe care i-l dădusem. Pot să o văd pe Polly ştergându-şi lacrimile din ochi cu şorţul ei, şi făcându-mi din mână până am dispărut. Îi pot vedea pe toţi acei oameni cu inimile lor bune şi sincere.

Trebuie să mai spun că la sfârşitul acelei săptămâni am primit o scrisoare foarte emoţionantă de la Duncan prin care îmi mulţumea din tot sufletul.

— Eu şi doamna mea, precum şi micul John, nu vă vom putea mulţumi niciodată îndeajuns, domnule, scria el, şi sperăm ca atunci când „Micul John” va ieşi la apă – cu voia Domnului acest lucru se va întâmpla foarte curând – veţi veni şi dumneavoastră să vă plimbaţi cu ea.

Aşa s-a încheiat vizita mea la Runswick, şi ţinând cont de tot ce s-a întâmplat în cele câteva săptămâni petrecute acolo, nu e de mirare că-mi amintesc totul aşa de bine sau că păpădiile galbene ale Ellei m-au făcut să-l visez. Cu siguranţă a fost cea mai importantă lună din viaţa mea căci doar nu-i aşa, a fost începutul unei noi vieţi şi care,

mulţumesc lui Dumnezeu, a continuat de atunci înainte.

Pot spune şi astăzi, la fel cum am spus atunci: „Am un singur Stăpân şi El e Christos". Abia aştept ziua când porţile de aur se vor deschide-n faţa mea iar promisiunea Stăpânului se va împlini: „Unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu".

Locaş ceresc eu am aflat;
Prin Iisus mi l-am câştigat…
Acolo, veşnic este zi;
Acolo, noapte nu va fi…
O, sfânt locaş, al meu sălaş.
La ţărmul tău, mă aflu eu;
Privesc 'nainte peste mări:
Oraş frumos zăresc în zări.
Cu străzi de aur ce nu trec…
E ţara mea spre care merg.
Eu sunt condus de-al meu Iisus
Şi fericit mă simt, nespus…
Mă duce mâna Sa – nu pier –
Prin locuri sfinte, către cer.
Acolo pomii înfloresc.
Parfumul lor ei răspândesc
Şi apele acolo-s vii
Şi floricele pe câmpii.
Acolo vântul suflă lin.
Nu se aude nici suspin;
Doar îngerii cântă în cor
Că Iisus e Mântuitor.
Şi eu, acolo, când voi fi.
Cu mântuiţii voi slăvi
Pe-al meu iubit Mântuitor
Şi scumpul meu Izbăvitor.
— Sfârşit

Cuprins

Alte recomandări din
Colecţia Cărţilor Rare
Coşul cu flori – Christoph Von Schmid
Scrisă în secolul XVIII, este una din perlele colecţiei. Păşiţi în grădina lui James şi a fiicei sale iubite, Mary, respiraţi aerul dulce şi înmiresmat al unei ere pierdute şi veţi înţelege de ce Elizabeth Elliott şi Dr. Tedd Tripp au recomandat această carte cu atâta entuziasm.
Titus – un camarad al crucii – F.M. Kingsley
În 1894, editura D.C. Cook Publishing din Chicago a oferit un premiu de 1.000 $ pentru cel mai bun manuscris care să descrie viaţa Mântuitorului. Din 377 de manuscrise a fost aleasă această carte. Cererile au fost atât de mari încât în primele şase săptămâni s-au vândut 200.000 de volume. Citiţi-o şi vă veţi îndrăgosti de Cel al cărui Nume umple istoria cu bogăţie şi glorie, cu lumină şi adevăr, cu frumuseţe şi înţelepciune, cu graţie şi iubire.
O privire în spatele cortinei – O.F. Walton
În tainele multor vieţi durerea şi frica se ascund sub măştile sclipitoare ale ipocriziei. Când veţi citi-o, sau mai bine zis, când veţi plânge citind-o, vă va fi uşor să înţelegeţi de ce în secolul al XVIII-lea această carte s-a tipărit în 2.500.000 de volume. Şi veţi mai înţelege de ce este atâta bucurie în prezenţa îngerilor când un singur păcătos se pocăieşte.

Aprinzătorul de felinare – Maria S. Cummins

O adevărată capodoperă, este povestea unei fetiţe sărmane şi a Dumnezeului Atotputernic, care ne cunoaşte şi este în stare să schimbe haosul în frumuseţe. Scrisă cu aproape 200 de ani în urmă când felinarele cu ulei luminau străzile oraşelor din America, această povestire plină de mister vă va inspira şi provoca la o trăire de integritate şi excelenţă.

Stâlpul de foc – J.H. Ingraham

Una din cele mai interesante cărţi pe care le-am citit vreodată. O istorie antică, pe cât de dramatică, pe atât de glorioasă. Pentru cei care iubiţi istoria, această capodoperă va fi cu adevărat o desfătare!

Ioel – băiatul din Galilea – Annie Fellows Johnston

Cu adevărat, un mărgăritar al colecţiei noastre! Dacă aţi citit *Titus – un camarad al crucii* şi v-a plăcut, vrem să vă facem cunoştinţă cu Ioel. Povestea lui vă va mişca inimile şi vă veţi aminti de ea peste ani.

Jessica – H. Stretton & Mark Hamby

Volumul I – Prima rugăciune

Este povestea unei fetiţe desculţe şi sărmane, o poveste pe care veţi vrea să o citiţi iarăşi şi iarăşi copiilor, oferindu-le o perspectivă nouă în ce priveşte mila şi compasiunea.

Volumul II – Întoarcerea mamei

Rescris de Mark Hamby, al doilea volum vă va împărtăşi emoţiile unei jertfe înălţătoare. Este povestea unei tragedii umane şi a dragostei divine care a inspirat multe familii să-şi reevalueze priorităţile şi valorile.

Să vă lustruiesc pantofii, domnule?

— Anonim

În această povestire captivantă veţi face cunoştinţă cu Robert Rightheart. Lustruind pantofii clienţilor în oraş, din micile lui economii îşi îngrijeşte tatăl bolnav şi doi fraţi mai mici, până când un mic act de onestitate îi schimbă viaţa pentru totdeauna. Un exemplu de neuitat pentru copii şi tineri.

Porumbelul alb – Christoph Von Schmid

Încă o dramă clasică din partea autorului operei Coşul cu flori.

De data aceasta, înconjuraţi atât de nobili şi contese cât şi de hoţi şi tâlhari, veţi ajunge până la marginea prăpastiei de groază, dar veţi urca şi pe culmile nobleţei şi ale prieteniei sincere.

Mary Jones şi Biblia ei – Anonim

Încă o poveste adevărată a unei fetiţe care a dorit mai mult decât orice în viaţă să aibă Biblia ei. Prin muncă grea, perseverenţă, rugăciune şi credinţă, Mary face tot ce-i stă în putinţă, chiar porneşte pe jos într-o călătorie de 60 de mile să-şi împlinească visul. Un exemplu de urmat care demonstrează că munca şi credincioşia sunt încununate cu o mare răsplată.

Tufişul de spini – Anonim

Plecând de la o întâmplare adevărată, este povestea unui băieţel care ar fi făcut orice să afle ce este dincolo de un desiş de spini. Atras în cursă de propria-i curiozitate, avea să afle că anumite limite sunt necesare şi fac parte din planul lui Dumnezeu pentru vieţile noastre.

Moştenirea – Christoph Von Schmid

O altă lucrare clasică frumoasă şi interesantă. Căutarea mai întâi a Împărăţiei lui Dumnezeu va fi o temă pe care părinţii şi copiii o vor vedea prin ochii unui nepoţel credincios şi ai bunicului său orb.

Christie – O.F. Walton

Volumul I – Flaşneta

O poveste îndrăgită de toţi copiii. Împreună cu bătrânul său prieten, Christie este în căutarea drumului ce duce spre cer.

Volumul II – În slujba Regelui

În al doilea volum, îl găsim pe Christie păstorind o biserică mică în Noua Anglie, unde o cunoştinţă veche apare din nou în viaţa lui. În acest orăşel ciudat unde oamenii prind peşte ca să supravieţuiască, lucrurile se precipită într-o dramă intensă de fiecare dată când vremea se pregăteşte de furtună. Veţi fi mişcaţi adânc şi umpluţi de compasiune când barca lui Duncan se va găsi sfărmată şi goală la câteva zile după ce cercetările se încheiaseră. Această pierdere va rămâne neuitată în inimile cititorilor.

Rubinul pierdut – Christoph Von Schmid

Îi va învăţa pe copii că merită să fie oneşti indiferent de preţul care trebuie plătit. De asemenea această carte conţine o altă povestire

scurtă a lui Von Schmid, Copilul pierdut. Plină de mister şi complot, îi va ajuta pe copii să înţeleagă că adesea Dumnezeu îngăduie felurite încercări pentru binele nostru.

Ocrotiţi de mâna Lui – Anonim

Inspirată dintr-o întâmplare adevărată din timpul lui John Wesley, un frate şi o soră care fuseseră furaţi din pruncie încearcă să-şi afle identitatea şi credinţa într-un Dumnezeu care uneori îngăduie ca şi cei neprihăniţi să sufere.

Fata din castel – Christoph Von Schmid

Dragostea fierbinte a unei fiice pentru tatăl ei întemniţat, îi va ajuta pe copiii de toate vârstele să înţeleagă că deşi unele circumstanţe sunt nefavorabile nouă, Dumnezeu le poate întoarce spre binele nostru.

Copilul furat – Christoph Von Schmid

De data aceasta Von Schmid surprinde frumuseţea creaţiei lui Dumnezeu aşa cum este văzută prin ochii unui copil care a trăit în întuneric aproape toată copilăria lui. Responsabilitatea şi iertarea sunt printre multele virtuţi învăţate din această povestire.

Cei trei ţesători – Annie Fellows Johnston

Atât taţii cât şi fiicele lor vor călători înapoi la Camelot şi vor învăţa lecţii de neuitat despre virtuţi şi vicii.

Binecuvântarea cerşetorului – Mark Hamby

O povestire adevărată din anii 1800, despre o fetiţă care şi-a sacrificat economiile în favoarea unui cerşetor flămând. Ilustraţiile pline de colorit vor cuceri inimile copiilor în timp ce ei vor învăţa că sacrificiul este piatra de căpătâi pentru multe binecuvântări neaşteptate. Cel puţin ei nu vor uita această întâmplare niciodată.

Ştefan – un soldat al crucii – F.M. Kingsley

Încă o perlă a colecţiei. O fată oarbă cu glas de privighetoare împreună cu fratele ei se găsesc ţinta vânzătorilor de sclavi în deşertul Egiptului. La urechile lor ajung zvonuri despre anumite vindecări la Ierusalim. Fug în speranţa unei minuni şi ajung acolo în mijlocul celui mai măreţ eveniment al istoriei. Dar va fi oare prea târziu pentru fata oarbă? Poate dragostea fratelui ei să învingă ticăloşia tâlharilor? Cititorii vor fi răpiţi din nou de intensitatea dramei care se desfăşoară

la piciorul crucii.

Mieluşelul – Christoph Von Schmid

Această povestire îi va învăţa pe copii că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. Împreună cu părinţii, vor fi captivaţi de desfăşurarea evenimentelor şi vor vedea că Domnul este Dumnezeul imposibilului.

Spinul din Arimatea – Frank G. Staughter

Când am citit-o prima oară, mi-am dat seama că am găsit o comoară. La doi ani după moartea Domnului Iisus Christos, împăratul Tiberius, suferind de o boală incurabilă şi aflând despre Vindecătorul din Iudeea, îl trimite pe tribunul Quintus să-L caute şi să-L aducă la Roma. Cititorii familiarizaţi cu aşa-numitele cărţi apocrife ale Noului Testament vor recunoaşte istoria Veronicăi şi a voalului minunat aşa cum este descrisă în cartea *Acta Pilati*. Tensiunile se amplifică şi nu oferă niciun răgaz până când se ajunge la punctele culminante ale dramei. Este o capodoperă a colecţiei.

Băieţi de caracter care au schimbat lumea – A. Wallace

Într-o lume care nu întotdeauna mai ştie să aprecieze şi să aplaude adevăratele valori, eroismul şi perseverenţa, veţi citi aici despre copii care au înţeles că suferinţa este un pas aproape necesar succesului. Hans Anderson, Samuel Morse, Robert Fulton, Isaac Pitman şi Joseph Haydn sunt doar câţiva din exemplele care vor da oricărui copil speranţă, curaj şi motivaţia de a deveni tot ceea ce ar fi în planul lui Dumnezeu pentru ei.

Ţine-te de plută – George Gladstone

Călătoriţi cu un băiat sărman care este onorat pentru hărnicia şi onestitatea lui. Când totul îi mergea bine, nenorocirea, în care de fapt era deghizată providenţa lui Dumnezeu, i-a inundat viaţa şi a devenit ţinta batjocorii altora, provocaţi de gelozie. Copiii şi tinerii vor învăţa că în dragoste nu este frică şi că iertarea şi adevărul pot să vindece orice rană.

Năsturelul lui Teddy – Amy LeFeuvre

O poveste care vă va încălzi inimile, vă va face să râdeţi, şi mai mult decât orice, îi va ajuta pe copii să înţeleagă bătălia spirituală care se dă în sufletul lor. Ei vor dori să se alieze lui Teddy, care

demonstrează că şi copiii pot să se înscrie în armata lui Dumnezeu şi să înalţe drapelul dragostei şi al victoriei.

Sclavul – Christoph Von Schmid

Este istoria lui Anselmo, un băiat de șaisprezece ani, care a fost luat prizonier şi apoi vândut ca sclav într-o ţară străină. Această povestire va nărui barierele culturale şi va dezvălui trăsăturile de netăgăduit ale unui creştin adevărat.

Cuibul de păsări – Christoph Von Schmid

Tăria de caracter este dovedită de perseverenţa cu care cineva se ţine de adevăr, indiferent de circumstanţe sau consecinţe. Eroul din această povestire ne va demonstra că acţiunile aparent nesemnificative, sunt, de fapt, observate de Dumnezeu.

Fiii risipitori – Amy Le Feuvre

În timp ce tratează subiectele cele mai profunde ale inimii, nevoia de iertare şi împăcare, această carte vă va face să zâmbiţi de la începutul până la sfârşitul lecturii. Într-o lume cu relaţii destrămate, micuţa noastră eroină Milly ne va ajuta să dărâmăm zidurile de îndărătnicie şi mândrie şi să găsim drumul de întoarcere de pe cărările rătăcitoare ale durerii din trecut. Fie ca adevărurile revelate în această povestire să-şi găsească loc în multe inimi care încă pribegesc departe de casă.

Tom Gillies – Mrs. George Gladstone

Tom Gillies şi Dick Potter se întâlnesc în secret la peştera lor favorită pentru a plănui obrăzniciile care le-au dat o reputaţie atât de proastă. Oamenii din oraş se plâng spunând că pe insula lor nu este loc pentru golani ca ei. Tom este trimis la muncă, unde învaţă că obiceiurile sale rele îl încătușaseră şi păcatele sale îl făcuseră prizonier. Acolo îl descoperă pe Cel care îl eliberează pentru a trăi o viaţă demnă printre oamenii de pe insula Norton.

Luptătorul din Philippi – Fannie E. Newberry

Este povestea celor două extreme ale Romei – sărăcia lucie în mijlocul extravaganţei ce era la culme; viaţa groaznică din întunericul şi lanţurile temniţei în contrast cu splendorile şi distracţiile vieţii luxoase de la curtea împăratului. Desfăşurarea dramatică a evenimentelor vă va captiva inimile în timp ce veţi experimenta

adevăratul test al loialităţii şi triumful credinţei.

Greşeala lui Tom Watkins – Emma Leslie

În zilele noastre ale eticii de situaţie, această carte oferă oportunitatea excelentă de a cimenta în mintea copiilor faptul că numai prin ascultare de adevăr se ajunge la dobândirea unui caracter nobil şi demn. Evenimentele şi lecţiile acestei povestiri vor avea un efect semnificativ şi chiar etern asupra multor cititori tineri.

Care este numele ei?

— Rev. Dr. Edersheim

Chiar de la începutul lecturii, cititorul va experimenta felul în care Dumnezeu, în îndurarea şi dragostea Lui, îşi împlineşte promisiunea de a fi tatăl orfanilor. Pe paginile acestei cărţi veţi descoperi cum El veghează asupra unei fetiţe orfane, a cărei identitate este descoperită abia la sfârşitul povestirii. Urmăriţi-o pe micuţa Mary şi bucuraţi-vă de nevinovăţia şi puritatea ei.

Fetiţa din Israel – Bill Harvey

Generali şi împăraţi, diplomaţi şi slujbaşi de rang înalt, profetul lui Dumnezeu şi slujitorul lui, s-au găsit dintr-odată, şi fără voie, implicaţi într-o lucrare stârnită de intervenţia micuţei eroine. Schimbările aduse în vieţile persoanelor în cauză au fost dramatice şi sociale. Dintr-odată viaţa lor a luat o întorsătură nebănuită, nesperată şi, din păcate în unele cazuri, tragică. Cine să fi fost oare acest copil fără nume, însă cu o pregnantă şi sigură prezenţă în viaţa reală?! A fost şi rămâne, cel puţin în mod potenţial, copilul născut în fiecare familie de credincioşi, care aşteaptă să fie crescut pentru un destin care să conteze.

Nimeni nu mă iubeşte – O.F. Walton

O. F. Walton, fiind pătrunsă adânc de dragostea lui Dumnezeu, a scris mai mult decât o banală povestire pentru copii, aducând lumină în întunericul suferinţei şi singurătăţii. Această comoară reprezintă o adevărată unealtă pentru a-i mişca pe părinţi şi-i va ajuta atât pe ei cât şi pe copii să realizeze că în vremurile noastre de incertitudine, dragostea e cea care rămâne întotdeauna în picioare.